This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161944 1

Warburton Davies

1707
NSE

ΑΙ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ
ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ.

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS QUARTUS.

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK.

GLASGUAE:
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS.
EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,
ET APUD D. BREMNER LONDINI.
MDCC.XCVII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ἐν Τροίᾳ γέρας λαβὼν Ἀνδρομάχην τὴν Ἕκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μολοττόν· ὕστερον δὲ ἐπέγημεν Ἑρμιόνην, τὴν Μενελάου θυγατέρα· δίκας δὲ πρῶτον ᾐτηκὼς τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, πάλιν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ χρηστήριον, μετανοήσας, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσηται· ζηλοτύπως δὲ ἔχυσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς, ἐβυλεύσατο κατὰ ταύτης θάνατον, μεταπεμψαμένη τὴν Μενέλαον· ἡ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν, αὐτὴ δὲ κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος· οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον, καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον, καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες ἀνήγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρυς, ἐκωλύθησαν, τῦ Πηλέως ἐπιφανέντος. Μενέλαος μὲν ὖν ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην. Ἑρμιόνη δὲ μετενόησεν, εὐλαβηθεῖσα τὴν παρυσίαν τῦ Νεοπτολέμυ· παραγενόμενος δὲ ὁ Ὀρέστης, ταύτην μὲν ἀνήγαγεν εἰς Σπάρτην, Νεοπτολέμῳ δὲ ἐπεβύλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα παρῆσαν οἱ φέροντες. Πηλεῖ δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν, Θέτις φανεῖσα τοῦτον μὲν ἐν Δελφοῖς ἐπέταξε θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσὺς ἀποστεῖλαι μετὰ τῦ παιδός· αὐτὸν δ' εἶπεν ἀθανασίαν προσδέχεσθαι· τυχὼν δὲ ταύτης, εἰς μακάρων νήσους ᾤκισεν. Ἡ μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ἐν Φθίᾳ κεῖται· ὁ δὲ χόρος συνέστηκεν ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζει δὲ Ἀνδρομάχη· τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφὴς, καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔστι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει· ῥῆσις Ἑρμιόνης τὸ βασιλικὸν ἐμφαίνυσα· καὶ ὁ πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος καλῶς ἔχων· εὖ δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς, ὁ τὴν Ἀνδρομάχην ἀφελόμενος.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ἹΚΕΤΙΔΩΝ.

Ἡ Μὲν σκηνὴ ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ Χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἳ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων ἀριστέων· τὸ δὲ δρᾶμα ἐγκώμιον Ἀθηναίων.

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Τὰ τȣ̃ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΜΟΛΟΤΤΟΣ.

ΠΗΛΕΥΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΤΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀνδρομάχη.

ANDROMACHE.

ANDROMACHE.

IAMBI.

ASIATICAE terrae decus, Thebana civitas,
Unde quondam dotis cum opulentis deliciis
Veni ad regiam domum Priami,
Data conjunx Hectori, ad liberos creandos,
Andromache, ſuſpicienda quidem priore tempore:
Nunc vero nulla alia calamitoſior mulier
Me eſt, neque erit unquam.
Quae maritum quidem Hectorem ab Achille
Interfectum vidi, et filium, quem peperi marito,
Aſtyanacta projectum ab arduis turribus,
Poſtquam Graeci ceperunt ſolum Trojae.
Ipſa autem ſerva, liberrimae
Familiae antea habita, in Graeciam veni,
Inſulari Neoptolemo munus belli
Data, electum ex praeda Trojana domum.
Hujus vero Phthiae et urbis Pharſaliae
Finitimos campos habito, ubi marina

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

'ΑΣΙΑΤΙΔΟΣ γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
"Οθεν πόθ', ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ,
Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην,
Δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,
Ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ·
Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνὴ
Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.
Ἥτις πόσιν μὲν Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
Θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ', ὃν τίκτω πόσει,
Ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
Ἐπεὶ τὸ Τροίας εἷλον Ἕλληνες πέδον,
Αὐτὴ δὲ δούλη, τῶν ἐλευθερωτάτων
Οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
Τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
Δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαίρετον.
Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας,
Σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία

Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις
Φεύγουσ' ὅμιλον· Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
Ἔνθ' οἶκον ἔσχε τόνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας,
Ζῶντος γέροντος σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.
Κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον,
Πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ.
Καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως
Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, κἀπικούρησιν κακῶν.
Ἐπεὶ δὲ τὴν Λάκαιναν Ἑρμιόνην γαμεῖ,
Τοὐμὸν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος,
Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι.
Λέγει γὰρ, ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
Τίθημ' ἄπαιδα, καὶ πόσει μισουμένην·
Αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
Τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ,
Ἃ 'γὼ τὸ πρῶτον οὐχ' ἑκοῦσ' ἐδεξάμην,
Νῦν δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τάδ' εἰδείη μέγας,
Ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει.
Ἀλλ' οὔ σφε πείθω, βούλεται δέ με κτανεῖν·
Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε·

Thetis habitavit cum Peleo ſeparatim, hominum
Fugiens frequentiam. Theſſalicus vero populus hunc
Locum vocat Thetidaeum, propter nuptias deae.
Ubi domum hanc habuit filius Achillis,
Peleum vero ſinit regere terram Pharſaliam,
Vivo ſene ſceptrum non volens accipere.
Et ego in his aedibus unicum pario puerum marem,
Congreſſa cum filio Achillis et meo domino:
Et prius quidem, quamvis jacerem in malis, tamen
Spes me ſemper adblandiebatur, vivo filio,
Me inventuram aliquod praeſidium et auxilium in
Malis: poſtquam vero Lacaenam Hermionem ducit
Meus dominus, averſatus meum ſervilem lectum,
Malis ab ipſa miſeris exagitor.
Dicit enim, quod eam occultis pharmacis
Faciam ſterilem et inviſam viro,
Et ego pro ea velim tenere domum
Hanc, ejectis lectis ipſius per vim:
Quos ego primum non volens accepi,
Nunc vero reliqui. Magnus Jupiter hoc ſciat,
Quod non volens huic ſum facta ſocia toro.
Sed non perſuadeo ei: vult enim me occidere:
Et pater *ejus* Menelaus in hac re juvat filiam,

Et nunc in aedibus eſt, ex Sparta veniens
Propter hoc ipſum. Ego vero territa
Aedibus vicinum Thetidis in ſacellum
Hoc profecta ſedeo, ſi forte me prohibeat mori.
Peleus enim *hoc* ipſum, poſterique Pelei
Colunt, monumentum nuptiarum Thetidis.
Meum autem unicum filium ablego clam
In alias aedes, timens ne *caeſus* moriatur.
Nam pater ejus non adeſt, me
Ut juvet, et puero nihil prodeſt, abſens
In terra Delphica, ubi Apollini poenam ſolvit
Furoris, per quem aliquando ad Pythonem profectus,
Poſtulavit Phoebum, ut ob patrem ſuum caeſum
Rependeret poenas: ſi quo modo priora peccata
Deprecans, efficiat ſibi deum propitium in poſterum.
F. Domina, ego etenim non vereor hoc nomine
Vocare te, ſiquidem *hoc* dignabar et in domo
Tua, quando habitabamus ſolum Trojae.
Eram autem benevola tibi et tuo marito viventi:
Et nunc venio afferens tibi novos ſermones,
Metu quidem, ſiquis Dominorum ſentierit,
Sed miſeratione tui: nam atrocia molitur adverſus
Te Menelaus et filia, quae tibi *ſunt* cavenda.

Καὶ νῦν κατ' οἴκους ἔστ' ἀπὸ Σπάρτης μολὼν
Ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειματουμένη δ' ἐγὼ,
Δόμων πάροικον, Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
Θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἄν με κωλύσῃ θανεῖν.
Πηλεύς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως
Σέβουσιν, ἑρμήνευμα Νηρῇδος γάμων.
Ὃς δ' ἐστὶ παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα
Ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ θάνῃ φοβουμένη.
Ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν, οὔτ' ἐμοὶ πάρα
Προσωφελῆσαι, παιδί τ' οὐδὲν ἔστ', ἀπὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν, ἔνθα Λοξίᾳ δίκην
Δίδωσι μανίας, ἥν πότ', ἐς Πυθὼ μολὼν,
Ἤτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ τίνειν δίκην·
Εἴ πως, τὰ πρόσθεν σφάλματ' ἐξαιτούμενος,
Θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ.
Θ. Δέσποιν', ἐγώ τοι τοὔνομ' οὐ φεύγω τόδε
Καλεῖν σ', ἐπείπερ καὶ κατ' οἶκον ἠξίουν
Τὸν σὸν, τὸ Τροίας ἡνίκ' ᾠκοῦμεν πέδον·
Εὔνους δὲ καὶ σοὶ, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει,
Καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους,
Φόβῳ μὲν, εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,
Οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ· δεινὰ γὰρ βουλεύεται
Μενέλαος εἰς σὲ, παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα.

Α. Ὦ φιλτάτη σύνδȣλε, σύνδȣλος γὰρ εἶ
Τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυςυχεῖ·
Τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκȣσι νῦν,
Κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ;
Θ. Τὸν παῖδά σȣ μέλλȣσιν, ὦ δύςηνε σὺ,
Κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθȣ.
Α. Οἴ μοι· πέπυςαι τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον;
Πόθέν ποτ'· ὦ δύςηνος, ὡς ἀπωλόμαν.
Θ. Οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε.
Φρȣ̃δος δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.
Α. Ἀπωλόμην ἄρ', ὦ τέκνον· κτενȣ̃σί σε
Δισσοὶ λαβόντες γῦπες· ὁ δὲ κεκλημένος
Πατὴρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.
Θ. Δοκῶ γὰρ ȣ̓κ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς,
Κείνȣ παρόντος· νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.
Α. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;
Θ. Γέρων ἐκεῖνος, ὥςε σ' ὠφελεῖν παρών.
Α. Καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν ȣ̓χ ἅπαξ μόνον.
Θ. Μῶν ȣ̃ν δοκεῖ σοι φροντίσαι τίν' ἀγγέλων;
Α. Πόθεν; θέλεις ȣ̃ν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι;
Θ. Τί δῆτα φήσω, χρόνιος ȣ̃σ' ἐκ δωμάτων;
Α. Πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.
Θ. Κίνδυνος· Ἑρμιόνη γὰρ ȣ̓ σμικρὰ φύλαξ.

A. O chariſſima conſerva, es enim conſerva
Huic, quae prius regina fuit, nunc vero eſt infelix,
Quid faciunt? quas inſidias ſtruunt nunc,
Volentes occidere me longe miſerrimam?
F. O tu miſera, filium tuum volunt
Occidere, quem extra domum clam ablegaſti.
A. Heu mihi, reſcivitne meum filium ablegatum?
Undenam? o miſera, ut perii!
F. Haud ſcio, haec vero ego ex illis ſenſi.
Menelaus autem extra domum abiit ad tuum filium.
A. Perii igitur; o filii, interficient te
Gemini correptum vultures: et qui vocatur
Pater, adhuc Delphis moratur.
F. Exiſtimo certe te non futuram fuiſſe adeo
Infelicem, illo praeſente; nunc vero es amicis deſtituta.
A. Neque venit fama de Peleo, quod ſit venturus?
F. Ille eſt ſenior, quam ut poſſit te juvare praeſens.
A. Atqui accerſivi eum non ſemel tantum.
F. Num ergo putas te curare aliquem tuorum
Nunciorum? A. Unde? vis igitur tu mihi ire nuncia?
F. Quid vero dicam, ſi diu abſim extra domum?
A. Invenies multas technas? es enim mulier.
F. Periculum *eſt*: nam Hermione eſt non ſegnis

Cuſtos. A. Vides? negaſne amicis tuis dum in malis
Sunt? F. Nequaquam, ne hoc objicias mihi.
Sed vado, quia non eſt vita magni aeſtimanda
Mulieris ſervae, etiamſi quid patiar mali.
A. Vade ergo: nos vero, quibus immoramur ſemper,
Fletus, et luctus, et lacrymas
Ad coelum *uſque* extendemus. Nam innata eſt
Mulieribus conſolatio praeſentium malorum,
Ut habeant ea ſemper in ore et lingua.
Adeſt autem mihi non unum, ſed multa gemere,
Patriam urbem, et interfectum Hectorem,
Et meam duram fortunam, cui ſum alligata,
In ſervilem ſtatum indigne prolapſa.
Nullum autem mortalium oportet beatum appellare,
Priuſquam mortui videris extremam
Diem, quomodo *ea* finita deſcenderit ad inferos.

ELEGI.

Ad altum Ilium Paris non nuptias, ſed aliquam
Aten adduxit tori ſociam Helenam in thalamum:
Propter quam, o Troja, ferro et igni captam
Perdidit te velox Mars Graeciae habens-mille naves,
Et meum miſerae maritum Hectorem: quem circa
murum

Α. Ὁρᾷς, ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς;
Θ. Οὐ δῆτα, μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.
Ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος
Δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.
Α. Χώρει νῦν ἡμεῖς δ', οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ
Θρήνοισι, καὶ γόοισι, καὶ δακρύμασι,
Πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν· ἐμπέφυκε γὰρ
Γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν,
Ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.
Πάρεστι δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ πολλά, μοι στένειν,
Πόλιν πατρῴαν, τὸν θανόντα θ' Ἕκτορα,
Στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην,
Δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσ' ἀναξίως.
Χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
Ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.

ΕΛΕΓΟΙ.

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν
Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
Ἇς ἕνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον
Εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.
Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν πε-
ρὶ τείχη

Εἷλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος.
Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἄγομαι ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Δουλοσύναν ςυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρα.
Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, ἀνίκ' ἔλειπον
Ἄςυ τε, καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
Ὤ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δούλαν; ἇς ὕπο τειρομένα,
Πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα,
Τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος δάπεδον, καὶ ἀνάκτορα θάσσεις
Δαρὸν, οὐδὲ λείπεις,
Φθιὰς ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν,
Εἴ τι σοὶ δυναίμαν
Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων εὑρεῖν,
Οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι ςυγερᾷ συνεκλήϊσαν,
Τλᾶμον, ἀμφὶ λέκτρων

Aurigans traxit filius marinae Thetidis.
Ego autem ex thalamis ducta ſum ad littus
maris,
Circumdans caput triſti ſervitute.
Multae autem lacrymae defluxerunt mihi de corpore,
quando reliqui
Urbem, et thalamos, et maritum in pulvere.
Heu ego miſera, quid me oportebat amplius intueri
lumen,
Hermiones ſervam? A qua afflicta,
Ad hanc ſtatuam Deae ſupplex circumdans
manus
Colliqueſco, ſicut gutta ſcaturiens ex ſaxo.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O mulier, quae ſolum Thetidis et templum
inſides
Diu, nec deſeris,
Ego Phthia, tamen veni ad te Aſiaticam genere:
Si quod tibi poſſem
Remedium difficilium malorum invenire,
Quae te et Hermionem in odioſam rixam incluſerunt,
O miſera, de lectis

Geminis, lectorem participem
Exiſtentem apud filium Achillis.

ANTISTROPHE I.

Cognoſce fortunam, expende praeſens malum, in quod venis.
Cum dominis certas,
Exiſtens Iliaca puella, natis ex Lacedaemone.
Relinque recipientem oves
Domum marinae deae: quae eſt tibi
Utilitas afflictae, conſumere deformatum corpus
Propter violenta imperia dominorum?
Potentia vero dominorum tibi perſuadebit.
Quid contendis, cum nihil poſſis?

STROPHE 2.

Quin ito, relinque ſplendidam ſedem Nereidos
Deae, agnoſce vero, quod ſis in peregrina *terra*,
Ancilla, in aliena urbe:
Ubi neminem vides amicorum
Tuorum, o infeliciſſima,
O modis omnibus miſera ſponſa.

ANTISTROPHE 2.

Veniſti enim, Iliaca mulier, miſeranda *ad* noſtras aedes:

Διδύμων ἐπίκοινον
Ἐοῦσαν ἀμφὶ παῖδ᾽ Ἀχιλλέως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν εἰς ὅ-
περ ἥκεις.
Δεσπόταις ἁμιλλᾷ
Ἰλιὰς οὖσα κόρα Λακεδαίμονος ἐκγενέταισι;
Λεῖπε δεξίμηλον
Δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ. τίς σοι
Καιρὸς ἀτυζομένᾳ δέμας ἀεικέλιον καταλείβειν
Δεσποτῶν ἀνάγκαις;
Τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει.
Τί μόχθον, οὐδὲν οὖσα, μοχθεῖς;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἀλλ᾽ ἴθι· λεῖπε θεᾶς Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἕδραν,
Γνῶθι δ᾽ οὖσ᾽ ἐπὶ ξένας
Δμωῒς ἐπ᾽ ἀλλοτρίας πόλεως,
Ἔνθ᾽ οὐ φίλων τιν᾽ εἰσορᾷς
Σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
Ὦ παντάλαινα νύμφα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οἰκτροτάτα γὰρ ἔμοιγ᾽ ἔμολες, γύναι Ἰλιὰς,
οἴκους.

Δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ,
Ἡσυχίαν ἄγομεν, τὸ δὲ σὸν
Οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω,
Μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας
Σοί μ' εὖ φρονοῦσαν ἴδῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ε. Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς,
Στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων,
Οὐ τῶν Ἀχιλλέως, οὐδὲ Πηλέως ἄπο
Δόμων ἀπαρχὰς, δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην,
Ἀλλ' ἐκ Λακαίνης Σπαρτιάτιδος χθονὸς
Μενέλαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ,
Πολλοῖς σὺν ἕδνοις, ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν.
Ὑμᾶς μὲν οὖν τοιοῖσδ' ἀμείβομαι λόγοις.
Σὺ δ', οὖσα δούλη, καὶ δορίκτητος γυνὴ,
Δόμους κατασχεῖν, ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς, θέλεις
Τούσδε; στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ, φαρμάκοισι σοῖς.
Νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται.
Δεινὴ γὰρ Ἠπειρῶτις εἰς τὰ τοιάδε
Ψυχὴ γυναικῶν, ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ.
Κοὐδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρῆδος τόδε,
Οὐ βωμὸς, οὐδὲ ναὸς, ἀλλὰ κατθανῇ.
Ἢν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σῶσαι θέλῃ,

Sed metu meorum dominorum
Sumus quieti, tuam vero fortunam
Feram cum miſeratione,
Ne filia filiae Jovis
Videat me tibi benevolam eſſe.

IAMBI.

H. Ornatum aurearum deliciarum circa caput,
Et veſtitum corporis hunc variorum peplorum,
Non ab Achillis neque Pelei
Domo primitias praedae, habens huc veni;
Sed ex Lacaena Spartana terra,
Menelaus pater mihi haec donat,
Cum magna dote, ut liceat libere loqui.
Vobis igitur his reſpondeo verbis.
Tu autem, cum ſis ſerva et captiva mulier,
Vis nobis ejectis aedes tenere
Haſce: ſum autem inviſa viro propter tua pharmaca,
Venter enim ſine foetu propter te mihi perit.
Callidum enim *eſt* in hujuſmodi rebus
Ingenium mulierum: a quibus ego te prohibebo,
Et nihil te juvabit iſta domus Nereidis,
Non ara, non templum, ſed morieris.
Si vero quis hominum, aut deorum te ſervare velit,

Oportet te, pro priore beata ſuperbia,
Expaveſcere, et humilem accidere ad meum genu,
Et verrere meam domum, ex aureis
Vaſis diſpergentem Acheloï rorem, et cognoſcere,
Ubi terrarum ſis: haec enim non ſunt Hector,
Non Priamus, non aurum, ſed Graeca civitas.
Eo vero venis ſtultitiae, miſera tu, quae cum
Filio patris, qui interfecit tuum maritum,
Audes dormire, et liberos ex interfectore
Parere. Tale *eſt* omne barbaricum genus.
Pater enim filiae, et filius matri miſcetur,
Sororque fratri, et per caedem chariſſimi
Vadunt; et horum nihil prohibet lex. Quae ne
Apud nos introducas: non enim *eſt* honeſtum,
Unum virum habere habenas duarum mulierum:
Sed intuens in unam lecti ſociam Venerem,
Eſt contentus, quicunque non vult male habitare.
C. Invidioſa quaedam res eſt foeminarum ſexus,
Et nuptiarum ſociis infeſta maxime ſemper.
A. Heu, heu!
Mala res hominibus juventus, et in
Juventute quiſquis mortalium injuſtitiam habet.
Ego vero metuo, ne quod ego tibi ſerviam, repellat

Δεῖ σ', ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλϐίων φρονημάτων,
Πτῆξαι ταπεινὴν, προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ,
Σαίρειν τε δῶμα τȣμὸν, ἐκ χρυσηλάτων
Τευχέων χερὶ σπείρȣσαν 'Αχελώȣ δρόσον,
Γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς· ȣ γὰρ ἔσθ' Ἕκτωρ τάδε,
Οὐ Πρίαμος, ȣδὲ χρυσὸς, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις.
Εἰς τȣ̃το δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ,
Ἣ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
Τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντȣ πάρα
Τίκτειν· τοιȣ̃τον πᾶν τὸ βάρϐαρον γένος·
Πατήρ τε θυγατρὶ, παῖς τε μητρὶ, μίγνυται,
Κόρη τ' ἀδελφῷ· διὰ φόνȣ δ' οἱ φίλτατοι
Χωρȣ̃σι· καὶ τῶνδ' ȣδὲν ἐξείργει νόμος.
Ἃ μὴ παρ' ἡμᾶς εἴσφερ'· ȣδὲ γὰρ καλὸν,
Δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἕν' ἡνίας ἔχειν.
'Αλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν
Στέργȣσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει.
Χ. 'Επίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί·
Α. Φεῦ, φεῦ·
Κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον, ἔν τε τῷ νέῳ
Τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει.
'Εγὼ δὲ ταρϐῶ, μὴ τὸ δȣλεύειν με σοὶ

Λόγων ἀπώσῃ, πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα·
Ἢν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην.
Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα, τοὺς κρείσσους λόγους
Πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο.
Ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
Εἶπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ
Πεισθεῖσ', ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;
Ὡς ἡ Λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις,
Τύχῃ θ' ὑπερθεῖ, καί μ' ἐλευθέραν ὁρᾷς;
Ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι,
Πόλεώς τε μεγέθει, καὶ φίλοις ἐπηρμένη,
Οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντί σου θέλω;
Πότερον ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
Δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα;
Ἢ τοὺς ἐμοὺς τις παῖδας ἐξανέξεται
Φθίας τυράννους ὄντας, ἢν σὺ μὴ τέκῃς;
Φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες· Ἕκτορός τ' ἄπο,
Αὐτή τ' ἀμαυρὰ, κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν.
Οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις,
Ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.
Φίλτρον δὲ καὶ τόδ'· οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι,
Ἀλλ' αἱ 'ρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.
Σὺ δ' ἤν τι κνισθῇς, ἡ Λάκαινα μὲν πόλις

A dicendo, cum habeam multa juſta *argumenta*,
Si vero contra vicero, ne propter hoc accipiam
Aliquod detrimentum. Qui enim ſpirant magna,
Praeſtantiores rationes aegre ferunt ab inferioribus:
Tamen non convincar prodens meipſam.
Dic, o juvencula, qua te firma ratione
Confidens a legitimis nuptiis repello?
An quod Lacaena civitas, Phrygibus inferior eſt,
Fortunaque ſupero, meque liberam vides?
An juventute, et vigenti corpore,
Et magnitudine urbis, et amicis elata,
Volo tenere tuam domum pro te?
Utrum, ut ego pro te pariam pueros
Servos, mihique miſeram appendicem?
An aliquis meos liberos patietur
Phthiae reges eſſe, ſi tu non parias? amant
Nimirum me Graeci; et ego propter Hectorem:
Et ipſa per me obſcura, et non fui regina Phrygum.
Maritus odit te, non propter mea pharmaca,
Sed quia non es idonea ad converſandum *cum ipſo*.
Nam et hoc eſt philtrum: non forma, o mulier,
Sed virtutes delectant maritos;
Tu vero ſi quid pungeris, Lacaena urbs

Eſt aliquod magni, Scyrum vero nullo loco ponis,
Et oſtentas divitias inter inopes; Menelaus vero tibi
Major eſt Achille: propter haec profecto odit te
Maritus. Oportet enim mulierem, etiam ſi malo viro
Data ſit, boni conſulere, et non decertare *cum eo* de
Faſtu. Si vero in Thracia circumfuſa nive haberes
Maritum regem, ubi per vices lectum dat multis
Mulieribus unus vir communicans, an occideres
Iſtas? At *ſic* inſatiabilem cupiditatem concubitus
Omnibus mulieribus impingens deprehendereris.
Turpe certe *hoc*: quanquam graviori viris morbo
Hoc laboramus, ſed pulchre eum adminiſtramus.
O chariſſime Hector, ſed ego tua cauſa
Amabam tecum *eaſdem*, ſi quid te ſeduxit Venus:
Etiam jam ſaepe ubera tuis ſpuriis
Praebui, ut tibi nihil darem acerbi: et haec
Faciens, virtute *mihi* conciliabam maritum: tu
Vero neque guttulam aetherei roris
Tuo viro aſſidere ſinis metuens. Ne matrem *tuam*
Amore virorum, o mulier, ſtudeas ſuperare.
Nam malarum matrum mores oportet fugere liberos,
Quibus ineſt mens. C. Domina, quantum tibi
Adeſt facultas, tantum pare *mihi*, ut cum hac

Μέγ' ἐστι, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθης,
Πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δέ σοι
Μείζων Ἀχιλλέως· ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις.
Χρῆν γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ,
Στέργειν, ἅμιλλάν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος.
Εἰ δ' ἀμφὶ Θρῄκην, χιόνι τὴν καταῤῥυτον,
Τύραννον ἔσχες ἄνδρ', ἵν ἐν μέρει λέχος
Δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος,
Ἔκτεινας ἂν τάσδ'; εἶτ' ἀπληστίαν λέχους
Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν εὑρέθης.
Αἰσχρόν γε· καί τοι χείρον' ἀρσένων νόσον
Ταύτην νοσοῦμεν· ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.
Ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν
Σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τι σε σφάλοι Κύπρις·
Καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
Ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδώην πικρόν.
Καὶ, ταῦτα δρῶσα, τῇ 'ρετῇ προσηγόμην
Πόσιν· σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου
Τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς.
Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
Ζήτει παρελθεῖν· τῶν κακῶν γὰρ μητέρων
Φεύγειν τρόπους χρὴ τέκν', ὅσοις ἔνεστι νοῦς.
Χ. Δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται,

Τοσόνδε πείθου τῆδε συμβῆναι λόγοις.
Ε. Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων,
Ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα;
Α. Οὔκουν ἐφ' οἷς γε νῦν καθέστηκας λόγοις.
Ε. Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι.
Α. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.
Ε. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ', εἰς ὅσον δύνῃ.
Α. Οὐκ ἂν σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;
Ε. Τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;
Α. Καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.
Ε. Οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.
Α. Κἀκεῖ τά γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.
Ε. Σοφή, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ.
Α. Ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἴς σ' ἀποβλέπον;
Ε. Μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ.
Α. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ γε σή.
Ε. Ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν;
Α. Ἰδοὺ σιωπῶ, κἀπιλάζυμαι στόμα.
Ε. Ἐκεῖνο λέξον, οὗπερ οὕνεκ' ἐστάλην.
Α. Λέγω σ' ἐγὼ νοῦν οὐκ ἔχειν, ὅσον σε δεῖ.
Ε. Λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ;
Α. Εἰ μὴ θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ.
Ε. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μένω πόσιν μολεῖν.

Andromacha verbis compoſitione facias. H. Quid
Arroganter loqueris et venis in certamen verborum,
Quaſi tu quidem *ſis* Caſta, ego vero non *ſim* Caſta?
A. Haud certe *Caſta es* ob ea ſaltem verba, quibus
Nunc es uſa. H. O mulier, tuus animus ne adſit,
Mihi. A. Es juvencula, et loqueris de turpibus.
H. Tu vero non loqueris, ſed facis contra me,
Quantum potes. A. Non tacite dolebis de concubitu?
H. Quid? An non iſta ſunt ubique ſumma
Mulieribus? A. Recte quidem utentibus: ſin minus
Non *ſunt* honeſta. H. Non regimus urbem
Barbarorum legibus. A. Et illic turpia et hic habent
Dedecus. H. Callida tu, callida *quidem es*: ſed
Tamen oportet te mori. A. Vides ſtatuam Thetidis
In te reſpicientem? H. Quae certe odit tuam
Patriam propter mortem Achillis. A. Helena mater
Tua eum perdidit, non ego. H. An vero ulterius
Etiam attinges mea mala? A. Ecce taceo et comprimo
Os. H. Illud dic, cujus cauſa *huc* veni.
A. Dico ego te non tantum ſapere, quantum oportet.
H. Relinques hoc purum templum marinae deae?
A. Si non moriar: ſin autem, nunquam relinquam
H. Hoc quidem fixum eſt, nec expectabo maritum.

Donec redeat. A. Sed ne ego quidem me prius tibi
Dedam. H. Ignem tibi admovebo, nec loci
Rationem habebo. A. Accende igitur tu: dii enim
Haec vibebunt. H. Et corpori gravium vulnerum
Dolores. A. Jugula, pollue-ſanguine Deae aram,
Quae perſequetur te. H. O barbara tu pecus, et
Dura audacia, perferes igitur mortem? Sed ego te
Sede ex hac cito volentem excitabo; talem habeo
Eſcam ad te eliciendum: ſed enim verba occultabo;
Res vero ipſa cito hanc *eſcam* indicabit. Sedeas
Firma: nam etſi undique te teneret liquefactum
Plumbum, *hinc* excitabo ego te, priuſquam veniat
Filius Achillis, cui tu confidis. A. Confido:
Mirum autem *eſt*, adverſus quidem ſerpentes feros,
Remedia mortalibus aliquem Deorum conſtituiſſe;
Quae vero ſunt vipera, et igne *deteriora*,
Nullus remedia invenit adhuc adverſus mulierem
Malam: tale ſumus hominibus malum.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Certe magnorum dolorum autor extitit,
Quando venit in nemus Idaeum
Maiae et Jovis filius,

Α. Ἀλλ' ἐδ' ἐγὼ μὴν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι.
Ε. Πῦρ σοι προσοίσω, κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι.
Α. Σὺ δ' ἐν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.
Ε. Καὶ χρωτὶ δεινῶν τραυμάτων ἀλγηδόνας.
Α. Σφάζ'· αἱματε θεᾶς βωμὸν, ἣ μέτεισί σε.
Ε. Ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, καὶ σκληρὸν θράσος,
Ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγώ σ' ἕδρας
Ἐκ τῆσδ' ἑκεσαν ἐξαναστήσω τάχα·
Τοιόνδ' ἔχω σε δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγες
Κρύψω· τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα.
Κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ, εἰ πέριξ σ' ἔχει
Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ,
Πρὶν, ᾧ πέποιθας, παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.
Α. Πέποιθα· δεινὸν δ', ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων
Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα,
Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω,
Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
Κακῆς· τοσῦτον ἐσμὲν ἀνθρώποις κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν,
Ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ
Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος,

Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων
Ἄγων τὸ καλλιζυγὲς,
Ἔριδι ςυγερᾷ
Κεκορυθμένον εὐμορφίας,
Σταθμοὺς ἐπὶ βούτα,
Βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν,
Ἔρημόν θ' ἐςιοῦχον αὐλάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ταί δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον,
Ὀρείαν πιδάκων ἔνιψάν τ'
Αἰγλάεντα σώματ' ἐν ῥοαῖς,
Ἔβαν τε Πριαμίδαν, ὑπερ-
βολαῖς λόγων δυσφρόνων
Παραβαλλόμεναι,
Κῦπρις εἷλε λόγοισι δολίοις,
Τερπνοῖς μὲν ἀκοῦσαι,
Πικρὰν δὲ σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει
Ταλαίνᾳ περγάμοις τε Τροίας.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν,
Ἅτις τέκεν ποτὲ Πάριν,
Πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
Ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ

Trijugum currum Dearum
Ducens, illum pulchrijugum,
Odioſo certamine
Formae armatum,
Ad ſtabulum bubulci,
Et ad ſolitarium paſtorem adoleſcentem,
Et ad ſtabuli deſertos lares.

ANTISTROPHE. I.

Illas vero, quando venerunt ad arboreum ſaltum
Montanorum fontium abluerant
Nitentia corpora in aquis:
Venerunt et ad Priamidem, exceſ-
ſibus ſermonum inimicorum
Se invicem caedentes:
Venus vicit verbis comptis
Voluptatem quidem afferens,
Sed amaram vitae confuſionem Phrygum urbi
Miſerae, et pergamis Trojae.

STROPHE 2.

Utinam vero abjeciſſet perniciem ſupra caput,
Quae quondam peperit Parin,
Priuſquam habitare Idaeum montem faceret;
Quando eum apud laurum ſacram

Clamavit Caſſandra occidendum eſſe,
Magnam noxam orbis Priami.
Quem non accedebat? quem non rogabat
Principum, ut occideret infantem?

ANTISTROPHE 2.

Non *enim* ſuper Trojam veniſſet jugum
Servile, neque tu, mulier,
Haberes ſedem domus herilis:
Solviſſet autem Graeciae miſeros
Labores, quos apud Trojam
Decem-annis-errantes tulerunt juvenes haſtis:
Et lecti non fuiſſent relicti deſerti,
Nec ſenes orbati liberis.

IAMBI.

ME. Venio capto tuo filio, quem in aliam domum
Clam mea filia expoſuiſti.
Tu enim jactabas, hoc Deae ſimulacrum ſervaturum
Et hunc, et eos qui occultaverunt: ſed inventa es,
O mulier, minus ſapere hocce Menelao:
Et niſi relinquens deſeras hoc ſolum,
Iſte interficietur pro tuo corpore.
Hoc ergo cogita, utrum mori velis;
An hunc perire pro tuo peccato,

Βόασε Κασάνδρα κτανεῖν,
Μεγάλαν Πριάμȣ πόλεως λώϐαν.
Τίν' ȣ̓κ ἐπῆλθε; ποῖον ȣ̓κ ἐλίσσετο
Δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸς ἤλυθεν
Δȣ́λειος, οὔτε σὺ, γύναι,
Τυράννων ἔσχες ἂν δόμων ἕδραν.
Παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινȣ̀ς
Πόνȣς, ȣ̔̃ς ἀμφὶ Τροίαν
Δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις·
Λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὔποτ' ἐξελείπετο,
Καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΕ. Ἥκω λαϐὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλȣς δόμȣς
Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθȣ.
Σὲ μὲν γὰρ ἤυχεις θεᾶς βρέτας σῶσαι τόδε,
Τȣ̃τον δὲ τȣ̀ς κρύψαντας· ἀλλ' ἐφευρέθης
Ἧσσον φρονȣ̃σα τȣ̃δε Μενέλεω, γύναι.
Κεἰ μὴ τόδ' ἐκλιπȣ̃σ' ἐρημώσεις πέδον,
Ὅδ' ἀντὶ τȣ̃ σȣ̃ σώματος σφαγήσεται.
Ταῦτ' ȣ̓̃ν λογίζȣ, πότερα κατθανεῖν θέλεις,
Ἢ τόνδ' ὀλέσθαι σῆς ἁμαρτίας ὕπερ,

Ἢν εἰς ἔμ' εἴς τε παῖδ' ἐμὴν ἁμαρτάνεις;
Α. Ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν
Οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
Εὔκλεια δ' οἷς μὲν ἔς' ἀληθείας ὕπο,
Εὐδαιμονίζω· τὰς δ' ὑπὸ ψευδῶν, ἔχειν
Οὐκ ἀξιώσω, πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
Σὺ δὴ ϛρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ,
Τροίαν ἀφεῖλυ Πρίαμον, ὧδε φαῦλος ὢν;
Ὅϛις θυγατρὸς ἀντίπαιδος ἐκ λόγων
Τοσόνδ' ἔπνευσας, καὶ γυναικὶ δυϛυχεῖ
Δύλῃ κατέϛης εἰς ἀγῶν'· ὐκ ἀξιῶ
Οὔτ' ὖν σε Τροίας, ὔτε σῦ Τροίαν ἔτι.
Ἔξωθέν εἰσιν, οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν,
Λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
Πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰχύει μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγυς.
Τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ, καί μ' ἀπώλεσε·
Μιαιφόνον μὲν ὐκέτ' ἂν φύγοι μύσος.
Ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιῇ
Φόνον· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος.
Ἢν δ' ὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω,
Τὸν παῖδά μυ κτενεῖτε; κᾆτα πῶς πατὴρ,
Τέκνυ θανόντος, ῥᾳδίως ἀνέξεται;

Quod peccas contra me et meam filiam.
A. O opinio, opinio, ſexcentis jam mortalibus,
Qui nihil erant, vitam faſtu extuliſti.
Quibus vero nominis decus eſt a veritate, felices
Duco; ſed qui a mendaciis hoc habent, habere
Non putabo, tantum ob fortunam ſapere videri.
Tu enim quondam lectiſſimis Graecorum imperans
Trojam abſtuliſti a Priamo, adeo ignavus exiſtens,
Qui filiae juvenculae ex verbis
Tantum *ferociae* ſpiraſti, et cum miſera muliere
Serva veniſti in certamen. Non judico dignum
Neque te Troja, neque Trojam te amplius.
Qui videntur recte *ſentire*, extrinſecus ſunt
Splendidi: intus vero omnibus hominibus ſimiles,
Niſi ſi quid opibus *praeſtent*: hoc enim multum
Poteſt. Menelae, age jam abſolvamus ſermones.
Sim interfecta a tua filia, et me perdiderit:
Non poterit amplius effugere cruentum caedis
Piaculum: apud populum vero et tu lues
Caedis, opera enim a te commodata te coget, infamiam;
Sin ego effugero ne moriar,
An filium meum occidetis? at quomodo pater,
Filio mortuo, hoc aequo animo feret?

Non adeo ignavum eum Troja vocat.
Sed vadit quo oportet. Peleo enim dignas
Res et Achille patre videtur facere. Expellet autem
Tuam filiam ex aedibus : et tu nuptui dans
Alteri, quid dices ? utrum quod malum virum
Fugiat hujus modeſtia ? ſed verum audiet.
Quis vero ducet eam ? an ipſam ſine viro domi
Tenebis viduam canam ? o miſer vir,
Non vides affluxus tantorum malorum ?
Quot vero Concubinis filiam tuam moleſtatam
Malles invenire, quam pati quae ego dico ?
Non oportet ob parvas *res*, magna *ſibi* parare mala,
Neque ſi nos mulieres ſumus nocens malum,
Viros fieri ſimiles mulieribus natura.
Nos enim utrum veneficiis laedimus tuam filiam,
Et ventrem *ejus* abortire facimus, ut ipſa dicit,
Volentes, non inviti, nec ad aram quidem
Procidentes, ipſi judicium ſubibimus
Apud tuos generos, quibus non minorem
Poenam debeo, orbitatem. Nos igitur
Sumus tales : ſed tui animi unum ſane metuo:
Nam propter contentionem ex muliere ortam,
Et infelicem perdidiſti Phrygum urbem.

Οὐχ ὧδ' ἄνανδρον αὐτὸν ἡ Τροία καλεῖ.
'Αλλ' εἶσιν οἷ χρή· Πηλέως γὰρ ἄξια
Πατρός τ' 'Αχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
Ὤσει δὲ σὴν παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ', ἐκδιδοὺς
Ἄλλῳ, τί λέξεις; πότερον, ὡς κακὸν πόσιν
Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.
Γαμεῖ δὲ τίς νιν; ἤ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις
Χήραν καθέξεις πολιόν; ὦ τλήμων ἄνερ,
Κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιῤῥοάς;
Πόσας δ' ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην
Βούλοι' ἂν εὑρεῖν, ἢ παθεῖν ἃ 'γὼ λέγω;
Οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακὰ,
Οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακὸν,
Ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.
Ἡμεῖς γὰρ, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν,
Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
Ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
Πιτνοῦντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν
Ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα
Βλάβην ὀφείλω, προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν.
Ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς,
Ἕν σου δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν,
Καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

Χ. Ἄγαν γ' ἔλεξας, ὡς γυνὴ, πρὸς ἄρσενας,
Καί σȣ τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός.
ΜΕ. Γύναι, τάδ' ἐςὶ σμικρὰ, καὶ μοναρχίας
Οὐκ ἄξι', ὡς φὴς, τῆς ἐμῆς, ȣ̓δ' Ἑλλάδος.
Εὖ δ' ἴσθ', ὅτȣ τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
Τȣ͂τ' ἔσθ' ἑκάςῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
Κἀγὼ θυγατρὶ, μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε,
Λέχȣς ςέρεσθαι, σύμμαχος καθίςαμαι.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή·
Ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνȣσ', ἁμαρτάνει βίȣ.
Δȣ́λων δ' ἐκεῖνον τῶν ἐμῶν ἄρχειν χρεὼν,
Καὶ τῶν ἐκείνȣ τȣ̀ς ἐμȣ̀ς, ἡμᾶς τε πρός.
Φίλων γὰρ ȣ̓δὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
Ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
Μένων δὲ τȣ̀ς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
Τἄμ' ὡς ἄριςα, φαῦλός εἰμι κȣ̓ σοφός.
Ἀλλ' ἐξανίςω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς·
Ὡς, ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον,
Σȣ͂ δ' ȣ̓ θελȣ́σης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ·
Δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον.
Α. Οἴμοι, πικρὰν κλήρωσιν αἵρεσίν τέ μοι
Βίȣ καθίςης· καὶ, λαχȣ͂σά γ' ἀθλία,
Καὶ, μὴ λαχȣ͂σα, δυςυχὴς καθίςαμαι.

C. *Audacter* ſane es locuta, ut mulier ad viros,
Et tuam modeſtiam abſumſit contemptus.
ME. Muliér, iſta ſunt parva, et imperio
Meo non digna, ut ais, neque Graecia.
Sed bene ſcias, quo quis opus habet,
Hoc cuilibet pluris eſt, quam Trojam capere.
Et ego filiae, judico enim iſta *eſſe* magna,
Ne privetur connubio, ſum adjutor.
Nam alia quidem ut minora ferat mulier:
Sed excidens viro, excidit vita. Convenit autem
Illum *i. e. Neoptolemum*, imperare meis ſervis,
Et meos, meque praeterea illius *ſervis*.
Amicorum enim nihil *eſt* proprium, qui amici
Vere ſunt, ſed bona *ſunt communia*.
Expectans autem abſentes, ſi non conſtituam
Mea quam optime, ignavus ſum et non ſapiens.
Sed ſurgens cede ex hoc templo deae,
Quia ſi tu moriaris, puer iſte effugiet mortem;
Te vero non volente mori, hunc interficiam:
Neceſſe autem *eſt* ex duobus alterum relinquere vitam.
A. Heu mihi, acerbam ſortitionem et electionem mihi
Vitae proponis; et eligens, miſera,
Et non eligens, infelix ſum.

O qui magna cauſam ob parvam moliris,
Audi, quid me interficis? quare? quam urbem
Prodidi? quem tuorum liberorum interfeci ego?
Quam domum incendi? dormivi coacta
Cum domino, et tamen me, non iſtum interficies,
Autorem horum: at principium omittens,
Ad finem, qui eſt poſterior, impetu ferris.
Heu mihi propter iſta mala! o miſera mea patria,
Quam indigna patior! quid vero mihi opus erat
Parere, et addere duplex onus ad hoc onus?
Quid igitur mihi poteſt eſſe ſuave vivere? ad quid
Oportet me reſpicere? utrum ad praeſentem, an ad
Praeteritam fortunam? quae necem Hectoris raptati
Curru vidi, et miſere inflammatum Ilium?
Et ipſa ſerva in naves Argivorum aſcendi,
Crinibus abſtracta: quando autem veni in Phthiam,
Conjux iis, a quibus Hector erat caeſus, fio,
Sed quid haec deploro, quae vero *ſunt* ante pedes,
Non indago, neque perpendo mala?
Unus iſte filius erat mihi reliquus, oculus vitae:
Hunc ſunt interfecturi, quibus iſta placent,
Non certe propter meam miſeram vitam;
In hoc enim *eſt* ſpes, ſi ſervetur.

Ὦ μεγάλα πράσσων αἰτίας μικρᾶς πέρι,
Πιθοῦ· τί καίνεις μ'· ἀντὶ τοῦ; ποίαν πόλιν
Προὔδωκα, τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
Ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίᾳ
Σὺν δεσπόταισι· κᾆτ' ἔμ', οὐ κεῖνον, κτενεῖς,
Τὸν αἴτιον τῶνδ'; ἀλλά, τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς,
Πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέραν οὖσαν, φέρῃ;
Οἴμοι κακῶν τῶνδ'· ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς.
Ὡς δεινὰ πάσχω· τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν,
Ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν;
Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
Πρὸς τὰς παρούσας, ἢ παρελθούσας τύχας;
Ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους
Κατεῖδον, οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον,
Αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔϐην,
Κόμης ἐπισπασθεῖσ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονεῦσιν Ἕκτορος νυμφεύομαι.
Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν
Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά;
Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου·
Τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν, οἷς δοκεῖ τάδε,
Οὐ δῆτα τοὐμοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου·
Ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπὶς, εἰ σωθήσεται,

Ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
Ἰδοὺ προλείπω βωμὸν, ἥδε χειρία,
Σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
Ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
Στείχω πρὸς ᾅδην· ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,
Μέμνησο μητρὸς, οἷα τλᾶσ' ἀπωλόμαν,
Καὶ πατρὶ τῷ σῷ, διὰ φιλημάτων ἰὼν,
Δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Λέγ' οἷ' ἔπραξα· πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
Ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὔτ', ἄπειρος ὢν, ψέγει,
Ἧσσον μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ.
Χ. Ὤκτειρ' ἀκούσας· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
Εἰς ξύμβασιν δὲ χρή σε καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν,
Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.
ΜΕ. Λάβεσθέ μοι, τῆσδ' ἀμφελίξαντες χέρας,
Δμῶες· λόγους γὰρ οὐ φίλους ἀκούσεται.
Ἐγώ σ', ἵν' ἁγνὸν βωμὸν ἐκλίπῃς θεᾶς,
Προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον
Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγήν.
Καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν ὧδ' ἔχοντ' ἐπίστασο·
Τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε, παῖς ἐμὴ κρινεῖ,
Ἤν τε κτανεῖν νιν, ἤν τε μὴ κτανεῖν, θέλῃ.

Mihi vero *eſt* turpe non mori pro filio.
Ecce relinquo aram, jam in manus me dedo,
Jugulare, trucidare, vincire, collum ſuſpendere.
O fili, ego mater tua, ne tu moriaris,
Eo ad Plutonem: ſi vero vitaris mortem,
Memineris matris, qualia paſſa perierim,
Et patrem tuum oſculans, lachrymaſque
Stillans, et manus circumjiciens, dicito qualia
Fecerim: omnibus enim hominibus ſunt liberi vita;
Quiſquis vero ipſos vituperat, non expertus minus
Quidem dolet: ſed cum ſit infelix, beatus eſt.
C. Miſeratus ſum, *haec* audiens; miſerabiles enim
Calamitates mortalibus omnibus, quamvis *quis*
Externus ſit. Oportet igitur te tuam filiam in
Reconciliationem ducere, Menelae, et iſtam, ut
Liberetur a malis. ME. Comprehendite mihi iſtam,
Circumplicantes manus, ſervi: ſermones enim non
Gratos audiet. Ego tibi, ut puram aram deae
Relinqueres, propoſui filii mortem; qua te doloſe
Induxi, ut venires in meas manus ad necem.
Et tuas quidem res ſic ſe habere ſcias:
Sed de iſto puero mea filia judicabit,
Utrum velit eum interficere, an non.

Sed vade in hanc domum, ut liberos
Diſcas non afficere contumelia, ſerva exiſtens.
A. Heu mihi, dolo me decepiſti: ſumus circumventae.
ME. Praedica *hoc* omnibus: non enim negamus.
A. An ſunt haec apud vos, qui ad Eurotam habitatis,
Recta? ME. Et iis, qui in Troja, ut qui injuria
Affecti ſunt, vicem rependant. A. Deos vero non
Deos *eſſe*, nec vindiçtam habere putas? ME. Quum
Haec erunt, tunc feremus: te vero occidam. A. An
Et pullum hunc ab alis auferens? ME. Non: ſed
filiae dabo, ſi velit, occidendum.
A. Heu mihi! quomodo igitur te deplorabo, o fili?
ME. Nimirum certa illum ſpes non manet.
A. O omnibus hominibus inimiciſſimi mortalium,
Spartae incolae, doloſa conciliabula, mendaciorum
Principes, fraudulenti ſutores malorum, tortuoſa et
Nihil ſani, ſed omnia per ambages cogitantes,
Immerito floretis in Graecia. Quid *ſceleris* non eſt
In vobis: nonne plurimae caedes? nonne turpis
Quaeſtus cupidi *eſtis*? nonne alia quidem dicentes
Lingua, alia vero ſentientes deprehendimini ſemper?
Pereatis! Mihi vero mors non adeo gravis *eſt*, ut
Tibi videtur: illa enim *mala* me perdiderunt;

Ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκυς τύσδ', ἵν' εἰς ἐλευθέρυς
Δύλη γεγῶσα, μή ποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.
Α. Οἴμοι· δόλῳ μ' ὑπῆλθες· ἠπατήμεθα.
ΜΕ. Κήρυσσ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξαρνύμεθα.
Α. Ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν, τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ, σοφά;
ΜΕ. Καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, τὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.
Α. Τὰ θεῖα δ' ὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἡγῇ δίκην;
ΜΕ. Ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἴσομεν· σὲ δὲ κτενῶ.
Α. Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας;
ΜΕ. Οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἢν θέλῃ, δώσω
κτανεῖν.
Α. Οἴμοι· τί δῆτα σῦ καταςένω, τέκνον;
ΜΕ. Οὔκυν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει.
Α. Ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιςοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βυλευτήρια,
Ψευδῶν ἄνακτες, μηχανοῤῥάφοι κακῶν,
Ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
Φρονῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
Τί δ' ὐκ ἐν ὑμῖν ἐςίν; ὐ πλεῖςοι φόνοι;
Οὐκ αἰσχροκερδεῖς; ὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
Γλώσσῃ, φρονῦντες δ' ἄλλ', ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;
Ὄλοισθ'· ἐμοὶ δὲ θάνατος ὐχ οὕτω βαρὺς.
Ὡς σοὶ δέδοκται· κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,

Ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν,
Πόσις θ' ὁ κλεινὸς, ὅς σε πολλάκις δορὶ
Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίȣ κακόν.
Νῦν δ', εἰς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς,
Κτείνεις μ'· ἀπόκτειν'· ὡς ἀθώπευτον γέ σε
Γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, καὶ παῖδα σήν.
Ἐπεὶ σὺ μὲν πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
Ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'· εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς,
Μηδὲν τόδ' αὔχει· καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Οὐδέποτ' ἂν δίδυμα
Λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρȣς,
Ἔριν μὲν οἴκων,
Δυσμενεῖς τε λύπας.
Τὴν μίαν μοι ϛεργέτω πόσις γάμοις
Ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι
Δίπτυχοι τυραννίδες
Μιᾶς ἀμείνονες φέρειν·
Ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει,

Quando miſera urbs Phrygum eſt conſumpta, et
Meus inclytus Maritus, qui te ſaepe haſta fecit
Malum nautam pro *milite* terreſtri. Nunc vero
Contra mulierem apparens terribilis miles, interficis
Me : interfice, quia non delinitum te ſaltem et
Tuam filiam mea lingua dimittam : quoniam tu
Quidem es magnus in Sparta, nos vero in Troja.
Si vero *jam* ſum in adverſa fortuna, ne propterea
Gloriare, quia et tu potès in eam incidere.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Nunquam geminos
Lectos laudabo mortalium,
Neque liberos, qui habent diverſas matres,
Litem aedium
Et triſtes dolores.
Maritus *in* nuptiis mihi ſit contentus uno
Lecto viri non communicato *cum aliis*.

ANTISTROPHE I.

Neque enim in urbibus
Duo imperia
Facilius poſſunt ferri quam unum :
Eſt enim onus ſupra onus,

Et ſeditio civibus.
Inter fabros etiam, duoſque hymnorum artifices,
Litem Muſae ſolent excitare.

STROPHE 2.

Et quando celeres flatus ferunt nautas,
Ad gubernaculum
Duplex conſilium pectorum, magnaque multitudo
Sapientiorum, infirmior *eſt*, quam *una* mens
Minus ſapiens, quae rerum poteſtatem ſola habet.
Unius potentia *eſto* inque *privatis* aedibus,
Et in urbibus, quum
Rei bene gerendae facultatem nanciſci volunt.

ANTISTROPHE 2.

Demonſtrat *hoc* Lacaena ducis
Menelai *filia* : namque per
Ignem venit alteri lecto,
Et interficit miſeram puellam Iliacam
Et puerum, propter ſtultam diſcordiam,
Invidia eſt impia, injuſta, ingrata !
Adhuc tibi, o veneranda,
Adveniet poenitentia horum factorum.

ANAPAESTI.

Atqui video hoc conjunctum

Καὶ ϛάσις πολίταις.
Τεκτόνοιν θ' ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν
Ἔριν μῦσαι φιλῦσι κραίνειν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πνοιαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλυς θοαὶ,
Κατὰ πηδαλίων
Διδύμα πραπίδων γνώμα,
Σοφῶν τε πλῆθος ἀθρόον, ἀσθενέϛερον
Φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατῦς.
Ἑνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα,
Κατά τε πόλιας,
Ὁπόταν εὑρεῖν θέλωσι καιρόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἔδειξεν ἡ Λάκαινα τῦ ϛρατηλάτυ,
Μενέλαε· διὰ γὰρ
Πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει,
Κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν Ἰλιάδα κόραν,
Παῖδά τε, δύσφρονος ἔριδος ὕπερ.
Ἄθεός γ', ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος.
Ἔτι σε, πότνια,
Μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον

Ζεῦγος πρὸ δόμων,
Ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.
Δύστανε γύναι, τλήμων δὲ σὺ, παῖ,
Μητρὸς λεχέων ὃς ὑπερθνήσκεις,
Οὐδὲν μετέχων,
Οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Α. Ἅδ' ἐγὼ, χέρας αἱματη-
ρὰς βρόχοισι κεκλειμένα,
Πέμπομαι κατὰ γαίας.
ΜΟ. Μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ
Πτέρυγι συγκαταβαίνω,
Καὶ θῦμα δάϊον.
Ὦ χθονὸς Φθίας κράντορες.
Ὦ πάτερ, ὦ μόλε
Φίλοις ἐπίκουρος.
Α. Κείσῃ δὴ, τέκνον, ὦ φίλος,
Μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
Νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε.
ΜΟ. Ὤ μοί, μοι, τί πάθω;
Τάλας δῆτ' ἐγὼ, σύ τε, μᾶτερ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΜΕ. Ἴθ' ὑποχθόνιοι·

Par ante domum
Sententia capitali condemnatum.
O miſera mulier, et tu infelix puer,
Qui moreris propter thalamum matris,
Nullo modo *culpae* particeps,
Neque criminoſus exiſtens Dominis.

STROPHE 3.

A. Ecce ego, manus cruen-
tas laqueis colligata,
Mittor ſub terras.
MO. Mater, mater, ego vero ſub tua
Ala ſimul demittor,
Et *ſum* victima peritura.
O terrae Phthiae principes,
O pater, o veni
Auxiliator amicis.
A. Jacebis jam, o fili, o chare,
Circa ubera tuae matris,
Mortuus ſub terra et cum mortua.
MO. Hei mihi, mihi, quid patiar?
Miſer certe ego, tuque, mater.

ANAPAESTI.

ME. Ite ſub terram:

Etenim ab hoſtilibus venitis turribus.
Duo vero moriemini ob duas neceſſitates;
Te enim noſter calculus interficit,
Puerum vero iſtum mea filia Hermione.
Etenim *eſt* ſtultitia magna relinquere
Hoſtes hoſtium, cum liceat *eos* occidere,
Et auferre domo terrorem.

ANTISTROPHE 3.

A. O marite, marite, utinam tuam
Manum, et haſtam auxiliatricem
Haberem, fili Priami.
MO. Infelix, quod ego mortis
Deprecatorium carmen inveniam ?
Precare tu, genibus
Domini appropinquans, o fili.
MO. O chare, o chare,
Remitte mihi mortem.
A. Liqueſco, lacrymis pupillas
Rigo, tanquam praeruptae rupis
Gutta ſolis expers, miſera ego!
MO. Hei mihi, mihi! quodnam ego
Malorum remedium expeditum inveniam?

Καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν ἥκετε πύργων.
Δύο δ' ἐκ δισσαῖν θνήσκετ' ἀνάγκαιν·
Σὲ μὲν ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ,
Παῖδα δ' ἐμὴ παῖς τόνδ' Ἑρμιόνη.
Καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη, λείπειν
Ἐχθρὲς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν,
Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Α. Ὦ πόσις, πόσις, εἴθε σὰν
Χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον
Κτησαίμαν, Πριάμε παῖ.
ΜΟ. Δύςανος, τί δ' ἐγὼ μόρε
Παράτροπον μέλος εὕρω;
Α. Λίσσου σὺ, γένασι
Δεσπότε χρίμπτων, ὦ τέκνον.
ΜΟ. Ὦ φίλος, ὦ φίλος,
Ἄνες θάνατον μοι.
Α. Λείβομαι, δάκρυοις κόρας
Στάζω, λισσάδος ὡς πέτρας
Λιβὰς ἀνήλιος, ἁ τάλαινα.
ΜΟ. Ὤ, μοί, μοι· τί δ' ἐγὼ
Κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΜΕ. Τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν
Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;
Τοῖς γὰρ ἐμοῖσι γέγον' ὠφέλια,
Σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεί τοι,
Μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον,
Τροίαν εἷλον, καὶ μητέρα σήν·
Ἧς ἀπολαύων,
Ἅιδην χθόνιον καταβήσῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,
Σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα.
Π. Ὑμᾶς ἐρωτῶ, τόν τ' ἐφεστῶτα σφαγῇ,
Τί ταῦτα, καὶ πῶς, κἀκ τίνος λόγου νοσεῖ
Δόμος; τί πράσσετ' ἄκριτα μηχανώμενοι;
Μενέλα', ἐπίσχες· μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης.
Ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γάρ, ὡς ἔοικέ μοι,
Σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ.
Πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις,
Ἐμπνεύσομαι τῇδ'· εἰπέ, τίνι δίκῃ, χέρας
Βρόχοισιν ἐκδήσαντες, οἵδ' ἄγουσί σε,
Καὶ παῖδ'; ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι,

ANAPAESTI.

ME. Quare ad me volveris, *ut* ad marinum ſaxum,
Aut *ad* fluctum, ſic precibus ſupplicans?
Nam meis natus ſum emolumentum,
Tibi vero nihil quod me conciliet habeo, ſiquidem
Conſumpta magna parte meae vitae,
Trojam cepi, et tuam matrem:
Qua fruens,
Ad Plutonem infernum deſcendes.

IAMBI.

C. Atqui video hunc Peleum prope *nos*,
Propere dirigentem huc ſenilem pedem.
P. Vos interrogo, et hunc caedis magiſtrum
Quid haec et quomodo? quam ob cauſam laborat
Domus? quid agitis facientes *haec* ſine judicio?
Menelae, expecta, ne propera ſine judicio.
Praecede tu citius; haud enim, ut videtur mihi,
Moram haec res *requirit*: ſed juvenile
Robur cupio recipere, ſi unquam alias.
Primùm quidem ſecundo vento, tanquam velis,
Huic aſpirabo. Dic, quo jure, manus
Laqueis ligantes, iſti ducunt te et filium? nam
Ut quaedam ovis, agnum ſub ſe fovens, peris,

Nobis abſentibus et domino tuo.
A. Iſti, o ſenex, cum filio morituram
Me ſic dicunt, ut vides : quid tibi dicam ?
Nam non unius vocationis ſtudio te
Accerſivi, ſed per ſexcentos nuncios. Sis
Autem fortaſſe audiens diſcordiam quae eſt in domo,
Cum hujus filia, propter quae etiam ego pereo.
Et nunc me ab ara Thetidis, quae generoſum
Filium tibi peperit, quam tu venerandam colis,
Ducunt avulſam, neque ullo jure
Judicantes, neque abſentes ab aedibus
Expectantes : ſed meam ſolitudinem
Scientes et hujus pueri, quem, nullius mali autorem,
Volunt occidere cum me miſera.
Sed obſecro te, o ſenex, ad tua
Genua cadens, manu enim non licet mihi
Attingere tuum chariſſimum mentum,
Libera me per Deos : alioqui, moriemur
Turpiter quidem vobis, nobis vero miſerae, o ſenex.
P. Jubeo vos laxare vincula, priuſquam aliquis
Lacrymet, et hujus manus geminas dimittere.
ME. Ego vero alius, te non inferior, veto,
Et in hanc *mulierem* longe majorem poteſtatem

Ἡμῶν ἀπόντων, τοῦ τε κυρίου σέθεν.
Α. Οἶδ', ὦ γεραιὲ, σὺν τέκνῳ θανουμένην
Ἄγουσί μ' οὕτως, ὡς ὁρᾷς· τί σοι λέγω;
Οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ
Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων.
Ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων
Τῆς τοῦδε θυγατρὸς, ὧν τ' ἀπόλλυμαι χάριν.
Καὶ νῦν με βωμοῦ Θέτιδος, ἣ τὸν εὐγενῆ
Ἔτικτέ σοι παῖδ', ἣν σὺ θαυμαστὴν σέβεις,
Ἄγουσ' ἀποσπάσαντες, οὔτέ τῳ δίκῃ
Κρίναντες, οὐδὲ τοὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
Μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν
Γνόντες, τέκνου τε τοῦδ', ὃν, οὐδὲν αἴτιον,
Μέλλουσι, σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ, κτενεῖν.
Ἀλλ' ἀντιάζω σ', ὦ γέρον, τῶν σῶν πάρος
Πιτνοῦσα γονάτων, χειρὶ δ' οὐκ ἔξεστί μοι
Τῆς σῆς λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος,
Ῥῦσαί με πρὸς θεῶν· εἰ δὲ μὴ, θανούμεθα
Αἰσχρῶς μὲν ὑμῖν, δυστυχῶς δ' ἐμοὶ, γέρον.
Π. Χαλᾶν κελεύω δεσμὰ, πρὶν κλάειν τινα,
Καὶ τῆσδε χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι.
ΜΕ. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ἄλλος, οὐχ' ἥττων σέθεν,
Καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.

Π. Πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν
Δεῦρ᾽· οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;
ΜΕ. Εἷλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.
Π. Οὐ 'μὸς δέ γ᾽ αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.
ΜΕ. Οὐκοῦν ἐκείνου τἀμὰ, τἀκείνου τ᾽ ἐμά.
Π. Δρᾷν εὖ, κακῶς δ᾽ οὔ, μήδ᾽ ἀποκτείνειν βίᾳ.
ΜΕ. Ὡς τήνδ᾽ ἀπάξεις οὔποτ᾽ ἐξ ἐμῆς χερός.
Π. Σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα.
ΜΕ. Ψαῦσόν γ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς, καὶ πέλας πρόσελθέ μου.
Π. Σὺ γὰρ μετ᾽ ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε, κἀκ κακῶν;
Σοί που μέτεστιν, ὡς ἐν ἀνδράσιν, λόγου;
Ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους,
Ἄκληστ᾽, ἄδουλα δώμαθ᾽ ἑστίας λιπὼν,
Ὡς δὴ γυναῖκα σώφρον᾽ ἐν δόμοις ἔχων,
Πασῶν κακίστην; οὐδ᾽ ἂν, εἰ βούλοιτό τις,
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Αἳ ξὺν νέοισιν, ἐξερημοῦσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις,
Δρόμους, παλαίστρας τ᾽, οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοὶ,
Κοινὰς ἔχουσι· κᾆτα θαυμάζειν χρεὼν,
Εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Ἑλένην ἐρέσθαι χρῆν τάδ᾽, ἥτις ἐκ δόμων,

Habens. P. Quomodo? an noſtram domum reges
Profectus huc? Non *eſt* tibi ſatis imperare incolis
Spartae? ME. Ego cepi ipſam captivam ex Troja.
P. Sed meus filius filii accepit eam, honorarium
Munus. ME. Nonne mea ſunt illius, et illius mea?
P. Ad bene faciendum, non autem male, neque ad vi
Interficiendum. ME. Nunquam abduces hanc ex
Mea manu. P. Cruentabo vero tuum caput hoc
Sceptro. ME. Attinge, ut noris, et accede ad
me. P. Tune igitur
Habendus es inter viros, o peſſime, et ex malis *orte*?
Tuine inter viros aliqua ratio haberi debet?
Qui ab homine Phryge privatus fuiſti uxore,
Linquens domum non clauſam, et ſine ſervis,
Quaſi haberes caſtam mulierem in aedibus,
Quae omnium eſt peſſima. Neque ſi velit aliqua
Puella Spartana, poſſit eſſe caſta:
Quae relinquentes domos cum juvenibus,
Nudis femoribus, et tunicis laxatis,
Curſus, et palaeſtras non tolerandas mihi
Communes habent: deinde an mirari oportet,
Si non educatis mulieres caſtas?
Helenam convenit haec interrogare, quae ex aedibus,

Tuum relinquens Jovem conjugalem, laſcive profugit
Cum viro juvene in aliam terram.
Deinde propter illam, Graecorum exercitum
Tantum congregans duxiſti ad Ilium:
Quam oportebat te conſpuentem non movere haſtam
Cum inveniſſes malam, ſed ſinere ibi manere;
Mercedemque dantem, nunquam in aedes *eam* recipere.
Sed neque huc feliciter appuliſti tuum animum,
Et perdidiſti multos, et praeſtantes viros,
Et feciſti *multas* anus orbatas liberis in aedibus,
Caniſque parentibus abſtuliſti generoſos liberos:
Quorum ego infelix unus: percuſſorem autem te,
Tanquam aliquem Genium malum, Achillis intueor.
Qui ſolus ne vulneratus quidem veniſti ex Troja:
Et pulchra arma in pulchris involucris
Similia illuc et huc portaſti rurſus.
Ipſe quidem cecini ducturo uxorem, ut neque tecum
Affinitatem contraheret, neque in aedes reciperet
Pullum malae mulieris. Effingunt enim
Materna vitia. Quamobrem conſiderate,
Proci, ut ex bona matre *natam* filiam ducatis.
Praeterea vero in fratrem quam contumelioſus fuiſti?
Jubens interficere filiam ſtultiſſime.

Τὸν σὸν λιπῦσα Φίλιον, ἐξεκώμασε
Νεανίȣ μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.
Κἄπειτ', ἐκείνης ὕνεχ', Ἑλλήνων ὄχλον
Τοσόνδ' ἀθροίσας, ἤγαγες πρὸς Ἴλιον.
Ἣν χρῆν σ' ἀποπτύσαντα, μὴ κινεῖν δόρυ,
Κακὴν ἐφευρόντ', ἀλλ' ἐᾷν αὐτȣ̃ μένειν,
Μιϲθόν τε δόντα, μήποτ' εἰς οἴκȣς λαϐεῖν.
Ἀλλ' ȣ̓́τι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπȣ́ρισας·
Ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας,
Παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις,
Πολιȣ́ς τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα.
Ὧν εἷς ἐγὼ δύστηνος, αὐθέντην δέ σε,
Μιάστορ' ὥς τιν', εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
Ὃς ȣ̓δὲ τρωθεὶς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
Ὅμοι' ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν.
Κἀγὼ μὲν ἠδον τῷ γαμȣ̃ντι, μήτε σοὶ
Κῆδος συνάψαι, μήτε δώμασιν λαϐεῖν
Κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρȣσι γὰρ
Μητρῷ' ὀνείδη· τȣ̃το καὶ σκοπεῖτέ μοι,
Μνηστῆρες, ἐϲθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαϐεῖν.
Πρὸς τοῖσδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύϐρισας,
Σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα.

Οὕτως ἔδεισας, μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.
Ἑλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι,
Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβὼν,
Ἀλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
Φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
Ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.
Κᾆπειτ', ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων,
Πυρθεὶς ἀπόντων, καὶ γυναῖκα δυστυχῆ
Κτείνεις ἀτίμως, παῖδά θ', ὃς κλαίοντά σε
Καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην,
Κεἰ τρὶς νόθος πέφυκε· πολλάκις δέ τοι
Ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορὰ,
Νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.
Ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα· κύδιον βροτοῖς
Πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον,
Γαμβρὸν πεπᾶσθαι καὶ φίλον· σὺ δ' οὐδὲν εἶ.
Χ. Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
Γλῶσσ' ἐκπορίζει· τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
Ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν.
ΜΕ. Τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας ὡς σοφοὶ,
Καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἕλλησιν ποτέ;
Ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς, καὶ πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς,
Κῆδος συνάψας, αἰσχρὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,

Adeo timuiſti, ne non haberes malam conjugem.
Capta autem Troja, nam et huc tua cauſa veniam,
Non interfeciſti uxorem redactam in tuam poteſtatem:
Sed poſtquam vidiſti ubera, abjecto gladio,
Oſculum accepiſti, adulans canem proditricem,
Victus a libidine, o ignaviſſime tu.
Deinde profectus in aedes meorum liberorum,
Diripis *ipſis* abſentibus, et mulierem miſeram
Interficis turpiter, et puerum, qui plorantem te
Et tuam filiam in aedibus faciet,
Etiamſi ter ſpurius fuerit: ſaepe vero
Aridum ſolum melius evadit, quam quae pinguis erat
Terra, et multi nothi *ſunt* praeſtantiores legitimis.
Sed abduc filiam. Melius *eſt* hominibus
Pauperem bonum, quam malum et divitem generum
Acquirere, et amicum: tu vero es nihili homo.
C. Ex parvo initio hominibus magnam contentionem
Lingua excitat: ſed hoc prudentes homines
Cavent. ne litigent cum amicis.
ME. Quid igitur dicas ſapientes eſſe ſenes,
Et illos, qui viſi ſunt aliquando Graecis ſapere?
Quando tu exiſtens Peleus, et ex inclyto patre Diis
Affinitate junctus, tibi quidem ipſi turpia dicis,

Et nobis probra propter mulierem barbaram;
Quam oportebat te expellere hanc ultra flumen Nili,
Et ultra Phaſim, et me ſemper *ad hoc* hortari:
Cum ſit Aſiatica, ubi cadavera
Plurima Graeciae jacent armis caeſa mortuorum,
Et cum ſit ex patre rea ſanguinis tui filii.
Nam Paris, qui filium tuum Achillem interfecit,
Erat frater Hectoris, haec vero *erat* conjunx
Hectoris: et tamen tu cum hac idem ſubis tectum,
Et ejuſdem menſae participem vitam *cum ea* vis habere,
Et ſinis parere domi inviſos liberos.
Ob quae ego mihi et tibi proſpiciens, ſenex,
Interficere volens hanc, e manibus eripior.
Sed age, non eſt enim turpe colloqui,
Si mea quidem filia non pariat, ex iſta vero
Naſcantur liberi, *eos* hujus terrae Phthioticae
Conſtitues dominos? et cum ſint genere barbari,
Graecis imperabunt? Deinde vero ego quidem non
Sapio, qui odi injuſta, tibi vero ineſt mens?
Illud etiam nunc aſpice; ſi filiam tuam
Dans alicui civium, dein haec pateretur,
An ſederes tacitus? non opinor: pro peregrina vero
Talia dicis adverſus neceſſarios amicos?

Ἡμῖν δ' ὀνείδη διὰ γυναῖκα βάρβαρον,
Ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς,
Ὑπέρ τε Φᾶσιν, κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεὶ,
Οὖσαν μὲν Ἠπειρῶτιν· οὗ πεσήματα
Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν·
Τοῦ σοῦ τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην.
Πάρις γὰρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπεφν' Ἀχιλλέα,
Ἕκτορος ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ' ἥδ' Ἕκτορος·
Καὶ τῇδέ γ' εἰσέρχῃ σὺ ταυτὸν εἰς στέγος,
Καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον.
Τίκτειν δ' ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἐᾷς,
Ἃ 'γὼ, προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον,
Κτανεῖν θέλων τήνδ', ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.
Καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
Ἢν παῖς μὲν ἢ μὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ' ἄπο
Βλαστῶσι παῖδες, τῆσδε γῆς Φθιώτιδος
Στήσεις τυράννους, βάρβαροι δ' ὄντες γένος,
Ἕλλησιν ἄρξουσ'; εἶτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ,
Μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεστι νοῦς;
Κἀκεῖνο νῦν ἄθρησον· εἰ σὺ, παῖδα σὴν
Δοὺς τῳ πολιτῶν, εἶτ' ἔπασχε τοιάδε,
Σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ· ξένης δ' ὕπερ,
Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;

Καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
'Αδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ
Γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.
Καὶ τῷ μὲν ἐστιν ἐν χεροῖν μέγα σθένος,
Τῇ δ' ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα.
Οὐκοῦν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν.
Γέρων, γέρων εἶ· τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν
Λέγων, ἔμ' ὠφελοῖς ἂν, ἢ σιγῶν, πλέον.
'Ελένη δ' ἐμόχθησ' οὐχ ἑκοῦσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν·
Καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν 'Ελλάδα.
Ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες,
Ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον· ἡ δ' ὁμιλία,
Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.
Εἰ δ', εἰς πρόσοψιν τῆς ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ
Γυναικὸς, ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν.
Οὐδ' ἄν σε Φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν.
Ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν·
Ἢν δ' ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
Μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.
Χ. Παύσασθον ἤδη, λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε
Λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ' ἅμα.
Π. Οἴμοι, καθ' 'Ελλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται·
Ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατὸς,

Idem tamen jus habet vir, et mulier,
Injuria-affecta a marito, pariterque vir
Cum habet in aedibus mulierem impudicam.
Et huic quidem *viro* magnum robur eſt in manibus:
Huic vero *mulieri* in parentibus et amicis res *ſunt*
Poſitae. Ergo juſtum eſt me opem ferre meis. Senex,
Senex es: de mea vero militari adminiſtratione
Dicens, plus juvas me, quam tacens.
Helena vero, libidinoſa fuit non volens, ſed
Divinitus, et hoc plurimum profuit Graeciae:
Nam cum eſſent imperiti armorum et pugnae,
Proceſſerunt ad fortitudinem. Nam uſus
Omnium *rerum* eſt hominibus magiſter.
Quod autem ego veniens in conſpectum meae
Conjugis, cohibui me, ne interficerem *eam*, ſapienter
Feci: vellem nec te interfeciſſe Phocum. Haec
Bene volens tibi pluribus ſum perſecutus, non irae
Gratia: ſi vero excandeſcas, tibi quidem linguae
Morbus major *eſt*, mihi vero lucro erit prudentia.
C. Ceſſate jam, hoc enim eſt multo optimum,
Verbis ab inanibus, ne ambo ſimul peccetis.
P. Hei mihi, quam malus mos eſt in Graecia?
Quum exercitus ſtatuit trophaea de hoſtibus,

Non putant hoc opus eſſe laborantium *militum* :
Sed imperator *victoriae* gloriam aufert,
Qui unus vibrans haſtam cum aliis innumeris,
Nihil plus uno faciens, habet majorem famam.
Graves autem *viri* in magiſtratibus ſedentes in urbibus,
Sunt ſuperbiores plebe, cum *tamen* ſint homines nihili.
Hi autem ſunt illis immenſum quantum ſapientiores,
Si *modo* accedat audacia et voluntas ſimul.
Sicut tu et tuus frater tumefacti
Propter Trojam ſedetis, et ob imperium militarem
Illic, aerumnis aliorum et laboribus elati.
Oſtendam autem ego tibi, me non Idaeum Paridem
Putare majorem hoſtem Pelei unquam,
Niſi in malam rem abieris quam cellerrime ex iſta
Domo, et filia ſterilis, quam hic ex nobis natus
Raptabit per aedes iſtam correpta coma :
Quae exiſtens ſterilis vitula, non feret
Alias parientes, ipſa non habens liberos.
Sed ſi illa, quod attinet ad liberos, eſt infelix,
An oportet nos *propterea* orbari liberis ?
Diſcedite ab iſta, ſervi ; ut videam
Si quis prohibebit me ſolvere hujus manus.
Erige te, ut ego, quanquam tremens,

Οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε,
Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται,
Ὃς, εἷς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
Οὐδὲν πλέον δρῶν ἑνὸς, ἔχει πλείω λόγον.
Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν,
Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες·
Οἳ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρίῳ σοφώτεροι,
Εἰ τόλμα προσγένοιτο βούλησίς θ' ἅμα.
Ὡς καὶ σὺ, σός τ' ἀδελφὸς, ἐξωγκωμένοι
Τροίᾳ κάθησθε, τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ,
Μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπηρμένοι.
Δείξω δ' ἐγώ σοι, μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν
Μείζω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,
Εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης,
Καὶ παῖς ἄτεκνος· ἣν ὅδ' ἐξ ἡμῶν γεγὼς
Ἐλᾷ δι' οἴκων τήνδ' ἐπισπάσας κόμης.
Ἡ, στεῖρος οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται
Τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα·
Ἀλλ', εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι,
Ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων;
Φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω,
Εἴ τις με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.
Ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων,

Πλεκτὰς ἱμάντων ϛροφίδας ἐξανήσομαι.
Ὧδ', ὦ κάκιϛε, τῆσδ' ἐλυμήνω χέρας;
Βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις;
Ἢ μὴ, ξίφος λαβοῦσ', ἀμυνάθοιτό σε
Ἔδεισας; ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας, βρέφος,
Ξύλλυε δεσμὰ μητρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
Θρέψω, μέγαν τοῖσδ' ἐχθρόν· εἰ δ' ἀπῆν δορὸς
Τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, καὶ μάχης ἀγὼν,
Τἆλλ' ὄντες ἴϛε μηδενὸς βελτίονες.
Χ. Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος,
Καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.
Μ. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.
Ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μὲν, εἰς Φθίαν μολὼν,
Οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον, οὔτε πείσομαι.
Καὶ νῦν μὲν, οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω,
Ἄπειμ' ἐς οἴκους· ἔϛι γάρ τις οὐ πρόσω
Σπάρτης, πόλις τις, ἣ προτοῦ μὲν ἦν φίλη,
Νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω,
Στρατηλατήσας, χὐποχείριον λαβεῖν.
Ὅταν δὲ τἀκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμὴν,
Ἥξω· παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς
Γαμβροὺς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους.
Κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τολοιπὸν ᾖ

Remittam nexiles laqueos vinculorum.
Sic, o peſſime, laeſiſti hujus manus?
Putabaſne te bovem aut leonem vincire laqueis?
An, ne correpto gladio propulſaret te,
Metuiſti? Veni huc ſub ulnas, o puer,
Solve matris vincula. Ego te in Phthia
Alam, magnum iſtis hoſtem. Si vero deeſſet belli
Gloria Spartanis, et pugnae certamen,
Scitote, quod *in* caeteris *rebus* nullo eſtis meliores.
C. Violens quaedam res *eſt* ſenum genus,
Et aegre poteſt cohiberi propter iracundiam.
ME. Valde pronus ad conviciandum ferris.
Ego vero per vim, profectus in Phthiam,
Nihil mali faciam, neque patiar.
Et nunc quidem, nam non multum habeo otii,
Redeo domum. Nam eſt quaedam non procul
A Sparta urbs, quae antea quidem erat amica,
Nunc vero hoſtiliter ſe gerit: hanc perſequi volo,
Copiis *adverſus eam* ductis, et in poteſtatem meam
Redigere. Ubi vero *res*, quae *ſunt* illic, ex animi mei
Sententia compoſuero, redibimus. Praeſens autem
Apud praeſentes aperte generos docebo *meas*, et diſcam
Eorum rationes. Et ſi puniat hanc *Neoptolemus*, et

In poſterum ſit modeſtus erga nos, modeſtiam *noſtram*
Viciſſim experietur: iratus vero, ſentiet iratos:
Factiſque facta reſpondentia viciſſim accipiet.
Tua vero verba facile ego fero,
Nam ſimilis umbrae, Vocem habes virium
Expers, nihil aliud *exiſtens*, niſi Vox tantum.
P. Praecede me huc, fili, ſtans ſub ulnis,
Et tu, o miſera: nam ſaevam tempeſtatem
Nacta veniſti in tranquillos portus
A. O ſenex, dii dent bona tibi et tuis,
Qui ſervaſti filium et me miſeram.
Sed vide ne nunc in ſolitudinem viae
Fugientes iſti, per vim abducant me,
Videntes te quidem eſſe ſenem, me vero imbecillem,
Et iſtum puerum infantem: conſidera *jam* iſta,
Ne nunc effugientes, capiamur poſtea.
P. Ne afferas ſermonem mulierum timidarum.
Vade: quis vos attinget? Plorans igitur
Attinget: nam beneficio Dei, et equeſtribus copiis,
Et multis peditibus imperamus in Phthia. Et nos
Sumus integro robore, et non ſenes, ut tu putas.
Sed in talem virum intuens tantum, ſtatuam trophaeum
De ipſo, quamvis ſenex ſim. Multis enim juvenibus etiam

Σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται·
Θυμούμενος δὲ, τεύξεται θυμουμένων,
Ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.
Τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω.
Σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢς, φωνὴν ἔχεις,
'Αδύνατος οὐδὲν ἄλλο, πλὴν λέγειν μόνον.
Π. Ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρ', ὑπ' ἀγκάλαις σταθεὶς,
Σύ τ', ὦ τάλαινα· χείματος γὰρ ἀγρίου
Τυχοῦσα, λιμένας ἦλθες εἰς εὐηνέμους.
Α. Ὦ πρέσβυ, θεοί σοι δοῖεν εὖ, καὶ τοῖσι σοῖς,
Σώσαντι παῖδα κἀμὲ τὴν δυσδαίμονα.
Ὅρα δὲ, μὴ νῦν, εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
Πτήξαντες, οἵδε πρὸς βίαν ἄγωσί με,
Γέροντα μέν σ' ὁρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμὲ,
Καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπει τάδε·
Μὴ, νῦν φυγόντες, εἶθ' ἁλῶμεν ὕστερον.
Π. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον.
Χώρει· τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα
Ψαύσει· θεοῦ γὰρ οὕνεχ', ἱππικοῦ τ' ὄχλου,
Πολλῶν θ' ὁπλιτῶν, ἄρχομεν Φθίαν κάτα.
Ἡμεῖς δ' ἔτ' ὀρθοὶ, κοὐ γέροντες, ὡς δοκεῖς.
'Αλλ', εἴς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον,
Τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι, πρέσβυς περ ὤν.

Πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ἦ
Κρείσσων· τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωμαλεῖν;

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ
Πατέρων ἀγαθῶν
Εἴην, πολυκτήτων-
τε δόμων μέτοχος.
Εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον,
Ἀλκᾶς ȣ̓ σπάνις εὐγενέταις·
Κηρυσσομένων δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων
Τιμὰ, καὶ κλέος.
Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται
Χρόνος· ἁ δ' ἀρετὰ
Καὶ θανȣ̃σι λάμπει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ
Κακόδοξον ἔχειν,
Ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν
Δυνάμει τε δίκαν.
Ἡδὺ μὲν αὐτίκα τȣ̃το βροτοῖσιν,
Ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρόν·

Senex, ſi ſit animoſus, praeſtantior eſt. Quid enim
Oportet ignavum hominem eſſe bono corporis habitu?

E P O D I C A.

S T R O P H E.

C. Aut ne naſcar, aut
Ex bonis parentibus
Naſcar, potentiumque
Domorum *ſim* particeps.
Si quam enim *rem* patiatur aliquis difficilem,
Non eſt defectus defenſionis nobilibus.
Ex celebratis vero bonis domuum
Honor et gloria *paratur*.
Nunquam reliquias bonorum
Virorum aufert
Tempus: virtus enim
Etiam inter mortuos lucet.

A N T I S T R O P H E.

Melius autem eſt victoriam non
Mala fama contaminatam habere,
Quam cum invidia ſubvertere,
Et opum vi juſtitiam.
Hoc eſt quidem dulce in praeſentia hominibus,
Cum tempore vero fit aridum,

Quin etiam Infamia accedit Familiae.
Hanc laudo,
Hanc etiam ſequor vitam,
Nullam extra jus
Poteſtatem, thalamis,
Et urbe poſſidere.

EPODUS.

O ſenex Aeacida,
Credo te et cum Lapithis, et Centaurorum bello celeberrimo interfuiſſe,
Et Argoa in navi
Inhoſpitales *et* humidas trajeciſſe
Marinas Symplegadas
Inclytam ad navigationem,
Iliacamque urbem, quando primum
Clarus Jovis
Filius implicuit ſtrage,
Communem gloriam
Habentem, *ad* Europam rediiſſe.

IAMBI.

F. O chariſſimae mulieres, ut malum malo
Succedens viciſſim in hoc die paratur.
Nam domina in aedibus, Hermionem dico,

Καὶ μὴν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων.
Ταύταν ἤνεσα,
Ταύταν καὶ φέρομαι βιοτὰν,
Μηδὲν δίκας ἔξω
Κράτος ἐν θαλάμοις
Καὶ πόλει δύνασθαι.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ὦ γέρον Αἰακίδα,
Πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε, Κενταύρων ὁμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ·
Καὶ ἐπ᾽ Ἀργῴε δορὸς
Ἄξεινον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι
Ποντίαν Ξυμπληγάδα,
Κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν·
Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρος
Εὐδόκιμος ὁ Διὸς
Ἶνις ἀμφέβαλεν φόνῳ,
Κοινὰν τὰν εὔκλειαν
Ἔχοντ᾽, Εὐρώπαν ἀφικέσθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς κακὸν κακῷ
Διάδοχον ἐν τῇδ᾽ ἡμέρᾳ πορσύνεται.
Δέσποινα γὰρ κατ᾽ οἶκον, Ἑρμιόνην λέγω,

Πατρός τ' ἐρημωθεῖσα, συννοίᾳ θ' ἅμα,
Οἷον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
Καὶ παῖδα βȣλεύσασα, κατθανεῖν θέλει,
Πόσιν τρέμȣσα, μὴ, ἀντὶ τῶν δεδραμένων,
Ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποςαλῇ,
Ἢ κατθάνῃ, κτείνασα τȣ̀ς ȣ̓ χρὴ θανεῖν.
Μόλις δέ νιν, θέλȣσαν ἀρτῆσαι δέρην,
Εἴργȣσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
Ξίφη καθαρπάζȣσιν ἐξαιρȣ́μενοι·
Οὕτω μέγ' ἀλγεῖ· καὶ τὰ πρὶν δεδραμένα
Ἔγνωκε πράξασ' ȣ̓ καλῶς· ἐγὼ μὲν οὖν,
Δέσποιναν εἴργȣσ' ἀγχόνης, κάμνω, φίλαι.
Ὑμεῖς δὲ, βᾶσαι τῶνδε δωμάτων ἔσω,
Θανάτȣ νιν ἐκλύσασθε· τῶν γὰρ ἠθάδων
Φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέςεροι.
Χ. Καὶ μὴν ἐν οἴκοις προσπόλων ἀκȣ́ομεν
Βοὴν, ἐφ' οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλȣσα σύ.
Δείξειν δ' ἔοικεν ἡ τάλαιν', ὅσον ςένει,
Πράξασα δεινά· δωμάτων γὰρ ἐκπερᾷ,
Φεύγȣσα χεῖρας προσπόλων, πόθῳ θανεῖν.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ,

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ε. Ἰώ μοί, μοι·

A patre deſerta, et conſcientia ſimul *illius*
Facinoris, quod patravit, quod Andromacham
Occidere et filium *ejus* ſtatuiſſet, mori vult,
Metuens maritum, ne pro factis
Ex iſtis aedibus ignominioſe ablegetur,
Aut moriatur, quod voluerit occidere, quos non
Oportebat mori. Vix autem ipſam, volentem
Suſpendere collum, prohibent famuli cuſtodes, et ex
Dextera gladios rapiunt auferentes,
Tam valde dolet: et prius facta
Agnovit a ſe non bene facta. Ego quidem
Dominam prohibens a laqueo, defeſſa ſum, amicae:
Vos vero, ingredientes in iſtas aedes,
Liberate eam a morte: nam conſuetis amicis
Novi venientes ad perſuadendum *ſunt* aptiores.
C. Atqui in aedibus miniſtrorum audimus
Clamorem de rebus, quas tu venis nuncians: videtur
Autem demonſtratura miſera, quantum doleat,
Quod patrarit atrocia: nam excurrit ex aedibus
Fugiens manus miniſtrorum, cupiditate mortis.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE I.

H. Hei mihi, mihi,

Lacerationem comae, unguiumque hoſti-
les laniationes faciam.
C. O filia, quid facies? corpuſne tuum damno foedabis?

STROPHE 2.

H. Heu, heu, heu, heu!
Vade in aetherem a capillis meis
Tenue velum.
F. Filia, tege pectus, colligare peplis.

STROPHE 3.

H. Quid vero oportet me tegere pectus peplis?
Manifeſta, undique conſpicua et
Non occulta fecimus contra maritum.
F. Doles quod ſtruxeris necem tuae pellici?

STROPHE 4.

H. Gemo profecto *propter* hoſtilem audaciam,
Quam feci, o execrabilis
Ego, execrabilis viris.
F. Condonabit tibi hoc peccatum maritus.

STROPHE 5.

H. Quare rapuiſti mihi gladium ex manu?
Redde, o chara,
Redde, ut adverſam
Infligam plagam:

Σπάραγμα κόμας, ὀνύχων τε δά-
ι' ἀμύγματα θήσομαι.
Χ. Ὦ παῖ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καἰκιῇ;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ε. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
Ἔῤῥ' αἰθέριον, πλοκάμων ἐμῶν
Ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.
Θ. Τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ε. Τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα;
Δῆλα; καὶ ἀμφιφανῆ, καὶ
Ἄκρυπτα, δεδράκαμεν πόσιν.
Θ. Ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν;

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Ε. Κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας,
Ἂν ἔρεξ', ὢ κατάρατος
Ἐγὼ, κατάρατος ἀνδράσιν.
Θ. Συγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Ε. Τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἠγρεύσω;
Ἀπόδος, ὦ φίλη,
Ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν
Ἐρείσω πλαγάν·

Τί με βρόχων εἴργεις;
Θ. Ἀλλ' ἤ σ' ἀφείην, μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις;

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

Ε. Οἴμοι πότμου, ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
Ποῦ δ' εἰς πέτρας ἀερθῶ;
Κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕλαν ὀρέων,
Ἵνα θανοῦσα νερτέροισι μέλω;
Χ. Τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφοραὶ θεήλατοι
Πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ε. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
Ὡσεὶ μονάδ', ἔρημον οὖσαν
Ἐναλίου κώπας.
Ὀλεῖ μ', ὀλεῖ με·
Οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω
Νυμφιδίῳ στέγᾳ.
Τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμάθω;
Ἢ δούλα δούλοις γούνασι προσπέσω
Φθιάδος ἐκ γᾶς;
Κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην,
Ἢ πευκᾶεν σκάφος, ᾗ,
Διὰ κυανέας ἐπέρασ' ἀκτὰς
Πρωτόπλους πλάτα.

Quare arces me a laqueis ?

F. An vero dimitterem te furentem, ut moriaris ?

STROPHE 6.

H. Heu exitium, ubi eſt mihi chara flamma ignis ?
Ubi vero in rupes attollar ?
Juxta mare, aut in ſylva montium,
Ubi mortua ſim curae inferis ?

C. Quid iſta laborioſe paras ? calamitates divinitus
Omnibus hominibus veniunt, aut tunc, aut tunc.

MONOSTROPHICA.

H. Reliquiſti, reliquiſti *me*, o pater, in littore
Velut deſerto, deſtitutam exiſtentem
Marino remo:
Perdes me, perdes me.
Non amplius in hac habitabo
Maritali domo.
Cujus ſtatuas ſupplex petam ?
An ſerva accidam ad ſervilia genua
Aſiatica ex terra ?
Utinam eſſem caeruleis alis praedita avis,
Aut pinea navis, quae
Per Cyaneas penetravit inſulas,
Prima navigans remo.

IAMBI.

F. O filia, neque exceſſum illum tuum laudavi,
Quando peccaſti in mulierem Trojanam:
Neque nunc tuum hunc metum, quo nimium times.
Non ſic repellet tuum connubium maritus,
Perſuaſus mala ratione barbarae mulieris.
Non enim habet te captivam ex Troja,
Sed viri praeſtantis filiam accipiens cum magna
Dote, et ex urbe non mediocriter beatâ.
Et pater te non ſicut tu metuis, filia,
Deſerens ſinet ejici ex hac domo.
Sed vade intro, neque appareas aedes
Ante has, ne quod dedecus accipias,
Conſpecta ante hanc aulam, o filia.
C. Atqui hic alio colore praeditus aliquis peregrinus
Hoſpes ad nos venit cum oculorum inventione.
O. Mulieres hoſpitae, an haec eſt Achillis
Filii domus, et regiae aedes?
C. *Eas* cognoviſti: ſed quis tu interrogas haec?
O. Agamemnonis et Clytaemneſtrae filius,
Nomine Oreſtes: venio autem ad Jovis
Oraculum Dodonaeum: poſtquam autem veni
In Phthiam, placuit mihi percontari de cognata

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Ὦ παῖ, τὸ λίαν ὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα,
Ὅτ' εἰς γυναῖκα Τρῳάδ' ἐξημάρτανες,
Οὔτ' αὖ τὸ νῦν σε δεῖμ', ὃ δειμαίνεις ἄγαν.
Οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις,
Φαύλοις γυναικὸς βαρβάρε πεισθεὶς λόγοις.
Οὐ γάρ τι σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει,
Ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλε παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
Ἕδνοισι, πόλεώς τ' ε μέσως εὐδαίμονος.
Πατὴρ δέ σ' ὐχ, ὧδ', ὡς σὺ δειμαίνεις, τέκνον,
Προδὲς, ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζε δόμων
Πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς,
Πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, τέκνον.
Χ. Καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος
Σπεδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται.
Ο. Ξέναι γυναῖκες, ἦ τάδ' ἔςτ' Ἀχιλλέως
Παιδὸς μέλαθρα καὶ τυραννικαὶ στέγαι;
Χ. Ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνῃ τάδε;
Ο. Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος,
Ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς
Μαντεῖα Δωδωναῖ· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, δοκεῖ μοι ξυγγενες μαθεῖν πέρι

Γυναικὸς, εἰ ζῇ, κεὐτυχȣ͂σα τυγχάνει,
Ἡ Σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη· τηλȣρὰ γὰρ
Ναίȣσ' ἀφ' ἡμῶν πεδί', ὅμως ἐϛὶν φίλη.
Θ. Ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανεὶς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γȣνάτων,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας,
Πράσσοντας ȣ̓κ εὖ· ϛεμμάτων δ' ȣ̓χ ἥσσονας
Σοῖς προϛίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς.
Ο. Ἔα·
Τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ'; ἢ σαφῶς ὁρῶ
Δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην;
Ε. Ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει κόρη
Ἑλένη κατ' οἴκȣς πατρὶ, μηδὲν ἀγνόει.
Ο. Ὦ Φοῖβ' ἀκέϛωρ, πημάτων δοίης λύσιν.
Τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;
Ε. Τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρὸς, ὅς μ' ἔχει,
Τὰ δ' ἐκ θεῶν τȣ· πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν.
Ο. Τίς ȣ̂ν ἂν εἴη, μὴ πεφυκότων γέ πω
Παίδων, γυναικὶ συμφορὰ, πλὴν εἰς λέχος;
Ε. Τȣ͂τ' αὐτὸ καὶ νοσȣ͂μεν· εὖ μ' ὑπηγάγȣ.
Ο. Ἄλλην τίν' εὐνὴν ἀντὶ σȣ͂ ϛέργει πόσις;
Ε. Τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνευνέτιν.

Muliere, an vivat et bene valeat,
Spartana Hermione: remotos enim
Quamvis habitet procul a nobis campos, tamen eſt
Chara. H. O nautis portus tempeſtatis apparens,
Agamemnonis fili, *oro* te per iſta genua,
Miſerere noſtri, quorum fortunam inſpicis,
Infelicium: non minus valentes, quam rami
Supplicum, tuis appono genibus ulnas meas.
O. Age,
Quaenam eſt res? num erramus? an clare
Video filiam Menelai, reginam harum aedium?
H. Quam ſolam Tyndaris puella peperit
Helena patri in aedibus, ne ignores.
O. O Phoebe medice, des ſolutionem malorum:
Quaenam res eſt? a diis, an hominibus pateris mala?
H. Partim quidem a nobis, partim vero a viro, qui
me habet,
Partim etiam a Deo aliquo: undique vero periimus,
O. Quae vero poteſt eſſe, nondum natis
Liberis, mulieri calamitas, praeterquam de connubio?
H. Hac ipſa re languemus, recte me coarguiſti.
O. Aliud connubium pro te amat maritus?
H. Captivam uxorem Hectoris.

O. Malum dixiſti, unum virum habere duas
conjuges.
H. Talia *ſunt* haec: deinde ego ulta ſum.
O. Num adverſus mulierem ſtruxiſti, qualia ſolet
Mulier? H. Necem ipſi et filio notho.
O. Et occidiſti? an aliquis caſus tibi eripuit?
H. Senex Peleus, magis curans deteriores.
O. Tibine vero fuit aliquis, qui caedis hujus ſocius
Fuerit? H. Pater, ad hoc ipſum ex Sparta
profectus.
O. Et tamen ille a ſene ſuperatus eſt manu?
H. Pudore, et me relinquens deſertam abiit.
O. Intelligo, metuis maritum propter facta.
H. Tenes: perdet enim me juſte: quid oportet
Dicere? Sed rogo te, Jovem invocans, cognatorum
Praeſidem, mitte me ex hac regione quam longiſſime,
Aut ad paternas aedes: quia videntur mihi
Aedes hae expulſurae me, ſi loqui poſſent:
Et odit terra Phthia, et ſi venerit prius
Maritus domum, relinquens oraculum Phoebi,
Occidet me propter *res* turpiſſimas: aut ſerviemus
Pellici, cui antea imperabamus.
O. Quomodo autem haec, ut ita quis dicat, peccaſti?

Ο. Κακόν γ' ἔλεξας, ἕν' ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη.
Ε. Τοιαῦτα ταῦτα· κᾆτ' ἔγωγ' ἠμυνάμην.
Ο. Μῶν εἰς γυναῖκ' ἔῤῥαψας, οἷα δὴ γυνή;
Ε. Φόνον γ' ἐκείνῃ καὶ τέκνῳ νοθαγενεῖ.
Ο. Κἄκτεινας, ἤ τις συμφορὰ σ' ἀφείλετο;
Ε. Γέρων γε Πηλεὺς, τοὺς κακίονας σέβων.
Ο. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅϛις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;
Ε. Πατήρ γ', ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.
Ο. Κἄπειτα τοῦ γέροντος ἡττήθη χερί;
Ε. Αἰδοῖ γε· καί μ' ἔρημον οἴχεται λιπών.
Ο. Συνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.
Ε. Ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως· τί δεῖ λέγειν;
Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον,
Πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω,
Ἢ πρὸς πατρῷον μέλαθρον· ὡς δοκοῦσί μοι
Δόμοι γ' ἐλαύνειν, φθέγμ' ἔχοντες, οἵδε με,
Μισεῖ τε γαῖα Φθίας· εἰ δ' ἥξει πάρος,
Φοίβου λιπὼν μαντεῖον, εἰς δόμους πόσις,
Κτενεῖ μ' ἐπ' αἰχίϛοισιν, ἢ δουλεύσομεν
Νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον πρὸ τοῦ.
Ο. Πῶς οὖν τάδ', ὡς εἴποι τις, ἐξημάρτανες;

Ε. Κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
Αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους·
Σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
Δούλην ἀνέξῃ, σοὶ λέχους κοινουμένην;
Μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις,
Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς, τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.
Κἀγὼ, κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους,
Σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
Ἐξηνεμώθην μωρίᾳ· τί γάρ μ' ἐχρῆν
Πόσιν φυλάττειν, ᾗ παρῆν ὅσων ἔδει;
Πολὺς μὲν ὄλβος· δωμάτων δ' ἠνάσσομεν·
Παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
Ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
Ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', οὐ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ,
Χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνὴ,
Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾷν ἐᾷν
Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.
Ἡ μὲν, τι κερδαίνουσα, συμφθείρει λέχος·
Ἡ δ', ἀμπλακοῦσα, συννοσεῖν αὐτῇ θέλει·
Πολλαὶ δὲ, μαργότητι· κἀντεῦθεν δόμοι
Νοσοῦσιν ἀνδρῶν· πρὸς τάδ' εὖ φυλάσσετε
Κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας·
Ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴσοδοι

H. Malarum mulierum introitus me perdiderunt,
Quae mihi dicentes haec verba inflarunt,
Tu peſſimam captivam in aedibus
Servam tolerabis, tecum lecti ſociam?
Per reginam, non ſaltem in meis aedibus
Videns lucem frueretur meo lecto:
Ego vero audiens iſtos Sirenum ſermones, callidarum,
Veteratoriarum, comptarum loquacularum,
Inaniter elata ſum ſtultitia: quid enim opus erat me
Metuere maritum, cui aderant, quibus opus erat?
Multae quidem divitiae, et aedibus imperabamus:
Ego autem peperiſſem filios legitimos
Illa vero ſemiſervos meis, nothos?
Sed nunquam, nunquam, non enim ſemel dicam,
Oportet prudentes, quibus eſt *conjux*,
Ad uxorem in aedibus ſinere ingredi
Mulieres: iſtae enim *ſunt* magiſtrae malorum,
Alia quidem, captans lucrum, corrumpit uxorem:
Alia vero, quae peccavit, vult eam ſecum peccare:
Multae vero petulantia: et inde familiae
Virorum laborant. Adverſus haec bene munite
Januas aedium clauſtris et vectibus:
Nam nihil boni externi introitus

Mulieres faciunt, ſed etiam multa mala.
C. Nimium immiſiſti linguam in cognatum ſexum.
Condonanda quidem nunc tibi *ſunt* haec : ſed tamen
Decet mulieres ornare muliebres morbos.
O. Sapiens quaedam res *eſt* ejus, qui docuit homines,
Rationes audire a praeſentibus.
Ego enim, ſciens perturbationem hujus familiae,
Et tuam litem et uxoris Hectoris,
Non expectabam habens cuſtodias; an hic maneres,
An perterrefacta metu captivae
Mulieris, velles diſcedere ex hac domo,
Veni autem non expectans tua *mandata*,
Si autem cederes rationibus, ſicut cedis
Miſſurus te ab his aedibus. Nam cum prius mea eſſes,
Habitas cum iſto viro, tui patris improbitate.
Qui priuſquam faceret irruptionem in fines Trojae,
Dedit te mihi uxorem : et poſtea promiſit
Nunc te habenti, ſi expugnaret urbem Trojanam.
Poſtquam autem rediit huc filius Achillis,
Tuo quidem ignovi patri, hunc vero rogavi,
Ut relinqueret tuum connubium, dicens meas
Aerumnas, et praeſentem *malum* daemonem, quod
Cognatis quidem a viris poſſem ducere uxorem, aliunde

Δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά.
Χ. Ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶτταν εἰς τὸ σύμφυτον·
Συγγνωστὰ μὲν οὖν σοι τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
Κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους νόσους.
Ο. Σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς
Λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.
Ἐγὼ γὰρ, εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων,
Ἔριν τε τὴν σὴν καὶ γυναικὸς Ἕκτορος,
Φυλακὰς ἔχων, ἔμιμνον, εἴτ' αὐτοῦ μένεις,
Εἴτ', ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ
Γυναικὸς, οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις·
Ἦλθον δὲ, τὰς σὰς οὐ μένων ἐπιστολάς.
Εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγους,
Πέμψω σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'· ἐμὴ γὰρ οὖσα πρὶν,
Σὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ, σοῦ πατρὸς κάκῃ·
Ὃς, πρὶν τὰ Τροίας εἰσβαλεῖν ὁρίσματα,
Γυναῖκ' ἐμοὶ δοὺς, εἶθ' ὑπέσχεθ' ὕστερον
Τῷ νῦν σ' ἔχοντι, Τρῳάδ' εἰ πέρσοι πόλιν.
Ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησεν γόνος,
Σῷ μὲν συνέγνων πατρὶ, τὸν δ' ἐλισσόμην
Γάμους ἀφεῖναι σοὺς, ἐμὰς λέγων τύχας,
Καὶ τὸν παρόντα δαίμον'· ὡς φίλων μὲν ἂν
Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιον,

Φεύγων ἀπ' οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς.
Ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς, εἴς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον,
Τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.
Κἀγὼ, ταπεινὸς ὢν τύχαις ταῖς οἴκοθεν,
Ἤλγουν μὲν, ἤλγουν, συμφοραῖς δ' ἠνειχόμην.
Σῶν δὲ στερηθεὶς ᾠχόμην ἄκων γάμων·
Νῦν οὖν, ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας,
Καὶ, ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ', ἀμηχανεῖς,
Ἄξω σ' ἀπ' οἴκων, καὶ πατρὸς δώσω χερί.
Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· ἔν τε τοῖς κακοῖς
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου.
Ε. Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
Μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κρίνειν τάδε.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδέ μ' ἔκπεμψον δόμων,
Μὴ φθῇ με, προσβὰς δῶμα καὶ μολὼν, πόσις,
Ἢ, παιδὸς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθὼν,
Πηλεὺς μετέλθῃ πωλικοῖς διώγμασι.
Ο. Θάρσει γέροντος χεῖρα, τὸν δ' Ἀχιλλέως
Μηδὲν φοβηθῇς παῖδ', ὃς εἴς ἔμ' ὕβρισε·
Τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ, πεπλεγμένη
Βρόχοις ἀκινήτοισιν, ἕστηκεν φόνου
Πρὸς τῆσδε χειρὸς, ἣν πάρος μὲν οὐκ ἐρῶ,
Τελουμένων δὲ, Δελφὶς εἴσεται πέτρα.

Vero non facile, exulans ab aedibus, quale exilium ego
Exulo. Ille vero erat contumelioſus, ut et necem meae
Matris, et cruento-terribiles Deas, exprobraret mihi.
Et ego abjectus domeſtica fortuna, dolebam quidem,
Dolebam, ob calamitates autem patienter tuli, et
Privatus tuis nuptiis invitus abibam. Nunc igitur,
Quoniam in contrarium ſubito mutatam habes
Fortunam, et in calamitatem hanc lapſa, mentis inops
Haeres, ducam te ab aedibus, et tradam in manum
Patris. Cognatio enim multum poteſt: et in adverſis
Rebus nihil melius eſt domeſtico amico.
H. Deſponſationis quidem meae pater meus
Curam habebit, et non eſt meum ſtatuere hoc: ſed
Quamprimum abduc me ex iſtis aedibus;
Ne antevertat me accedens ad domum et veniens
Maritus, vel deſerentem me domum filii reſciſcens
Peleus, perſequatur equeſtri perſecutione.
O. Tu ne reformides ſenis manum: Achillis autem
Nihil quoque metuas filium; qui in me fuit injurius
Nam tales inſidiae ei ſtructae
In laqueis inexplicabilibus ſunt necis
Ab hac manu, quas inſidias prius quidem non
Dicam: ſed perfecta *re*, ſciet Delphica petra.

Matricida vero, ſi ſociorum meorum
Foedera manſerint *firma* in terra Pythica,
Eum docebit nullam *earum* ducere, quas ego
Debebam. Suo autem malo poſcet poenam paternae
Necis a rege Phoebo: neque illum mutatio
Animi juvabit, dantem nunc poenas Deo,
Sed et ab illo criminationibuſque meis,
Male peribit: agnoſcet autem meam inimicitiam.
Nam virorum inimicorum ſortem in converſionem
Deus dat, et non ſinit ſuperbire.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O Phoebe, qui turribus muniiſti in Ilio
Bene-munitum collem, et Neptune,
Qui veheris caeruleis equis
Per marinum pelagus,
Quare inhonoratam operam
Et artificium
Marti pugnandi-perito addicentes
Reliquiſtis miſeram miſeram Trojam?

ANTISTROPHE. I.

Et plurimos ad ripas Simoentias
Praeſtantibus equis inſtructos currus junxiſtis,

Ὁ μητροφόντης δ', ἣν δορυξένων ἐμῶν
Μείνωσιν ὅρκοι Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα,
Δείξει γαμεῖν σφε μηδὲν, ὧν ἐχρῆν ἐμέ.
Πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
Ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάστασις
Γνώμης ὀνήσει, θεῷ διδόντα νῦν δίκας·
Ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου, διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς,
Κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν.
Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
Δαίμων δίδωσι, κοὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὦ Φοῖβ', ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ
Εὐτείχη πάγον, καὶ πόντιε,
Κυανέαις ἵπποις διφρεύων
Ἅλιον πέλαγος,
Τίνος οὕνεκ', ἄτιμον ὀργά-
ναν χέρα τεκτοσύνας
Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι προσθέντες,
Τάλαιναν μεθεῖτε, τάλαιναν Τροίαν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πλείστους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν
Εὐίππους ὄχους ἐζεύξατε,

Καὶ φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας
Ἔθετ' ἀστεφάνους·
Ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν
Ἰλιάδαι βασιλῆ-
ες· οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ
Θεοῖσιν λέλαμπεν καπνῷ θυώδει.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Βέβακε δ' Ἀτρείδας
Ἀλόχου παλάμαις·
Αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
Πρὸς τέκνων ἀπηῦρα·
Θεοῦ, θεοῦ νιν
Κέλευσμ' ἐπεστράφη
Μαντόσυνον, ὅτε νιν,
Ἀργόθεν πορευθεὶς,
Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ,
Ἀδύτων ἐπιβὰς κτεάνων, ματρὸς φονεύς.
Ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πολλαὶ δ' ἂν Ἑλλάνων
Ἀγόρους στοναχὰς
Μέλποντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι·
Ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους

Et certamina letalia virorum
Poſuiſtis, coronarum experientia:
Et abierunt mortui
Iliaci re-
ges: neque amplius ararum ignis in Troja
Diis lucet odorato fumo.

STROPHE 2.

Periit autem Atrides
Conjugis manibus:
Ipſaque generationem commutans morte,
A liberis deceſſit.
Dei Dei eam
Evertit mandatum
Fatidicum, et ille nunc
Argis profectus
Agamemnonius filius
Inacceſſa ingrediens templa, matris interfector:
O Deus, o Phoebe, quomodo *hoc* credam?

ANTISTROPHE 2.

Multae vero in Graecorum
Concionibus gemitus
Canebant *propter* infelices nuptias uxores.
Reliqueruntque domos,

Ad mortuum maritum *cautes*,
Non tibi ſoli
Triſtes acciderunt,
Non amicis tuis, dolores.
Morbum ſuſtinuit Graecia, morbum.
Tranſiit autem et ad foecunda jugera Phrygum
Fulmen, caedem copioſam ſtillans.

IAMBI.

P. Phthiae mulieres, interroganti mihi
Indicate: audivi enim non certum rumorem,
Quod Menelai filia relinquens domum hanc
Diſceſſerit: venio igitur habens ſtudium cognoſcendi,
An haec *ſint* vera. Nam abſentium amicorum
Fortunas curare debent ii, qui domi ſunt.
C. Peleu, recte audiviſti, neque me decet
Occultare, in quibus ſim poſita malis:
Nam regina diſceſſit fugitiva ex his aedibus.
P. Quem metum nacta? abſolve narrationem mihi.
C. Metuens maritum, ne eam ex aedibus ejiciat.
P. Num propter conſilia de morte pueri?
C. Sane, et metu captivae mulieris.
P. Cum patre vero, aut cum quo reliquit aedes?
C. Filius Agamemnonis eam abiit ducens ex terra.

Πρὸς ἄλλον εὐνά-
τορ᾽· ȣ̓χὶ σοὶ μόνᾳ
Δύσφρονες ἐπέπεσον,
Οὐ φίλοισι, λῦπαι·
Νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νόσον·
Διέβα δὲ Φρυγῶν καὶ πρὸς εὐκάρπȣς γύας
Σκηπτὸς, ϛελάσσων ἀΐδᾳ φόνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱϛορȣ̃ντί μοι
Σημήνατ᾽· ᾐσθόμην γὰρ ȣ̓ σαφῆ λόγον,
Ὡς δώματ᾽ ἐκλιπȣ̃σα Μενέλεω κόρη
Φρȣ́δη τάδ᾽· ἥκω δ᾽, ἐκμαθεῖν σπȣδὴν ἔχων
Εἰ ταῦτ᾽ ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
Δεῖ τȣ̀ς κατ᾽ οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.
Χ. Πηλεῦ, σαφῶς ἤκȣσας· ȣ̓δ᾽ ἐμοὶ καλὸν
Κρύπτειν ἐν οἷσπερ ȣ̃σα τυγχάνω κακοῖς·
Βασίλεια γὰρ τῶνδ᾽ οἴχεται φυγὰς δόμων.
Π. Τίνος φόβȣ τυχȣ̃σα, διαπέραινέ μοι.
Χ. Πόσιν τρέμȣσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.
Π. Μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βȣλευμάτων;
Χ. Ναὶ, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.
Π. Σὺν πατρὶ δ᾽ οἴκȣς, ἢ τίνος λείπει μέτα;
Χ. Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ᾽ ἄγων χθονός.

Π. Ποίαν περαίνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμαι θέλων;
Χ. Καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.
Π. Κρυπτὸς καταστὰς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχῃ.
Χ. Ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου Δελφῶν μέτα.
Π. Οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν· οὐχ' ὅσον τάχος
Χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
Καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
Πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;
ΑΓ. Ἰώ μοί, μοι·
Οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας,
Σοί τ', ὦ γεραιὲ, καὶ φίλοισι δεσπότου.
Π. Αἶ, αἶ· πρόμαντις θυμὸς, ὥς τι προσδοκᾷ.
ΑΓ. Οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδὸς, ὡς μάθῃς, γέρον
Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὑπ' ἀνδρῶν καὶ Μυκηναίου ξένου.
Χ. Ἆ, ἆ· τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς·
Ἔπαιρε σαυτόν. Π. οὐδέν εἰμ'· ἀπωλόμην·
Φρούδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.
ΑΓ. Ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
Χρῄζεις, τὸ πραχθὲν, σὸν κατορθώσας δέμας.
Π. Ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
Οἵα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις.
Πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος;

P. Quam habens ſpem, an volens uxorem ducere?
C. Et tui filii filio parans necem. P. Utrum
Per inſidias, an in conſpectum veniens pugnando?
C. In puro templo Apollinis cum Delphicis *civibus*.
P. Hei mihi, hoc jam eſt atrox: non quam celerrime
Ibit aliquis ad Pythicam aram,
Et quae hic acta ſunt, dicet amicis ibi,
Priuſquam interficiatur filius Achillis ab inimicis?
N. Hei mihi, mihi
Qualem miſer venio nunciaturus caſum,
Et tibi, o ſenex, et amicis domini?
P. Heu, heu! animus praeſagiens aliquid expectat!
N. Non eſt tibi filius filii, ut ſcias, ſenex
Peleu; tales plagas enſium habet
A viris Delphicis et Mycenaeo hoſpite.
C. Heu, heu! quid facies, o ſenex? ne cades,
Erige te. P. Nihil ſum: perii,
Evanida quidem *eſt* vox, et evanida membra mea
Infra. N. Audi, ſiquidem tuis amicis ulciſci
Vis factum, erigens tuum corpus.
P. O fatum ſenectutis in extremo limite.
Quale me miſerum circumdediſti?
Quomodo periit mihi unicus filius unici filii?

Dic; audire enim non audienda tamen cupio.
N. Poſtquam venimus *ad* clarum ſolum Phoebi,
Tres quidem lucidos tranſitus ſolis
Spectandis rebus dantes, implevimus oculos.
Et hoc jam erat ſpectrum: ac ad circulos et coetus
Concurrebat populus habitans ibi apud Deum.
Agamemnonis vero filius vadens per urbem,
Singulis in aurem dicebat hoſtiles ſermones;
Vide iſtum, qui vadit per Dei
Specus plenos auri, theſauros hominum:
Secundo advenientem ob eandem cauſam, ob quam
Et prius venit huc, volens evertere templum
Apollinis. Hinc vero manavit rumor per urbem
Malus magiſtratuſque congregabantur, et in curias,
Et privatim, quicunque praeerant theſauris Dei,
Praeſidiumque collocarunt in aede *Phoebi* columnis
Undique ſuffulta, nos vero Oves, frondoſae Parnaſſi
Alumnas, nihil adhuc ſcientes de his rebus,
Acceperamus, et acceſſimus ad aras,
Cum hoſpitibus et vatibus Pythicis.
Et aliquis hoc dixit: o adoleſcens, quid tibi
A deo petemus? cujus cauſa venis?
Iſte vero dixit, Phoebo pro priore peccato

Σήμαιν'· ἀκȣ̃σαι δ' ȣ̓κ ἀκȣσθ' ὅμως θέλω.
ΑΓ. Ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίϐȣ πέδον,
Τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίȣ διεξόδȣς
Θέᾳ διδόντες, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
Καὶ τȣ̃θ' ὕποπτον ἦν ἄρ'· εἰς δὲ συςάσεις
Κύκλȣς τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεȣ̃.
Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς, διαςείχων πόλιν,
Εἰς οὓς ἑκάςῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους·
Ὁρᾶτε τȣ̃τον, ὃς διαςείχει θεȣ̃
Χρυσȣ̃ γέμοντα γύαλα, θησαυρȣ̀ς βροτῶν,
Τὸ δεύτερον παρόντ', ἐφ' οἷσι καὶ πάρος
Δεῦρ' ἦλθε, Φοίϐȣ ναὸν ἐκπέρσαι θέλων.
Κἀκ τȣ̃δ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακὸν,
Ἀρχαί τ' ἐπληρȣ̃ντ', εἴς τε βȣλευτήρια,
Ἰδίᾳ θ', ὅσοι θεȣ̃ χρημάτων ἐφέςασαν·
Φρȣρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιςύλοις δόμοις.
Ἡμεῖς δὲ μῆλα, φυλλάδος Παρνησίας
Παιδεύματ', ȣ̓δὲν τῶνδε πω πεπυσμένοι,
Λαϐόντες ἦμεν, ἐσχάραις τ' ἐφέςαμεν,
Σὺν προξένοισι μάντεσίν τε Πυθικοῖς.
Καί τις τόδ' εἶπεν· ὦ νεανία, τί σοι
Θεῷ κατευξόμεσθα; τίνος ἥκεις χάριν;
Ὁ δ' εἶπε· Φοίϐῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας

Δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ᾽· ᾔτησα γὰρ
Πατρός ποτ᾽ αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.
Κἀνταῦθ᾽ Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα
Ἐφαίνεθ᾽, ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς,
Ἥκων ἐπ᾽ αἰσχροῖς· ἔρχεται δ᾽ ἀνακτόρων
Κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων
Εὔξαιτο Φοίβῳ· τυγχάνει δ᾽ ἐν ἐμπύροις·
Τῷδε ξιφήρης ἆρ᾽ ὑφειστήκει λόχος,
Δάφνῃ σκιασθεὶς· ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
Εἷς ἦν, ἁπάντων τῶνδε μηχανοῤῥάφος.
Χὠ μὲν, κατ᾽ ὄμμα στὰς, προσεύχεται θεῷ·
Οἱ δ᾽, ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι,
Κεντοῦσ᾽ ἀτευχῆ παῖδ᾽ Ἀχιλλέως λάθρα·
Χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεὶς
Ἐτύγχαν᾽· ἐξέλκει δὲ, καὶ παραστάδος
Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας,
Ἔστη ᾽πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν,
Βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱστορῶν τάδε·
Τίνος μ᾽ ἕκατι κτείνετ᾽, εὐσεβεῖς ὁδοὺς
Ἥκοντα; ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας;
Τῶνδ᾽ οὐδὲν οὐδεὶς, μυρίων ὄντων πέλας,
Ἐφθέγξατ᾽, ἀλλ᾽ ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις.
Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος,

Poenas dare volumus: poſtulavi enim
Ab ipſo aliquando, ut daret poenas pro ſanguine
Patris. Et ibi Oreſtis calumnia multum valens
Apparuit, quod mentiretur meus dominus,
Veniens de turpi cauſa. Venit autem templi
Intra crepidinem, ut ante oraculum
Precaretur Phoebum. Erat autem *occupatus* in
Incenſis victimis. Huic autem gladiis armatus
Manipulus ſubſederat, lauro tectus, quorum
Clytaemneſtrae filius erat unus, omnium iſtorum
Machinator. Et ille quidem in conſpectu ſtans
Precatur Deum: iſti vero acutis enſibus armati
Pungunt inermem filium Achillis clam.
Retro vero *ille* cedit: non enim letaliter vulneratus
Erat: excurrit autem, et a porticu
Suſpenſa arma de clavis diripiens,
Stetit ſuper aram terribilis bellator aſpectu,
Et clamat, Delphicorum filios interrogans haec,
Quare me occiditis, piam viam venientem?
Propter quam cauſam pereo? iſtorum vero, cum
Prope eſſent innumeri, nihil quiſquam dixit,
Sed *eum* eminus petebant lapidibus manu jactis.
Obrutus autem undique *ceu* denſis nivium imbribus,

Objiciebat arma, et cavebat ictus,
Huc illuc manu objiciens clypeum,
Sed nihil proficiebat: nam multa ſimul tela
Sagittae, amentata jacula, ſolutaque miſſilia,
Veruaque, quibus transfixi boves torrentur, cadebant
Ante pedes. Vidiſſes autem mirabiles ſaltationes
Caventis tela filii: cum autem ipſum circumcirca
Stantes undique concluſum tenerent, non dantes
Reſpirandi copiam, arae deſerto victimas-recipiente
Foco, ſaltans pedibus Trojanum ſaltum,
Vadit contra eos. Iſti vero ſicut columbae,
Accipitrem conſpicatae, ad fugam terga verterunt.
Multi autem cadebant, promiſcue, et ex vulneribus,
Et ipſi a ſe *conculcati* per anguſtos exitus.
Infauſtus autem clamor in ſacra domo
Reſonuit ex ſaxis: ſeu autem tranquillitas
Stetit dominus lucens ſplendidis armis,
Priuſquam quidam ex mediis adytis edidit
Diram et horribilem vocem, et impulit exercitum
Convertens ad pugnam: ibi cadit Achillis
Filius vulneratus *in* lateribus acuto gladio
A viro Delphico, qui eum perdidit cum
Multis aliis. Poſtquam autem ad terram cadit,

Προύτεινε τεύχη, καὶ φυλάσσετ' ἐμβολάς,
Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί.
Ἀλλ' οὐδὲν ἤνεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη,
Οἰστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,
Σφαγεῖς τ' ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος.
Δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυῤῥίχας φρουρουμένου
Βέλεμνα παιδός· ὡς δέ μιν περιστάδὸν
Κύκλῳ κατεῖχον, οὐ διδόντες ἀμπνοὰς,
Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν,
Τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν,
Χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ', ὅπως πελειάδες
Ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, ἔκ τε τραυμάτων,
Αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους,
Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις
Πέτραισιν ἀντέκλαξεν· εὐδία δ' ὅπως,
Ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις,
Πρὶν δή τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
Δεινόν τε, καὶ φρικῶδες· ὦρσε δὲ στρατὸν
Στρέψας πρὸς ἀλκήν· ἔνθ' Ἀχιλλέως πίτνει
Παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
Πολλῶν μετ' ἄλλων· ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πίτνει,

Τίς ȣ̓ σίδηρον προσφέρει; τίς ȣ̓ πέτρον,
Βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας
Τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.
Νεκρὸν δὲ δή νιν, κείμενον βωμȣ̃ πέλας,
Ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων.
Ἡμεῖς δ', ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν,
Κομίζομέν νιν σοί κατοιμῶξαι γόοις,
Κλαῦσαί τε, πρέσβυ, γῆς τε κοσμῆσαι τάφῳ.
Τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
Ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτὴς,
Δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως.
Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
Παλαιὰ νείκη· πῶς ἂν ȣ̃ν εἴη σοφός;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ φοράδην αὐτὸς
Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει.
Τλήμων, ὁ παθών· τλήμων δὲ, γέρον,
Καὶ σύ· δέχῃ γὰρ τὸν Ἀχίλλειον
Σκύμνον ἐς οἴκȣς, ȣ̓χ ὡς σὺ θέλεις·
Αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας,
Εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.
Ὦ μοι ἐγὼ, κακὸν οἷον ὁρῶ τόδε,
Καὶ δέχομαι χερὶ δώμασί θ' ἁμοῖς.

Quis non ferrum adegit, quis non ſaxum,
Jacens, tundens? Conſumptum eſt autem totum
Corpus pulchrum a ſaevis vulneribus.
Porro cadaver ipſius jacens ante altare,
Ejecerunt extra templa victimis opima.
Nos vero, arripientes quam celerrime manibus,
Portamus ipſum tibi deflendum lacrymis
Et lugendum, ſenex, et ornandum ſepultura.
Talia rex *Apollo,* qui vaticinatur aliis,
Qui eſt judex juſtitiae omnibus homnibus,
Fecit filio Achillis danti poenas:
Et recordatus eſt, ſicut malus homo,
Vetera jurgia: quomodo eſſet igitur ſapiens?

ANAPAESTI.

Ç. Atqui ecce rex ipſe portatus
Ex terra Delphica domum accedit,
Miſer, cui *hoc* accidit, miſer etiam, ſenex,
Et tu: recipis enim Achilleum
Pullum in aedes, non ut tu vis.
Tuque ipſe noxia mala nactus,
In eandem *calamitatis* ſortem incidiſti.
Heu mihi, quale malum video hoc,
Et recipio manu in aedes meas?

P. Heu mihi? ah, ah!
O urbs Theſſalica, periimus,
Periimus; non amplius mihi genus,
Non amplius mihi liberi ſuperſunt *in* aedibus.
O ego acerba paſſus, in quem
Amicum oculos conjiciens delectabor?
O charum os, et genae, et manus,
Utinam te ad Ilium interfeciſſet fatum,
Ad Simoëntiam optime ripam.

SYSTEMA.

C. Hic enim profecto ob haec fuiſſet honore affectus,
O ſenex, mortuus: tuaque *ſors* ſic eſſet felicior.

ANAPAESTI.

P. O nuptiae, o nuptiae,
Quae has aedes et meam urbem
Perdidiſtis: ah, ah, ah, ah: o fili,
Nunquam, o tuarum nuptiarum infauſtum
Meum genus excindere debuit, et domus
Circumfundere
Hermiones perniciem tibi, o fili,
Sed fulmine prius perire,
Neque propter letalem jaculationem patris
Caedem Jove-geniti unquam Phoebo

Π. Ἰώ μοί, μοι, αἶ, αἶ·
Ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
Οἰχόμεθ'· οὐκέτι μοι γένος,
Οὐκέτι μοι τέκνα λείπετ' ἐν οἴκοις.
Ὦ σχέτλια παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα δὴ
Φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;
Ὦ φίλιον στόμα, καὶ γένυ, καὶ χέρες·
Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων,
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

Χ. Οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον,
Θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον,

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Π. Ὦ γάμος, ὦ γάμος,
Ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ἁμὰν
Ὤλεσας· αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· ὦ παῖ,
Μή ποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
Ὤφελ' ἐμὸν γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον
Ἀμφιβαλέσθαι
Ἑρμιόνας ἀίδαν ἐπὶ σοὶ, τέκνον,
Ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι,
Μήδ' ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς
Αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον

Βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὀττοτοὶ, ὀττοτοί·
Θανόντα δεσπόταν γόοις
Νόμῳ τῶν νερτέρων κατάρξομαι.
Π. Ὀττοτοὶ, ὀττοτοί·
Διάδοχα τάλας ἐγὼ
Γέρων καὶ δυςυχὴς δακρύω.
Χ. Θεȣ̃ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράς.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Π. Ὦ φίλος, δόμον ἔλειπες ἔρημον,
Ἰώ μοί, μοι,
Ταλαίπωρον ἐμὲ γέρον-
τα παῖδα νοσφίσας.
Χ. Θανεῖν, θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Π. Οὐ σπαράξομαι κόμαν,
Οὐκ ἐπιθήσομαι
Ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;
Ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων
Μ' ἐςέρησε Φοῖβος.
Χ. Ὦ, κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυςυχὴς γέρον.

Mortalis Deo, ipſe imputare.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE I.

C. Heu, heu !
Mortuum Dominum *lacrymis et* lamentis,
Ut Manium lex flagitat, incipiam proſequi.
P. Heu, heu!
Conſequenter ego miſer
Senex et infelix lacrymo. C. Dei
Enim *hoc eſt* fatum, Deus fecit *iſtas* calamitates.

STROPHE 2.

P. O chare, domum reliquiſti deſertam,
Heu mihi, mihi,
Miſero mihi ſeni
Filium auferens.
C. Oportuit te, o ſenex, mori, mori ante liberos.

STROPHE 3.

P. Nonne lacerabo comam,
Nonne imponam
Meo capiti planctum noxium manus?
O urbs, duobus liberis
Me privavit Phoebus!
C. O mala paſſus videnſque miſer!

STROPHE 4.

Qualem vitam habebis in poſterum?
P. Orbus liberis, deſertus, non habens finem
Malorum, exhauriam labores uſque ad mortem.
C. Fruſtra igitur te dii bearunt in nuptiis.

STROPHE 5.

P. Avolantia omnia, evanida jacent,
A faſtu ſublimi longe diſtantia.
C. Solus in ſola domo verſaris.

STROPHE 6.

P. Civitas non eſt mihi amplius, civitas:
Sceptraque valeant haec humi dejecta,
Tuque, in tenebricoſis antris *degens*, Nerei filia,
Funditus-extinctum me videbis proſtratum humi.

ANAPAESTI.

C. O, o.
Quid, motum eſt? quod ſentio
Numen? puellae, cernite, videte,
Deus hic quiſpiam candidum aetherem
Trajiciens, equorum altores
Campos Phthiae ingreditur.

IAMBI.

THE. Peleu, propter tuas priores nuptias

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολοιπὸν ἕξεις;
Π. Ἄτεκνος, ἔρημος, ἐκ ἔχων πέρας κακῶν,
Διαντλήσω πόνες εἰς ἀΐδαν.
Χ. Μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Π. Ἀμπτάμενα πάντα φρᾶδα κεῖται,
Κόμπῳ μεταρσίῳ πρόσω.
Χ. Μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφῃ.

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

Π. Οὐκέτι μοι πόλις, πόλις·
Σκῆπτρά τ' ἐῤῥέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν.
Σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
Πανώλεθρόν μ' ὄψεαι, πιτνᾶντα πρὸς γᾶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἰὼ, ἰώ·
Τί κεκίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
Θείᾳ; κᾶραι, λεύσσετ', ἀθρήσατε.
Δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα
Πορθμευόμενος, τῶν ἱπποβότων
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων

Ἥκω Θέτις, λιποῦσα Νηρέως δόμους.
Καὶ πρῶτα μέν σοι, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
Μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν, παρῄνεσα·
Κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
Ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα, πρῶτον Ἑλλάδος.
Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, σημανῶ· σὺ δ' ἐνδέχου.
Τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
Θάψον, πορεύσας Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος
Φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός.
Γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν γῆν χρὴ κατοικῆσαι, γέρον,
Ἑλένῳ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις·
Καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
Λελειμμένον δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ
Ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν,
Εὐδαιμονοῦντας· οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον
Γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμὸν, γέρον,
Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι κἀκείνης μέλει,
Καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ.
Σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῇς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
Θεὰ γεγῶσα, καὶ θεοῦ πατρὸς τόκος,

Venio Thetis, relicta Nereï domo.
Et primum quidem te praeſentibus malis
Non nimium angi hortor: nam et
Ipſa, quam oportuit non lugendos liberos parere,
Amiſi ex te filium velocem pedibus
Achillem poſtquam pepereram, praecipuum
Graeciae. Sed quorum cauſa veni, indicabo, et tu
Accipe: mortuum quidem hunc filium Achillis
Sepeli, delatum ad focum Pythicum,
In probrum Delphis, ut ſepultura indicet
Violentem caedem Oreſteae manus.
Et mulierem captivam, Andromachen dico,
Oportet habitare Moloſſiam terram, ſenex,
Heleno conjunctam *legitimis* lecti nuptiis,
Et iſtum puerum; ab Aeaco ſolum
Relictum jam; regem autem ex hoc oportet
Alium ex alio ſuccedere, Moloſſiam regentes,
Felices: non enim ſic everſum
Fieri tuum et meum genus oportet, ſenex,
Et Trojae: nam et illa diis curae eſt,
Licet corruerit Palladis ſtudio vehementi.
Porro te, ut videas mei connubii gratiam,
Dea nata et Dei patris filia,

Malis liberatum mortalibus,
Immortalem et incorruptibilem faciam Deum:
Deinde mecum in domo Nerei
In poſterum jam Deus habitabis cum dea.
Inde proferens ſiccum pedem ex pelago,
Chariſſimum tibi et mihi filium Achillem
Videbis habitantem domos inſulares,
Candidum domicilium intra Euxinum meatum.
Quare vade Delphorum ad divinitus-aedificatam
Urbem, relatum iſtud cadaver, et ubi texeris terra,
Reverſus antiquae rupis cavum *in* receſſum
Sepiadis conſide, et expecta donec ex mari,
Mecum habens chorum quinquaginta Nereidum,
Deductorem tuum, veniam: quod enim eſt fatale
Oportet te perferre: Jovi enim iſta videntur.
Seda vero dolorem ſuper mortuis:
Omnibus enim hominibus a diis iſte
Calculus eſt deſtinatus, morſque debetur *ipſis*.
P. O veneranda, o generoſa conjunx,
Nerei filia, ſalve: iſta vero digne
Te et tuis liberis facis.
Sedo vero dolorem, te jubente, dea;
Et hoc ſepulto, pergam *ad* Pelii montis antra, ubi

Κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων,
Ἀθάνατον ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν.
Κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μέτα
Τολοιπὸν ἤδη θεὸς συνοικήσεις θεῷ·
Ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα,
Τὸν φίλτατόν σοι παῖδ᾽ ἐμοί τ᾽, Ἀχιλλέα
Ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικούς,
Λευκὴν ἐπ᾽ ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
Ἀλλ᾽ ἕρπε Δελφῶν εἰς θεόδμητον πόλιν,
Νεκρὸν κομίζων τόνδε καὶ κρύψας χθονὶ,
Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζου· μίμνε δ᾽ ἔς τ᾽ ἂν, ἐξ ἁλὸς
Λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρήδων χορὸν,
Ἔλθω, κομιστήν σου· τὸ γὰρ πεπρωμένον
Δεῖ σ᾽ ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε.
Παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὕπερ·
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν τ᾽ ὀφείλεται.
Π. Ὦ πότνι᾽, ὦ γεναῖα συγκοιμήματα,
Νηρέως γενέθλον, χαῖρε· ταῦτα δ᾽ ἀξίως
Σαυτῆς τε ποιεῖς καὶ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν.
Παύω δὲ λύπην, σοῦ κελευούσης, θεά·
Καὶ τόνδε θάψας εἶμι Πηλίου πτύχας,

Οὗπερ σὸν εἷλον χερσὶ κάλλιστον δέμας.
Κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν,
Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται;
Κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
Μήδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις·
Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.
Τοίονδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΤΕΛΟΣ.

Cepi tuum pulcherrimum corpus manibus. Deinde
Annon uxores ducere ex generoſis oportet, et dare
Nuptum in bonas familias, quiſquis recte rem
Perpendit: malorum vero connubiorum non
Cupiditatem habere, neque dotem ampliſſimam in aedes
Afferat? nunquam enim divinitus rem male geſſerint.

ANAPAESTI.

C. Multae ſunt ſpecies fatorum,
Multaque perficiunt dii praeter ſpem,
Et expectata non eveniunt,
Non ſperatorum vero exitum invenit Deus:
Sic haec res exiit.

FINIS.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ἹΚΕΤΙΔΕΣ,

Ο ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἹΚΕΤΙΔΕΣ.

Τὰ τȣ̃ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΙΘΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΑΔΝΗ.

ΙΦΙΣ.

ΠΑΙΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ Αἴθρα.

S U P P L I C E S.

A E T H R A.

I A M B I.

O Ceres tutelaris dea Eleuſinis terrae
Hujus, et ſacerdotes, qui tenetis templa Deae,
Ut ego ſim beata *precor*, et Theſeus filius meus,
Et civitas Athenienſis, et terra Pitthei:
In qua me educatam opulentis in aedibus
Aethram pater dat Pandionis filio
Aegeo uxorem, Apollinis oraculis *admonitus*.
Iſtas enim intuens, haec ſum precata,
Anus, quae relictis ſedibus Argivae terrae,
Supplici cum oleae-ramo advolvuntur meis genubus,
Cladem paſſae gravem: nam ad portas
Cadmi, mortuis ſeptem liberis generoſis,
Orbae ſunt, quos quondam Argivorum rex
Adraſtus duxit, Oedipi haereditatis
Partem volens acquirere exuli Polynici
Genero: ſed cadavera interfectorum *in* praelio
Iſtorum matres ſepelire volunt *in* terra;

ἹΚΕΤΙΔΕΣ.

ΑΙΘΡΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΗΜΗΤΕΡ, ἑστιοῦχ᾽ Ἐλευσῖνος χθονὸς
Τῆσδ᾽, οἵ τε ναοὺς ἔχετε, πρόσπολοι, θεᾶς,
Εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ᾽ ἐμὸν,
Πόλιν τ᾽ Ἀθηνῶν, τήν τε Πιτθέως χθόνα·
Ἐν ᾗ με, θρέψας ὀλβίοις ἐν δώμασιν,
Αἴθραν πατὴρ δίδωσι τῷ Πανδίονος
Αἰγεῖ δάμαρτα, Λοξίου μαντεύμασιν.
Εἰς τάσδε γὰρ βλέψασ᾽ ἐπευξάμην τάδε
Γραῦς, αἳ, λιποῦσαι δώματ᾽ Ἀργείας χθονὸς,
Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ᾽ ἐμὸν γόνυ,
Πάθος παθοῦσαι δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων,
Ἄπαιδές εἰσιν, οὕς ποτ᾽ Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραστος ἤγαγ᾽, Οἰδίπου παγκληρίας
Μέρος καταςχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων
Γαμβρῷ· νεκροὺς δὲ τοὺς ὀλωλότας δορὶ
Θάψαι θέλουσι τῶνδε μητέρες χθονί·

Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν
Δοῦναι θέλουσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν.
Κοινὸν δὲ φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς,
Ἄδραστος ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε
Κεῖται, τό τ' ἔγχος, τήν τε δυστυχεστάτην
Στένων στρατείαν, ἣν ἔπεμψεν ἐκ δόμων·
Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς,
Νεκρῶν κομιστὴν, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
Ῥώμῃ, γενέσθαι, καὶ τάφου μεταίτιον,
Μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
Πόλει τ' Ἀθηνῶν· τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς
Ἀρότου προθύουσ', ἐκ δόμων ἐλθοῦσ' ἐμῶν
Πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρῶτον φαίνεται
Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.
Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος,
Μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε καὶ Δήμητρος, οἰκτείρουσα μὲν
Πολιὰς ἄπαιδας τάσδε ματέρας τέκνων,
Σέβουσα δ' ἱερὰ στέμματ'· οἴχεται δέ μοι
Κῆρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο Θησέα καλῶν,
Ὡς ἢ τὸ τούτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, θεοὺς
Ὅσιόν τι δράσας· πάντα γὰρ δι' ἀρσένων

Prohibent vero qui rerum potiuntur, nec aſportandi
Facultatem dare volunt, contemnentes jura Deorum.
Commune vero impedimentum ferens negotii mei
Adraſtus iſte, rigans oculos lachrymis,
Jacet, exercitumque et infeliciſſimam
Gemens expeditionem, quam domo emiſit.
Qui me hortatur, ut filio meo perſuadeam precibus,
Ut cadaverum recuperator, aut perſuadendo, aut
Haſtae robore fiat, et autor ſepulturae,
Soli meo filio imponens hoc opus,
Et civitati Athenienſi. Sed vice terrae
Ante arationem ſacrifico, egreſſa ex aedibus meis
Ad hoc templum, ubi primum apparuit
Horrens ſuper terram hanc frugifera ſpica.
Aſtricta autem vinculo non vincienti frondis ſacrae,
Maneo ad caſtos focos duarum Dearum,
Proſerpinae, et Cereris, miſerans quidem
Canas iſtas matres orbatas liberis,
Veneranſque ſacros ramos lana velatos. Abiit autem
Mihi ad urbem praeco, Theſeum huc vocaturus,
Ut aut auferat miſeriam harum terrae,
Aut iſtam neceſſitatem ſupplicum ſolvat, erga deos
Rem aliquam piam faciens. Omnia enim per maſculos

Mulieribus convenit agere, quae ſunt prudentes.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Supplico tibi anus,
Ex anili ore,
Ad genua procidens tua,
Ut redimas mihi numerum extinctorum
Juvenum, qui relinquunt artus,
Morte ſolvente membra
Feris montanis eſcam:

ANTISTROPHE I.

Intuens quidem miſerabiles oculorum
Lachrymas circa palpebras,
Rugoſas vero carnium canarum
Lacerationes manuum *vi factas*: quid enim *faciam*
Quae mortuos filios meos neque domi
Curavi, neque ſepulchrorum
Tumulos terrae video?

STROPHE 2.

Peperiſti tu quoque quondam, o veneranda, filium,
Faciens gratum thalamum tuo marito:
Impertias mihi nunc de tua mente,
Impertias vero quantum doleo miſera

Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφοί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἱκετεύω σε γεραιὰ
Γεραρῶν ἐκ ϛομάτων,
Πρὸς γόνυ πίπτυσα τὸ σὸν,
Ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
Νεκύων, οἳ καταλείπυσι μέλη,
Θανάτῳ λυσιμελεῖ,
Θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἐσιδῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων
Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
Καταδρύματα χειρῶν· τί γάρ; ἃ
Φθιμένους παῖδας ἐμὺς οὔτε δόμοις
Προθέμαν, ὔτε τάφων
Χώματα γαίας ἐσορῶ.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἔτεκες καὶ σύ ποτ', ὦ πότνια, κῦρον,
Φίλα ποιησαμένα λέκτρα πόσει σῷ·
Μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σὰς διανοίας,
Μετάδος δ', ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα

Τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον· παράπει-
σον δὲ σὸν, ὃν λισσόμεθ', ἐλθεῖν,
Τέκνον, Ἰσμηνὸν, ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι
Νεκύων θαλερῶν σώματα λάϊνον τάφον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Ὁσίως οὐχ', ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτου-
σα, προσαιτοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν
Θυμέλας· ἔχομεν δ' ἔνδικα· καὶ σοί
Τι πάρεστι σθένος, ὥστ' εὐτεκνίᾳ
Δυστυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ καθελεῖν.
Οἴκτρα δὲ πάσχουσ', ἱκετεύω
Τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι,
Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων
Διάδοχος· ἄγουσι προσπόλων χέρες.
Ἴτ', ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς,
Ἴτ', ὦ ξυναλγηδόνες,
Χορὸν, τὸν ἀΐδας σέβει·
Διὰ παρηΐδος ὄνυχα λευκὸν
Αἱματοῦτε, χρῶτά τε φόνιον·
Τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος.

De mortuis, quos peperi: perſua-
de vero tuum, cui ſumus ſupplices, ut veniat,
Filium, *ad* Iſmenum, ut in mea manu ponat
Juvenilium cadaverum corpora, terreum onus.

ANTISTROPHE 2.

Parum ſancte, ſed compulſa a neceſſitate *ad genua* acci-
dens, petitura venio *ad* recipientes-ignem deorum
Aras: habemus autem juſtam cauſam; et tibi
Adeſt quaedam facultas, ut felicitate tui filii
Auferas infelicitatem meam.
Miſeranda vero *mala* quia patior, ſupplex oro
Infelix *ego* tuum mihi filium ut in manu ponat,
Ut amplectar miſera membra mortua mei filii.

STROPHE 3.

Certamen hoc aliud venit; luctum luctibus
Succedentem reſonat miniſtrorum manus.
Ite, o concentores, malis,
Ite o conſortes doloris *noſtri*,
Chorum, quem Pluto colit.
Per genas unguem candidum *mittentes*
Cruentate, corpuſque ſanguinolentum:
Hic enim honor mortuis *tribuitur* a vivis.

ANTISTROPHE 3.

Educit me haec inſatiabilis voluptas luctuum
Aerumnoſa, ut ex celſa rupe
Humida fluens gutta,
Nullum unquam finem faciens luctuum.
Nam propter mortuos filios
Vehemens quidam in mulieribus
Ad luctus inſitus eſt affectus: heu, heu!
Utinam mortua horum dolorum obliviſcar.

IAMBI.

T. Quorum luctum audivi, et pectorum ſonitum,
Et lamentationes de mortuis, ex his templis
Sono exeunte? ut metu me ſuſpenſum reddit,
Ne mater, ad quam vado pedibus,
Quae diu abfuit ab aedibus, paſſa ſit aliquid novi.
Eja,
Quid hoc rei eſt? video nova prooemia ſermonum,
Matrem autem in ara ſedentem,
Et peregrinas ſimul mulieres, unam notam
Habentes luctuum: nam ex venerandis
Oculis mittunt miſerabiles lachrymas in terram:
Et raſurae, ac veſtitus non qualis eſſe debet in ſacris.
Quid haec ſunt, mater? tuum eſt indicare mihi,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων
Πολύπονος, ὡς ἐξ ἁλιβάτου πέτρας
Ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν,
Ἄπαυστος ἀεὶ γόων.
Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων
Ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας
Εἰς γόους πέφυκε πάθος· ἒ, ἔ·
Θανοῦσα τῶν ἀλγέων λαθοίμαν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Τίνων γόων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον,
Νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο
Ἠχοῦς ἰούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ,
Μή μοί τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω ποδὶ,
Χρονίαν ἀποῦσαν ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
Ἔα·
Τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,
Μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην,
Ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐχ ἕνα ῥυθμὸν
Κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ γερασμίων
Ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ,
Κουραὶ δὲ, καὶ πεπλώματ' οὐ θεωρικά.
Τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μηνύειν ἐμοὶ,

Ἡμῶν δ' ἀκούειν· προσδοκῶ τί γὰρ νέον.
ΑΙ. Ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε μητέρες τέκνων
Τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας,
Ἑπτὰ στρατηγῶν· ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις
Φρουροῦσί μ', ὡς δέδορκας, ἐν κύκλῳ, τέκνον.
Θ. Τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε;
ΑΙ. Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἄναξ.
Θ. Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τούτου τέκνα;
ΑΙ. Οὐκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
Θ. Τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί;
ΑΙ. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν, τέκνον.
Θ. Σέ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, ἀνιστορῶ·
Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρες γόον·
Πέρας γὰρ οὐδέν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.
ΑΔ. Ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης καὶ πόλεως ἥκω σέθεν.
Θ. Τί χρῆμα θηρῶν, καὶ τίνος χρείαν ἔχων;
ΑΔ. Οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;
Θ. Οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
ΑΔ. Ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
Θ. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
ΑΔ. Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν.
Θ. Κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος, ὡς θάψῃς νεκρούς;

Et meum audire: expecto enim aliquid novi.
Æ. O fili, iſtae mulieres *ſunt* matres filiorum,
Qui ad Cadmeas portas occubuerunt,
Septem ducum: et cum ramis ſupplicibus
Cuſtodiunt me, ut vides, undique, fili.
T. Quis vero eſt iſte gemens miſerabiliter ad fores?
Æ. Adraſtus, ut aiunt, Argivorum rex.
T. Hi vero pueri, *qui ſunt* circa iſtum, an hujus *ſunt*
Filii? Æ. Non, ſed filii mortuorum, qui occubuerunt.
T. Cur vero ad nos venerunt ſupplici manu?
Æ. Scio: ſed ad hos pertinet ſecuturus ſermo, o fili.
T. Te obvolutum penulis interrogo:
Dic, retecto capite, et omitte luctum:
Nihil enim efficis, lingua non exponens.
AD. O clare victoriis Attici ſoli rex,
Theſeu, venio ſupplex tibi et urbi tuae.
T. Quam rem venans aut quo opus habens?
AD. Scis quam pernicioſam expeditionem feci?
T. Non enim tacite pertranſiiſti Graeciam.
AD. Ibi perdidi Argivorum proceres.
T. Talia miſerum bellum facit.
AD. Hos mortuos veni petiturus ad urbe. T. Fretus
Praeconibus Mercurii, ut ſepelires mortuos?

AD. Sed *eorum* interfectores non ſinunt me.

T. Quid vero dicunt, cum tu juſta petas?

AD. Quid? re bene geſta neſciunt ferre fortunam.

T. Ergo veniſti conſulturus me, aut cujus gratia?

AD. O Theſeu, cupiens Te recuperare filios Argivorum. T. Ubi

Vero eſt nobis illud Argos? an fruſtra gloriabatur!

AD. Periimus: ad te igitur peccantes *confugimus*.

T. Utrum hoc tuo privato conſilio *fit*, an totius urbis?

AD. Omnes Danaidae te ſuppliciter orant, ut ſepelias mortuos.

T. Quare vero duxiſti ſeptem cohortes ad Thebas?

AD. Duobus generis hoc praeſtans officium.

T. Cui vero Argivorum elocaſti filias tuas?

AD. Non cum noſtra gente contraxi affinitatem domi.

T. An peregrinis dediſti Argivas puellas?

AD. Tydeo, et Polynici Thebano.

T. Quodnam in deſiderium hujus affinitatis venientis?

AD. Obſcura aegnimata Phoebi me induxerunt.

T. Quid vero dixit Apollo, ſanciens puellis nuptias?

AD. Ut darem meas filias apro, et leoni.

T. Quomodo vero tu explicaſti oracula dei?

ΑΔ. Κἄπειτά γ' οἱ κτανόντες οὐκ ἐῶσί με.
Θ. Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρήζοντος σέθεν;
ΑΔ. Τί δ'; εὐτυχοῦντες, οὐκ ἐπίστανται φέρειν.
Θ. Ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες; ἢ τίνος χάριν;
ΑΔ. Κομίσαι σὲ, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων.
Θ. Τὸ δ' Ἄργος ὑμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμποι μάτην;
ΑΔ. Σφαλέντες οἰχόμεσθα· πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.
Θ. Ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
ΑΔ. Πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
Η. Ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους;
ΑΔ. Δισσοῖσι γαμβροῖς τήνδε πορσύνων χάριν.
Θ. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
ΑΔ. Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις.
Θ. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
ΑΔ. Τυδεῖ τε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαιγενεῖ.
Θ. Τίν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδείας μολών;
ΑΔ. Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυστόπαστ' αἰνίγματα.
Θ. Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον;
ΑΔ. Κάπρῳ με δοῦναι καὶ λέοντι παῖδ' ἐμώ.
Θ. Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;

ΑΔ. Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας.
Θ. Τίς καὶ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
ΑΔ. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα.
Θ. Ἦ τοῖς ἔδωκας, θηρσὶν ὡς, κόρας σέθεν;
ΑΔ. Μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας.
Θ. Ἦλθον δὲ δὴ πῶς, πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους;
ΑΔ. Τυδεὺς μὲν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
Θ. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
ΑΔ. Ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
Θ. Σοφὴν ἔλεξας τήν γ' ἑκούσιον φυγήν.
ΑΔ. Ἀλλ' οἱ μένοντες τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν.
Θ. Ἦ πού σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
ΑΔ. Ταυτὶ δικάζων ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόμην.
Θ. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
ΑΔ. Οἴμοι· διώκεις μ', ᾗ μάλιστ' ἐγὼ σφάλην.
Θ. Οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.
ΑΔ. Τί δέ; πλέον ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.
Θ. Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.
ΑΔ. Νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσέ με.
Θ. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.
ΑΔ. Ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
Ἀλλ', ὦ καθ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,

AD. Cum veniſſent exules nocte ad meam portam.

T. Quis, et quis, dic: duos enim dixiſti ſimul.

AD. Tydeus et Polynices pugnaverunt inter ſe.

T. An his dediſti, ut feris, tuas filias?

AD. Quoad pugnam duabus feris aſſimilans.

T. Quomodo vero venerunt relictis finibus patriae?

AD. Tydeus quidem fugiens caedem cognatam ex Patria. T. Filius vero Oedipi quomodo *venit* relictis Thebis? AD. Propter diras patris, ne interficeret Fratrem. T. Prudens dixiſti voluntarium hoc exilium. AD. Sed qui *domi* manebant, abſentes injuria Afficiebant. T. Num frater ipſum fraudat Patrimonio? AD. Haec ulciſcens veni, et ſic perii. T. Vateſne conſuliſti, et vidiſti flammas hoſtiarum? AD. Heu mihi, urges me qua parte ego maxime Offendi. T. Non iviſti, ut videtur, faventibus diis.

AD. Quid plus eſt, ivi invito Amphiarao.

T. Adeone leviter numen repudiaſti?

AD. Juvenum enim virorum tumultus percellebat me.

T. Audaciam ſectatus es pro bono conſilio.

AD. Quod profecto jam multos perdidit duces.

Sed, o fortiſſimum caput Graecorum,

Rex Athenienſium, erubeſco quidem
Procidens humi, amplecti tuum genu manu,
Canus vir, Rex, olim felix:
Tamen neceſſe *eſt* cedere meae calamitati.
Serva mortuos meos, et miſerans mea mala,
Et has matres mortuorum filiorum,
Quibus ſenectus cana ad orbitatem pervenit:
Suſtinuerunt autem venire huc, et peregrinum
Pedem ponere, vix moventes ſenilia membra,
Tanquam legatae, non ad Cereris myſteria,
Sed ut mortuos ſepeliant; ſic ut ipſas oportuit
Eorum ſepultas manibus juſta conſequi.
Sapiens autem eſt, divitem aſpicere paupertatem:
Pauperem vero reſpicere ad divites,
Imitantem *eos*, ut *et* ipſum frugalitatis amor capiat;
Et fortunatos miſeranda reſpicere:
Et Poëtam, ſi verſus ipſe pariat,
Gaudentem parere: niſi enim ita ſit affectus,
Non poterit, ſi domi malis afficiatur,
Delectare alios: haud enim aequitatem *hoc* habet.
Fortaſſe vero dixeris: Pelopia terra omiſſa
Quomodo injungis iſtum laborem Athenienſibus?
Ego, aequum eſt, ut haec declarem.

Ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω,
Πιτνῶν πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ,
Πολιὸς ἀνὴρ, εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος·
Ὅμως δ' ἀνάγκη συμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
Σῶσον νεκρὲς μοι, τἀμά τ' οἴκτείρας κακὰ,
Καὶ τῶν θανόντων τάσδε μητέρας τέκνων,
Αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν·
Ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο, καὶ ξένον πόδα
Θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινῦσαι μέλη,
Πρεσβεύματ', ἐ Δήμητρος εἰς μυστήρια,
Ἀλλ' ὡς νεκρὲς θάψωσιν, ὡς αὐτὰς ἐχρῆν
Κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν.
Σοφὸν δὲ, πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον,
Πένητά τ' εἰς τὲς πλεσίους ἀποβλέπειν,
Ζηλῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ,
Τά τ' οἰκτρὰ τὲς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι·
Τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη,
Χαίροντα τίκτειν· ἢν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,
Οὔτοι δύναιτ' ἂν, οἴκοθέν γ' ἀτώμενος,
Τέρπειν ἂν ἄλλες· ἐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
Τάχ' ἐν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα,
Πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον;
Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε·

Σπάρτη μὲν ὠμὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπȣς·
Τὰ δ' ἄλλα, μικρὰ κα'σθενῆ· πόλις δὲ σὴ
Μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποςῆναι πόνον·
Τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε, καὶ νεανίαν
Ἔχει σε, ποιμέν' ἐσθλόν· ȣ̃ χρεία πόλεις
Πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς ςρατηλάτȣ.
Χ. Κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω,
Θησεῦ, δι' οἴκτȣ τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας.
Θ. Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ
Τοιῷδ'· ἔλεξε γάρ τις, ὡς τὰ χείρονα
Πλείω βροτοῖσιν ἐςὶ τῶν ἀμεινόνων·
Ἐγὼ δὲ τȣ́τοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
Πλείω τὰ χρηςὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς·
Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', ȣ̓κ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένȣ
Καὶ θηριώδȣς θεῶν διεςαθμήσατο.
Πρῶτον μὲν, ἐνθεὶς σύνεσιν· εἶτα δ', ἄγγελον
Γλῶσσαν λόγων δȣ̀ς, ὥςι γιγνώσκειν ὄπα·
Τροφήν τε καρπȣ̃, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' ȣ̓ρανȣ̃
Σταγόνας ὑδρηλὰς, ὡς τάγ' ἐκ γαίας τρέφῃ,
Ἄρδῃ τε νηδύν· πρὸς δὲ τοῖσι, χείματος
Προβλήματ', αἶθον ἐξαμύνασθαι θεȣ̃·
Πόντȣ τε ναυςολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς

Sparta quidem ſaeva eſt et vafra moribus:
Reliqua vero parva, et imbecilia: ſed tua civitas
Sola poteſt ſuſtinere hunc laborem.
Reſpicit enim miſeranda, et juvenem
Habet te rectorem bonum: cujus defectu urbes
Multae perierunt, indigentes duce.
C. Et ego eundem, quem hic, tibi ſermonem dico,
Theſeu? ut miſericordia movearis mearum
Calamitatum. T. At tu annon erraſti, ſectatus
Orationem talem? dixit enim quidam: quod mala
Plura ſint bonis apud homines:
Ego vero contrariam his ſententiam habeo,
Plura bona quam mala eſſe hominibus.
Niſi enim hoc eſſet, non eſſemus in luce.
Laudo autem *eum*, quiſquis nobis vitam a confuſa,
Et ferina Deorum diſcrevit. Primum
Quidem induens mentem, deinde vero nunciam
Sermonis linguam dans, ut agnoſcamus vocem,
Et ſepulturam frugum, et ſepulturae de coelo
Stillas humidas, ut alant illa, quae naſcuntur ex terra,
Et recreent ventrem: praeterea vero adverſus hyemem
Munimenta et ad aeſtum Dei *Solis* arcendum,
Et maris navigationem, et commercia

Haberemus inter nos, *rerum*, quibus indiget terra.
Quae autem ſunt ignota et non clare cognoſcimus,
Intuentes in ignem, et per fibras extorum,
Vates praedicunt, et ex avibus.
Nonne igitur ſuperbi ſumus, cum Deus apparatum
Vitae dederit talem, quibus haec non ſufficiant?
Sed animus *noſter* plus poſſe quam Deus
Quaerit: faſtum autem mentibus habentes,
Videremur eſſe ſapientiores diis. Quo e
Numero tu quoque, videris *eſſe* non ſapiens exiſtens,
Qui filias, oraculis Phoebi conſtrictus,
Sic dediſti peregrinis, ut vaticinantibus diis.
Miſcens autem ſplendidam familiam tuam pollutae,
Vulneraſti domos: oportet enim neque corpora
Injuſta juſtis miſcere juſtum:
Et florentes domibus quoque comparare amicos.
Deus enim, communes fortunas gubernans,
Sontis calamitatibus perdidit,
Qui inſons eſt et nihil peccavit.
Ducens autem omnes Argivos in expeditionem,
Deinde oracula, vatibus edentibus, contemnens,
Per vim neglectis diis, perdidiſti civitatem,
A juvenibus ſeductus. Qui honoribus aucti

Ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ·
Ἃ δ' ἔστ' ἄσημα, κοὐ σαφῶς γινώσκομεν,
Εἰς πῦρ βλέποντες καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας,
Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.
Ἆρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
Δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
Ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
Ζητεῖ· τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι,
Δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.
Ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος, οὐ σοφὸς γεγώς·
Ὅστις κόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς,
Ξένοισιν ὧδ' ἔνδωκας, ὡς ζώντων θεῶν·
Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,
Ἥλκωσας οἴκους· χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
Ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι,
Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους·
Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
Τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
Τὸν οὐ νοσοῦντα κοὐδὲν ἠδικηκότα.
Εἰς δὲ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων,
Μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας,
Βίᾳ παρελθὼν θεοὺς, ἀπώλεσας πόλιν,
Νέοις παραχθείς· οἵτινες τιμώμενοι

Χαίρουσι, πολέμους τ' αὔξανουσ' ἄνευ δίκης,
Φθείροντες ἀστοὺς· ὁ μὲν, ὅπως στρατηλατῇ,
Ὁ δ', ὡς ὑβρίζῃ, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβὼν,
Ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μὲν ὄλβιοι,
Ἀνωφελεῖς τε, πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί.
Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ σπανίζοντες βίου,
Δεινοὶ, νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος,
Εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακὰ,
Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.
Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,
Κόσμον φυλάττουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις.
Κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
Τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλόν;
Χαίρων ἴθι δὴ, μὴ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς
Αὐτὸς, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν.
Χ. Ἥμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε
Ἔνεστι, συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.
ΑΔ. Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα·
Οὔτοι δικαστὴν εἱλόμην ἐμῶν κακῶν,
Οὐδ', εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι,
Τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν, ἄναξ,

Gaudent, et augent bella ſine jure,
Corumpentes cives, alius quidem ut fiat imperator,
Alius vero ut contumelioſe ſe gerat, nactus potentiam;
Alius vero quaeſtus gratia, non conſiderans
An populus aliquid detrimenti accipiat, dum haec
Patitur. Tres enim *ſunt* partes civium: alii quidem
Divites, et inutiles ſunt, et ſemper plura expetunt:
Alii vero *pauperes*, et indigentes victu,
Vehementes, indulgentes livori
Emittere malos aculeos in divites,
Linguis malorum praeſidum decepti.
Trium vero partium illa, quae *eſt* in *medio*, ſervat
Civitates, diſciplinam conſervans, quam conſtituerit
Lex. Et deinde ego tibi auxiliator ero?
Quid honeſti dicens ad meos cives?
Laetus abi: nec ſi non recte deliberaſti
Ipſe, ut nos cruciet fortuna, poſtula.
C. Male fecit. In juvenibus autem hominibus hoc
Peccabatur: veniam igitur huic dare decet.
AD. Atqui ad te, ut ad Medicum horum, o Rex,
Venimus: non quidem judicem te eligentes meorum
Malorum, neque, ſi quid deprehendar non recte
Feciſſe, iſtorum punitorem, et objurgatorem, o rex,

Sed ut adjuver. Si autem non vis haec *facere*,
Neceſſe *eſt me* tuis decretis acquieſcere. Quid enim
Agam? ſed, o anus, ite viridem herbam
Relinquentes hic, frondium inverſione
Et Deos, et terram, et igniferam Deam
Cererem facientes teſtes, et ſolis lumen,
Quod nihil profuerunt nobis preces Deorum,

Deſunt nonnulla.

Qui erat filius Pelopis, et nos ex terra
Pelopia
Poſſidemus eundem ſanguinem paternum tecum.
Quid agit? prodes haec, et ejicies ex terra *has* anus
Nihil conſecutas *eorum*, quae ipſas *conſequi* decebat?
Nequaquam. Habet enim refugium, fera quidem
Petram, ſervus vero aras Deorum: civitas vero ad
Civitatem fugit, jactata tempeſtatibus. Rerum enim
Humanarum nihil eſt perpetuo beatum.

HEXAMETRI.

C. Vade, o miſera, a ſacro ſolo Proſerpinae,
Vade, et ſupplica genibus imponens manum,
Filiorum mortuorum recipere cadavera: o me

Ἀλλ' ὡς ὀναίμην· εἰ δὲ μὴ βȣ́λει τάδε,
Στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
Ἄγ', ὦ γεραιαὶ, στείχετε, γλαυκὴν χλόην
Αὐτȣ̃ λιπȣ̃σαι φυλλάδος καταστροφῇ,
Θεȣ́ς τε, καὶ γῆν, τήν τε πυρφόρον θεὰν
Δήμητρα θέμεναι μάρτυρ', ἡλίȣ τε φῶς,
Ὡς ȣ̓δὲν ἡμῖν ἤρκεσαν λιταὶ θεῶν.

* * * * * *

Ὃς Πέλοπος ἦν παῖς, Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὸς
Ταυτὸν πατρῷον αἷμά σοι κεκτήμεθα.
Τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα; κἀκβαλεῖς χθονὸς
Γραῦς, ȣ̓ τυχȣ́σας ȣ̓δὲν, ὧν αὐτὰς ἐχρῆν;
Μὴ δῆτ'· ἔχει γὰρ καταφυγὴν, θὴρ μὲν πέτραν,
Δȣ̃λος δὲ βωμȣ̀ς θεῶν· πόλις δὲ πρὸς πόλιν
Ἔπτηξε, χειμασθεῖσα· τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς
Οὐκ ἔστιν ȣ̓δὲν διατελȣ̃ς εὐδαιμονȣ̃ν.

ἙΞΑΜΕΤΡΟΙ.

Χ. Βᾶθι, τάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονείας·
Βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἐπὶ χεῖρα βαλȣ̃σα,
Τέκνων τε θναλῶν κόμισαι δέμας· ὦ μελέα 'γὼ,

Οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κόρους.
Ἰώ μοι· λάβετε, φέρετε, πέμπετε·
Κρίνετε ταλαίνας χέρας γεραιάς.
Πρὸς γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
Ἄντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν
Γόνυ, καὶ χέρα δειλαίαν·
Οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέταν,
Ἢ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἱεῖσαν·
Μήδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου χάρ-
μα τα θηρῶν,
Παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ κατίδῃς, ἱκετεύω,
Βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἐπιδάκρυον, ἃ περὶ
σοῖσιν
Γόνασιν ὧδε πίτνω, τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Μῆτερ, τί κλαίεις, λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη
Βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυστήνους γόους
Κλύουσα τῶνδε; κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι.
Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυῤῥόει,
Σεμναῖσι Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη.
ΑΙ. Αἶ, αἶ. Θ. Τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον.
ΑΙ. Ὦ τλήμονες γυναῖκες. Θ. Οὐ σὺ τῶνδ'
ἔφυς.

Miſeram eorum, quos juvenes perdidi ſub moenibus
Cadmeis. Hei mihi, prehendite, afferte, mittite:
Extendite miſeras manus ſeniles.
Per genam, o chariſſime et praeſtantiſſime in Graecia
Precor, cadens ad tua
Genua, et manum, miſeram
Miſerere pro liberis me ſupplicem, velut
Erronem edentem lugubre carmen, miſerabile.
Et fili, ne inſepultos in terra Cadmi ludibria fe-
rarum
Filios in tua aetate videas, ſuppliciter oro,
Aſpice lachrymas in meis palpebris, quae ad tua
Genua hic cado, ſepulturam liberis ut con-
ſequar.

IAMBI.

T. Mater, quid ploras, tenue peplum ſuper oculos
Tuos ponens? num miſerabilem querelam
Harum audiens? nam me quoque permovit
Nonnihil. Attolle canum caput, ne lachrymas funde,
Aſſidens ſanctis focis Cereris. Æ. Heu,
Heu. T. Iſtorum *mala* non ſunt tibi ingemiſcenda.
Æ. O miſerae mulieres. T. Non tu una es
illarum.

Æ. Dicamne, fili, aliquid tibi, et urbi honeſtum?
T. *Dic*, quia multa ſunt etiam a mulieribus ſapienter
Dicta. Æ. Sed ſermo, quem celo, ad verecundiam
Fert. T. Turpe dixiſti, bona celare Amicos.
Æ. Non ſane tacens, deinde reprehendam aliquando
Praeſens ſilentium, quod turpiter ſit tacitum:
Neque quod ſit inutile, mulieres aliquid boni dicere
Timens, amittam meum pulchrum conſilium metu.
Ego vero te, o fili, primum quidem deorum placita
Conſiderare jubeo, ne offendas his neglectis;
Nam in hoc ſolo offendes, alioqui recte ſentiens.
Praeterea vero, ſi non oporteret injuſte afflictorum
Cauſa audacem eſſe, omnino tacuiſſem:
Nunc vero et tibi hoc gloriam augebit,
Et mihi hortari *te* non affert metum, o fili,
Ut viros violentos, et qui impediunt mortuos,
Ne ſepulturae debitam partem, et parentalia
Conſequantur, ad hanc *officii* neceſſitatem tu
Compellas manu, et qui totius Graeciae mores
Confundunt compeſcas. Quod enim continet
Hominum urbes hoc eſt, quando quis leges ſervat
Accurate. Dicet vero aliquis, quod ob ignaviam
Manuum, cum liceret tibi gloriae coronam urbi

ΑΙ. Εἴπω τι, τέκνον, σοί τε καὶ πόλει καλόν;
Θ. Ὡς πόλλά γ᾽ ἐςὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
ΑΙ. Ἀλλ᾽ εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.
Θ. Αἰσχρόν γ᾽ ἔλεξας, χρήσ᾽ ἐπικρύπτειν φίλοις.
ΑΙ. Οὔτοι σιωπῶσ᾽, εἶτα μέμψομαί ποτε
Τὴν νῦν σιωπὴν, ὡς ἐσιγήθη κακῶς·
Οὐδ᾽ ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
Δείσασ᾽, ἀφήσω τῷ φόβῳ τȣ̓μὸν καλόν.
Ἐγὼ δέ σ᾽, ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν
Σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας·
Σφαλῇ γὰρ ἐν τȣ́τῳ μόνῳ, τἄλλ᾽ εὖ φρονῶν.
Πρὸς τοῖσδε δ᾽, εἰ μὲν μὴ ᾽δικȣμένοις ἐχρῆν
Τολμηρὸν εἶναι, κάρτ᾽ ἂν εἶχον ἡσύχως.
Νυνὶ δὲ σοί τε τȣ͂το τὴν τιμὴν φέρει,
Κἀμοὶ παραινεῖν ȣ̓ φόβον φέρει, τέκνον,
Ἄνδρας βιαίȣς, καὶ κατείργοντας νεκρȣ̀ς
Τάφȣ τε μοίρας καὶ κτερισμάτων λαχεῖν,
Εἰς τήνδ᾽ ἀνάγκην σῇ κατασῆναι χερὶ,
Νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος
Παῦσαι· τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις
Τȣ͂τ᾽ ἔσθ᾽, ὅταν τις τȣ̀ς νόμȣς σώζῃ καλῶς.
Ἐρεῖ δὲ δή τις, ὡς ἀνανδρίᾳ χερῶν,
Πόλει παρόν σοι ςέφανον εὐκλείας λαβεῖν,

Δείσας ἀπέστης· καὶ συὸς μὲν ἀγρίου
Ἀγῶνος ἥψω, φαῦλον ἀθλήσας πόνον,
Οὗ δ', εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκ-
μὴν,
Χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης.
Μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὤν, ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε·
Ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πατρίς· ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.
Αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις,
Σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι.
Οὐκ εἶ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις
Προσωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχρημέναις;
Ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
Ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
Πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Χ. Ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς,
Κἀμοί· διπλοῦν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.
Θ. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι,
Ὀρθῶς ἔχουσ' εἰς τόνδε, κἀπιφηνάμην
Γνώμην, ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων.
Ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ', ἅπερ με νουθετεῖς,

Comparare, timens omiſeris. Et ſuis quidem agreſtis
Certamen attigiſti, tolerans laborem inglorium.
Ubi vero in galeam intuentem, et in aciem
haſtae
Oportebat laborare, ſis inventus timidus.
Nequaquam meus exiſtens, o fili, haec feceris.
Videſne, deriſa tanquam imprudens
Ut in deriſores ſuos torvum aſpiciat
Tua patria? nam in laboribus creſcit.
At ocioſae urbes obſcure agentes.
Obſcurum quoque aſpectum habent nimium timentes.
Non ibis mortuis, et miſeris mulieribus,
O fili, opem laturus indigentibus? quia
Neque timeo tibi juſta de cauſa proficiſcenti,
Et Cadmi populum vides *jam* fortunatum,
Alium alia ipſum adhuc jacturum
Confido: nam deus omnia ſolet retro vertere.
C. O chariſſima mihi, et iſti recte dixiſti hoc,
Et mihi, duplexque gaudium hoc eſt.
T. Mea quidem verba, mater, *a me* dicta
Recte ſe habent adverſus *iſtum*, et dixi
Sententiam, quibus peccarit conſiliis.
Video autem et ipſe haec, quae me mones,

Quod meis moribus non ſit conſentaneum,
Fugere pericula. Nam multis rebus honeſte geſtis,
Elegi hunc morem inter Graecos,
Ut ſemper eſſem punitor malorum:
Non igitur recuſare poſſibile eſt mihi labores.
Quid enim de me dicent mortales infenſi *mihi*,
Quando tu mater, et timens pro me,
Prima jubes me ſuſcipere hunc laborem?
Vado iſta facturus, et cadavera redimam,
Verbis perſuaſurus, ſin minus, armorum vi;
Jam hoc erit, diis tantum non invidentibus.
Haec autem et a tota civitate decerni cupio,
Facultatem proponens, habebo populum magis
Aequum. Ego enim conſtitui ipſum in principatu,
Liberam faciens hanc urbem, habentem aequale jus
Suffragii. Aſſumto autem Adraſto meorum verborum
Documento, ad multitudinem ipſorum ibo, et cum
Haec ipſis perſuaſero, ubi lectos Athenienſium
Juvenes collegero, huc veniam:
Et ſedens ad arma, mittam nuncios
Creonti, repetens corpora mortuorum.
Sed, o anus, auferte ſacras coronas
A matre: ut eam ducam ad domum Aegei,

Ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις,
Φεύγειν τὰ δεινά· πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην,
Ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
Οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατὸν ἔστι μοι πόνους·
Τί γὰρ μ' ἐροῦσιν οἵγε δυσμενεῖς βροτῶν,
Ὅθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ,
Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον;
Δράσων τάδ' εἶμι, καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι,
Λόγοισι πείσων· εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορός.
Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.
Δόξαι δὲ χρήζω καὶ πόλει πάσῃ τάδε·
Δόξει δ' ἐμοῦ θέλοντος· ἀλλὰ, τοῦ λόγου
Προδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
Καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων,
Εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· καὶ πείσας τάδε,
Λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κόρους,
Ἥξω· παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος, πέμψω λόγους
Κρέοντι, νεκρῶν σώματ' ἐξαιτούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιαὶ, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη
Μητρὸς, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,

Φίλην προσάψας χεῖρα· τοῖς τεκοῦσι γὰρ,
Δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει τέκνων.
Κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ, ἀντιλάζυται
Παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῷ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον,
Ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄνακτος
Ὅσια περὶ θεοὺς, καὶ μεγάλα
Πελασγία, καὶ κατ' Ἄργος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Εἰ γὰρ, ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν
Ἱκόμενος, ἔτι ματέρος ἄγαλμα
Φόνιον ἐξέλοι, γᾶν δὲ φίλαν
Ἰνάχου θεῖτ' ὀνήσας.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος·
Χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαιεὶ
Τιμόπτολις· κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλιά μοι
Τεμοῖ, καὶ τέκνοισιν ταφὰς ληψόμεθα;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἄμυνε ματρὶ πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος,
Νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.

Attingens charam manum. Nam parentibus
Filius qui viciſſim non ſervit, infelix eſt:
Pulcherrimo enim non dato, viciſſim accipit
A ſuis liberis talia, quae dederit parentibus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Argos equis alendis aptum, o meum patrium
Solum, audiviſtis haec, audiviſtis regis
Sancta erga deos, et magni aeſtimanda
In regione Pelaſgorum, et circa Argos.

ANTISTROPHE I.

Utinam vero ad metam meorum malorum, et ultra
Veniens, matris decus
Cruentum tollat, et terram amicam
Inachi faciat juvans.

STROPHE 2.

Praeclarum monimentum eſt urbibus pius labor:
Et perpetuam gratiam habet
Cultor civitatis. An vero decernet amica Fatum
Mihi, et liberis noſtris ſepulturam obtinebimus?

ANTISTROPHE 2.

Succurre mortuis, civitas, ſuccurre, Palladis.
Ne pollue leges hominum.

Tu colis juſtitiam, et minus injuſtitiae
Tribuens ſemper, injuſte afflictum quemlibet liberas.

IAMBI.

T. Habens ſemper hanc artem, ſervis
Urbi, et mihi variis in locis nuncians edicta.
Profectus igitur trans Aſopum et Iſmeni aquam,
Superbo Cadmeorum tyranno haec dic,
Theſeus a te amice petit ut ſepelias cadavera,
Habitans vicinam terram, dignam hoc conſequi,
Et facere amicum totum populum Athenienſem.
Et ſiquidem *poſtulatis* annuant, retrogradus
Veni: ſi vero parere nolint, haec *erunt* ſecunda verba,
Commeſſationem meam ſcutiferam ut expectent.
Exercitus enim ſedet et recenſetur praeſens,
Circa Callichorum *puteum* ſanctum paratus ille.
Et quidem volens, et libens ſuſcepit
Civitas hunc laborem, poſtquam ſenſit me velle.
Ehem, quis iſte, *qui noſtris* ſermonibus intervenit?
Thebanus, ut videtur, non *enim* certe *ſcio* an *ſit*.
Praeco, expecta ſi *iſte* te liberet hoc labore,
Profectuſque *huc,* occurat meis conſiliis.
P. Quis *eſt* tyrannus terrae? ad quem oportet me
Nunciare verba Creontis, qui imperat Thebis,

Σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
Νέμεις αἰεὶ, τὸν δυςυχῆ πάντα ῥύῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Τέχνην μὲν αἰεὶ τήνδ' ἔχων, ὑπηρετεῖς
Πόλει τε κᾀμοὶ, διαφέρων κηρύγματα.
Ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνȣ̃ θ' ὕδωρ,
Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε·
Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκροὺς,
Συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν,
Φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
Κᾂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
Στεῖχ'· ἢν δ' ἀπιςῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι·
Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον.
Στρατὸς δὲ θάσσει, κᾀξετάζεται παρὼν
Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, εὐπρεπὴς ὅδε.
Καὶ μὴν ἑκȣ̃σά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο
Πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ᾔσθετο.
Ἔα· λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται;
Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, ȣ̓ σάφ' οἶδ' ὅτι,
Κῆρυξ· ἐπίσχες, ἤν σ' ἀπαλλάξῃ πόνȣ,
Μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βȣλεύμασιν.
Κ. Τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
Λόγȣς Κρέοντος, ὃς κρατεῖ Κάδμȣ χθονὸς,

Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπταστόμους
Πύλας, ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο;
Θ. Πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε,
Ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται
Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.
Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
Ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
Τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χ' ὡ πένης ἔχων ἴσον.
Κ. Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
Κρεῖσσον· πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο,
Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ, κρατύνεται,
Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις, ἐκχαυνῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.
Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ'· εἶτα διαβολαῖς νέαις
Κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.
Ἄλλως τε· πῶς ἂν, μὴ διορθεύων λόγους,
Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
Ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους
Κρείσσω δίδωσι· γηπόνος δ' ἀνὴρ πένης,
Εἰ καὶ πένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο,
Οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν.
Ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,

Eteocle interfecto apud ſeptemplices
Portas a manu fratris Polynicis?
T. Primum quidem coepiſti orationem falſo, hoſpes,
Quaerens hic tyrannum: non enim regitur *haec*
Ab uno viro, ſed eſt libera civitas:
Populus enim imperat ſucceſſione per vices
Annua, non divitiis tribuens
Plurimum, ſed etiam pauper habens jus aequale.
P. Unum quidem hoc nobis, ut in talorum ludo,
Das melius: civitas enim, a qua ego venio,
Regitur ab uno viro, non a turba:
Neque eſt, qui eam verbis inanibus tumefaciens,
Ad ſuam utilitatem, alius alio vertat.
Qui jam gratus, et multum gratificatus
Rurſus laedit: deinde novis calumniis
Tegens priora errata, effugit poenam:
Alioqui, quomodo non recte rationes examinans,
Recte poſſet populus regere civitatem?
Tempus enim doctrinam, quam celeritas,
Meliorem dat. Labori enim deditus Vir pauper,
Etiamſi qui laboret, et rerum imperitus ob opera,
Non poſſet ad publica *commoda* reſpicere.
Porro mala res eſt haec praeſtantioribus,

Quando improbus vir conſequitur dignitatem,
Detinens populum lingua, qui prius nihil fuit.
T. Feſtivus *eſt* iſte praeco, et facundiae per otium
Studioſus. Poſtquam autem quoque in hoc curriculo
Te exercuiſti, audi: tu enim certamen inſtituiſti
Sermonum. Nihil eſt infeſtius civitati, quam
Tyrannus: ubi primum quidem non ſunt leges
Communes, unus vero imperat, legem poſſidens
Ipſe apud ſe, et hoc non jam aequale eſt.
Scriptis vero legibus, et imbecillus
Et dives jus aequum habet.
Et licet imbecillibus reſpondere
Potenti eadem quando male audit:
Et vincit minor potentem, habens juſtam cauſam.
Illud etiam *eſt* liberum, QUIS VULT
REIPUBLICAE BONUM ALIQUOD CONSILIUM
HABENS IN MEDIUM PROFERRE?
Et qui haec vult, clarus eſt, qui non vult,
Tacet: quid eſt aequalius civitati quam haec?
Et quidem ubi populus princeps *eſt* terrae,
Delectatur ſuccreſcentibus civibus fortibus:
At vir tyrannus putat hoc ſibi inimicum,
Et praeſtantiſſimos, quos putat ſapere,

Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τοπρίν.
Θ. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων.
Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
Ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων·
Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
Ὅπου, τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς τὸν νόμον κεκτημένος
Αὐτὸς παρ' αὑτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.
Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων, ὅ τ' ἀσθενὴς
Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.
Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
Τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς·
Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν, δίκαι' ἔχων.
Τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΠΟΛΕΙ
ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΜ' ΕΙΣ
ΜΕΣΟΝ ΦΕΡΕΙΝ, ΕΧΩΝ;
Καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων, λαμπρὸς ἔσθ'· ὁ μὴ θέλων,
Σιγᾷ· τί τούτων ἐστὶν ἰσαίτερον πόλει;
Καί μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς,
Ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις·
Ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,
Καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν,

Κτείνει, δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι.
Πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν,
Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους;
Κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις,
Ὡς τῷ τυράννῳ πλεῖον' ἐκμοχθῇ βίον;
Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,
Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι; μὴ ζῴην ἔτι,
Εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.
Ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος;
Κλαίων δ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις,
Περισσὰ φωνῶν· τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
Λέξανθ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πόλει
Χωρεῖν· τὸ λοιπὸν δ' εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
Ἧσσον λάλον σοῦ πεμπέτω τίν' ἄγγελον.
Χ. Φεῦ, φεῦ· κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
Καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.
Κ. Λέγοιμ' ἂν ἤδη· τῶν μὲν ἠγωνισμένων
Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ'· ἐμοὶ δὲ, τἀναντία.
Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς,
Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι.

Interficit, metuens *ſuae* tyrannidi.
Quomodo igitur civitas poſſit eſſe firma,
Quando aliquis, ſicut ex prato verno ſpicam,
Aufert audaces cives, demetit juvenes?
Quid igitur opus eſt liberis comparare opes, et victum,
Ut tyranno vitam opimam paret?
Aut filias virgines in aedibus honeſte educare,
Jucundas tyranno voluptates, quum voluerit,
Lachrymas vero parentibus? Ne vivam amplius,
Si meae filiae per vim *alicui* nubant.
Et haec quidem adverſus tua ſum ejaculatus.
Quid vero petitum ab hac terra jam venis?
Lachrymaturus enim veniſſes, ſi te non miſiſſet civitas,
Cum ſupervacanea loquaris: nam nuncium oportet
Dictis *iis*, quae quis *dici* juſſerit, quam celerrime retro
Abire: poſthac igitur Creon in meam urbem
Nuncium aliquem te minus loquacem mittat.
C. Vah, vah, ut, quando fortuna dat malis
Res ſecundas, ſunt inſolentes, quaſi ſemper felices
Sint futuri! P. Dicam jam: ac de diſputatis quidem
Tibi videantur haec; mihi vero ſecus,
Ego autem interdico et totus populus Thebanus,
Ne admittas Adraſtum in hanc terram.

Si autem eſt in hac, ut, antequam Dei occidat jubar,
Solutis ſacris coronarum myſteriis
Hinc *eum* expellas, neque tollere conaris mortuos
Vi, qui nihil attingis civitatem Argivorum.
Et ſi mihi parueris, ſine fluctibus civitatem
Tuam gubernabis: ſin minus, magna procella
Belli erit nobis, et tibi, et ſociis.
Conſidera autem, et non iratus meis
Dictis, tanquam habens liberam civitatem,
Superbum reddas reſponſum ex brachiis.
Spes enim eſt peſſima, quae multas urbes *bello*
Commiſit, efferens iracundiam extra modum.
Quum enim venit bellum ad ſuffragia civitatis,
Nullus amplius ſuam mortem reputat:
Sed hoc infortunium in aliud avertit.
Si vero eſſet ante oculos mors in calculo ferendo,
Nunquam Graecia furens cupiditate belli periiſſet.
Et duarum omnes homines rationum
Meliorem ſcimus, et bona et mala,
Quantoque Pax melior ſit hominibus, quam bellum,
Quae primum quidem eſt gratiſſima Muſis.
Caedibuſque inimica, et delectatur procreatione
Sobolis et gaudet divitiis. Haec dimittentes, improbi

Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας,
Λύσαντα σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια,
Τῆσδ' ἐξελαύνειν, μήδ' ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς
Βίᾳ, προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει.
Κἂν μὲν πίθῃ μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
Σὴν ναυστολήσεις· εἰ δὲ μὴ, πολὺς κλύδων
Ἡμῖν τε, καὶ σοὶ, συμμάχοις τ' ἔσται δορός.
Σκέψαι δέ· καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος
Λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.
Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον, ἣ πολλὰς πόλεις
Συνῆψ', ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.
Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψῆφον πόλεως,
Οὐδεὶς ἔθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται,
Τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
Εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατος ἐν ψήφου φορᾷ,
Οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλετο.
Καίτοι δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν
Τὸν κρείσσον' ἴσμεν, καὶ τὰ χρηστὰ καὶ κακὰ,
Ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς·
Ἣ πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη,
Ποιναῖσι δ' ἐχθρὰ, τέρπεται τ' εὐπαιδίᾳ,
Χαίρει δὲ πλούτῳ· ταῦτ' ἀφέντες, οἱ κακοὶ

Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα
Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλις πόλιν.
Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς καὶ θανόντας ὠφελεῖς,
Θάπτων, κομίζων θ', οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν.
Οὔτ' ἄν γ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον
Δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων,
Ἃς προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν
Πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ.
Οὐδ' ἥρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον,
Τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι.
Ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
Πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς.
Ἢ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός,
Ἢ θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι.
Φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα,
Ἔπειτα τοκέας, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν,
Καὶ μὴ κατάξαι· σφαλερὸν, ἡγεμὼν θρασὺς,
Νέως τε ναύτης ἥσυχος καιρῷ, σοφός·
Καὶ τοῦτό μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.
ΑΔ. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος·
Ὑμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν,
Ὦ παγκάκιστε. Θ. Σῖγ', Ἄδραστ'· ἔχε στόμα,
Καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους

Bella ſuſcipimus, et inferiorem
Virum viri redigimus in ſervitutem, et urbs urbem.
Tu vero homines Deorum hoſtes, mortuos juvare vis,
Sepeliens, et curans, quos *ſua* juſtitia perdidit.
Non ergo recte Capanei fulmine ictum
Corpus fumat *in* ſcalis erectis,
Quas admovens portis, juravit ſe urbem
Deleturum, volente et nolente Deo.
Neque *recte* rapuit Charybdis augurem,
Quadrijugum currum circumplexa voragine.
Aliique duces jacent ad portas,
Contriti ſaxis oſſium futuras.
Aut igitur glorieris te plus ſapere quam Jovem,
Aut deos perdere malos aequum puta. Oportet
Igitur ſapientes primum quidem amare liberos,
Deinde parentes, et patriam : quam oportet augere,
Et non frangere. Lubrica *res eſt*, dux *nimis* audax,
Gubernatorque navis placidus pro tempore, eſt ſapiens:
Et hoc mihi fortitudo, prudentia utique.
AD. Satis erat Jupiter vindicans *ſcelera* :
Vos vero non oportebat tam contumelioſe agere,
O peſſime. T. Tacite, Adraſte, comprime os,
Et non ante meos ſermones tuos

Ponas: non enim venit ad te iſte praeco,
Sed ad me: *ergo* nos etiam oportet reſpondere
Ac primum quidem ad prima tibi reſpondebo.
Non agnoſco ego Creontem dominum meum,
Neque plus poſſe, ut cogat
Athenas iſta facere. Surſum enim fluerent
Res ita, ſi juſſi agemus ſcilicet.
Bellum autem hoc ego non incipio,
Qui neque cum iſtis in Cadmi terram ivi,
Sed mortuorum cadavera, non laedens urbem,
Neque afferens certamina, in quibus occumbant viri,
Sepelire juſtum duco, communem Graecorum
Legem ſervans. Quid iſtorum non recte ſe habet?
Etenim ſi quid paſſi eſtis a Argivis,
Mortui ſunt *et* ulti eſtis hoſtes praeclare,
Turpiter autem ipſis et vindictae jus perit,
Sinite jam terra tegi mortuos,
Unde autem unaquaeque *pars* venit in vitam
Eo redire, Spiritum quidem in aetherem,
Corpus vero in terram. Haud enim poſſidemus
Ipſum *nobis* proprium, niſi ut incolamus id dum
Vivimus, deinde oportet *terram*, quae aluit, ipſum
Recipere. Putaſne te malo afficere Argivos, non

Θῆς· ἐ γὰρ ἥκει πρὸς σὲ κηρύσσων ὅδε,
Ἀλλ' ὡς ἔμ'· ἡμᾶς κἀποκρίνασθαι χρεών.
Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.
Οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμȣ̃,
Οὐδὲ σθένοντα μεῖζον, ὥς' ἀναγκάσαι
Δρᾷν τὰς Ἀθήνας ταῦτ'· ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
Τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεσθα δή.
Πόλεμον δὲ τȣ̃τον ȣ̓κ ἐγὼ καθίςαμαι,
Ὃς ȣ̓δὲ σὺν τοῖσδ' ἦλθον εἰς Κάδμȣ χθόνα.
Νεκρȣ̀ς δὲ τȣ̀ς θανόντας, ȣ̓ βλάπτων πόλιν,
Οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας,
Θάψαι δικαιῶ, τὸν Πανελλήνων νόμον
Σώζων· τί τούτων ἐςὶν ȣ̓ καλῶς ἔχον;
Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
Τεθνᾶσιν· ἠμύνασθε πολεμίȣς καλῶς,
Αἰσχρῶς τ' ἐκείνοις· χ' ἡ δίκη διοίχεται.
Ἐάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαςον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπέλθειν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· ȣ̓͂τι γὰρ κεκτήμεθα
Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.
Δοκεῖς κακȣργεῖν Ἄργος, ȣ̓ θάπτων νεκρούς;

Ἥκιστα· πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
Εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσας ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφους τὶς ἕξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
Τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῇ νόμος.
Κἀμοὶ μὲν ἦλθες δείν' ἀπειλήσων ἔπη,
Νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ', εἰ κρυβήσονται χθονί;
Τί μὴ γένηται; μὴ; κατασκάψωσι γῆν
Ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχῷ χθονὸς
Φύσωσιν, ἐξ ὧν εἶσί τις τιμωρία;
Σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε,
Φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι.
Ἀλλ', ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακά·
Παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος· εὐτυχοῦσι δὲ,
Οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν·
Τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων· πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
Ὡς εὐτυχὴς ᾖ, τίμιος γεραίρεται·
Ὁ δ' ὄλβιος νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
Ὑψηλὸν αἴρει· γνόντας οὖν χρεὼν τάδε,
Ἀδικουμένους τε μέτρια, μὴ θυμῷ φέρειν,
Ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.
Πῶς οὖν ἂν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
Θάψαι δὸς ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εἰσιδεῖν.
Ἢ δῆλα τἀνθένδ'· εἶμι, καὶ θάψω βίᾳ·

Sepeliens mortuos? nequaquam. Ad totam Graeciam
Hoc pertinet, ſi fraudans mortuos *iis*, quae debent
Conſequi, retinebit aliquis inſepultos. Afferet enim
Timiditatem fortibus, ſi talis ponatur lex.
Et mihi quidem veniſti minans atrocia verba,
Mortuos vero formidatis, ſi tegantur terra?
Quid ne accidat? ne effodiant terram *ſcilicet*
Veſtram ſepulti? an ne in cavernis terrae liberos
Gignant, a quibus veniat aliqua ultio?
Inepta certe *eſt* haec expenſa mollitiei
Timere vanos et inanes metus.
Sed, o ſtulti, cognoſcite hominum mala.
Noſtra vita *eſt* lucta: ſunt autem fortunati,
Alii quidem mortales olim, alii vero poſtea, alii jam.
Fortuna vero ludit: ab infortunato enim
Honore afficitur, ut proſpere agat. Beatus
Vero illum, metuens ne ſecunda Aura ipſum deficiat,
Sublimem tollit. Cognitis igitur his oportet,
Injuria affectos mediocri, ſine ira tolerare: injurias
Vero eas *facere*, quae non laedant Rempublicam.
Quomodo igitur *hoc* erit? mortuorum corpora
Sepelire da nobis, qui volumus pietatem colere,
Aut manifeſta *ſunt* quae poſtea *fient: nam* ibo, et

Sepeliam vi. Nunquam enim efferetur inter Graecos,
Quod ad me, et urbem Pandionis, veniens
Vetus deorum lex deperdita fuerit.
C. Confide, ſervans enim lumen juſtitiae,
Effugies multos hominum *malos* ſermones.
P. Viſne tuum ſermonem brevi ſcindam?
T. Dic, ſi quid vis: nec enim es taciturnus.
P. Nunquam ex agro *noſtro* filios Argivorum auferes.
T. Nunc me quoque viciſſim audi, ſi vis.
P. Audiam: etiam oportet *dicendi* dare vicem.
T. Sepeliam cadavera, auferens ex terra Thebana.
P. Eſt tibi prius periclitandum cum exercitu.
T. Multos alios labores ſaevos jam ſuſtinui.
P. An vero pater *tuus* te genuit *ita*, ut omnibus
Sufficias? T. Quotquot *ſunt* improbi: probos enim
Non punimus. P. Saepe tu multa ſoles facere, et tua
Civitas. T. Ergo ſuſtinens multos labores eſt valde?
Beata. P. Veni, ut te haſta Thebana in agro capiat.
T. Quid vero? ex dracone Mars impetuoſus exiſtere
Poteſt? P. Tu experieris patiendo: nunc enim es
Ferox. T. Haud me movebis, ut iraſcar animo,
Tuis ſuperbis verbis. At ex *hoc* agro diſcede,
Referens illa inania verba quae attuliſti;

Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται,
Ὡς, εἰς ἔμ' ἐλθὼν, καὶ πόλιν Πανδίονος,
Νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.
Χ. Θάρσει· τὸ γάρ τοι τῆς δίκης σώζων φάος,
Πολλὰς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.
Κ. Βάλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;
Θ. Λέγ', εἴ τι βάλει· καὶ γὰρ ἀ σιγηλὸς εἶ.
Κ. Οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
Θ. Κἀμᾶ νῦν ἀντάκασον, εἰ βάλει, πάλιν.
Κ. Κλύοιμ' ἄν· ὰ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δῦναι μέρος.
Θ. Θάψω νεκρὰς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.
Κ. Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.
Θ. Πολλὰς ἔτλην δή χ' ἀτέρας ἄλλας πόνας.
Κ. Ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;
Θ. Ὅσοι γ' ὑβρισταί· χρηστὰ δ' ὰ κολάζομεν.
Κ. Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις.
Θ. Τοιγὰρ, πονᾶσα πολλὰ, πόλλ' εὐδαιμονεῖ.
Κ. Ἔλθ', ὥς σε λόγχη σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
Θ. Τί δ'; ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' Ἄρης;
Κ. Γνώσῃ σὺ πάσχων· νῦν δ' ἔτ' εἶ νεανίας.
Θ. Οὔτοι μ' ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας,
Τοῖς σοῖσι κόμποις· ἀλλ' ἀποστέλλα χθονὸς,
Λόγας ματαίας, οὕσπερ ἤνεγκω, λαβών.

Περαίνομεν γὰρ οὐδέν· ὁρμᾶσθαι χρεὼν
Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην,
Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα
'Αφρῷ καταστάζοντα Καδμείαν χθόνα.
Χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας
Αὐτός γε κῆρυξ· σοὶ δὲ προστάσσω μένειν,
Αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων,
Ἄδραστε, κἀμοὶ μὴ 'ναμίγνυσθαι τύχας
Τὰ σάς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα,
Στρατηλατήσω καινὸς ἐν καινῷ δορί.
Ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
Δίκην σέβονται· ταῦτα γὰρ, ξύνονθ' ὁμοῦ,
Νίκην δίδωσιν· ἡ 'ρετὴ δ' οὐδὲν φέρει
Βροτοῖσιν, εἰ μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΑΙ. Ὦ μέλεαι μελέων ματέρες λοχαγῶν,
Ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει.
Χ. Τίν' αὐδὰν τάνδε προσφέρεις νέαν;
ΑΙ. Στράτευμα μὲν Παλλάδος κριθήσεται.
Χ. Διὰ δορὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς;
ΑΙ. Γένοιτ' ἂν κέρδος· οἱ δ' ἀρείφατοι
Φόνοι, μάχαι, στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον

Nihil enim effecimus *colloquendo*. Movere oportet
Omnes pedites, et inſcenſores curruum,
Celetumque equorum os movere lora
Spuma diſtillantia in Cadmeam terram.
Proficiſcar enim ad ſeptem portas Cadmi
Ipſe tenens ferrum acutum in manibus
Ipſe praeco. Tibi vero mando ut maneas,
Adraſte, et mihi non affrices fortunam
Tuam: ego enim cum mea fortuna
Imperator ero integer in integro exercitu.
Una re ſolum eſt mihi opus, habere deos, quotquot
Juſtitiam colunt. Haec enim ſi ſint ſimul,
Dant victoriam: nam Virtus nihil prodeſt
Hominibus, niſi Deum faventem habeat.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

AI. O miſerae matres miſerorum ducum, ut
Mihi pallidus metus ſub hepate *mentem* turbat.
C. Quam novam vocem hanc adfers?
AI. Exercitus quidem Palladis cernetur.
C. Armiſne dixiſti, an verborum commercio?
AI. Optimum id foret: ſed ferro patratae
Caedes pugnis et pectus-plangenti ſono

Iterum ſemper originem dabunt.
C. O miſera, quam rationem,
Quam cauſam horum accipiam?

ANTISTROPHE I.

AI. Sed illud proſperis elatum ſi aliqua deprimat
Fortuna rurſus: haec ſiducia me circumdat.
C. Juſtos nimirum tu narras Deos.
AI. Quinam enim alii diſpenſant calamitates?
C. Multas Deorum diſpenſationes hominibus diverſas
Video. AI. Metu enim priſtino peris.
Vindicta vindictam evocavit, et caedes
Caedem. Malorum autem levamina
Dii hominibus diſtribuunt,
Ipſi omnium exitus penes ſe habentes.

STROPHE 2.

C. Quomodo veniemus in pulchris turribus inſignes
Campos, relinquentes Deae *Cereris* aquam,
Callichorum? AI. Alatam te ſiquis Deorum fecerit.
C. Ut veniam ad urbem cinctam duobus fluviis?
AI. Noverit utique amicorum, noveris caſus,
Quaecunque ſors fuerit. Quod vero Fatum
Manet fortem
Regem hujus terrae?

Πάλιν κτύποι φανήσονται.
Χ. Ὦ τάλαινα, τίνα λόγον,
Τίν' ἂν τῶνδ' αἰτίαν λάβοιμι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΑΙ. Ἀλλὰ τὸν εὐτυχῆ, λαμπρὸν, ἄν τις αἱρῇ
Μοῖρα πάλιν· τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.
Χ. Δικαίως δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.
ΑΙ. Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς;
Χ. Διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ.
ΑΙ. Φόβῳ γὰρ τῷ πάρος διόλλυσαι.
Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε, καὶ φόνος
Φόνον· κακὸν δ' ἀνὰ ψυχὰς
Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
Ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἂν,
Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιποῦσαι;
ΑΙ. Ποτανὰν εἴ σέ τις θεῶν κτίσαι.
Χ. Διποταμον ἵνα πόλιν μόλω;
ΑΙ. Εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν, ψυχάς.
Ἔτι πότ' αἶσα· τίς ἄρα πότμος
Ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον
Τῆσδε γῆς ἄνακτα;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς.
Ἀλλὰ φόβων πίστις ἅδε πρῶτα.
Ἰὼ, Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος
Παιδογόνε πόριος Ἰνάχου,
Πόλει μοι ξύμμαχος γενοῦ τᾷδ' εὐμενής.
Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα
Πόλεος ἐκκομίζομαι
Πρὸς πυρὰν ὑβρισθέν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓ. Γυναῖκες, ἥκω πόλλ' ἔχων λέγειν φίλα,
Αὐτός τε σωθεὶς, ᾑρέθην γὰρ ἐν μάχῃ,
Ἵν' οἱ θανόντες ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι
Ἠγωνίσαντο, ῥεῦμα Διρκαῖον πάρα,
Νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν· λόγου δέ σε
Μακροῦ 'ποπαύσω· Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις,
Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ.
Χ. Ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν,
Τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν· εἰ δὲ καὶ στρατὸς
Σῶς ἐστ' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλοις φίλα.
ΑΓ. Σῶς· καὶ πεπραγμέν', ὡς Ἄδραστος ὤφελε
Πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν, ὡς ἀπ' Ἰνάχου
Στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.

ANTISTROPHE 2.

C. Invocamus rurſus Deos antea invocatos.
AI. Haec prima quippe metus eſt fiducia.
C. O Jupiter antiquae matris *noſtrae*
Marite, vitulae Inachi,
Eſto auxiliator urbi huic propitius.
Tuum decus, et incolas a te conſtitutos
In urbe, reportare ſtudeo
Contumelia affectos ad rogum.

IAMBI.

N. Mulieres, venio habens multa bona, quae nunciem[a]
Et ipſe ſervatus, captus enim ſum in pugna,
Ubi mortui ſeptem cohortium duces
Pugnaverunt ad fluentum Dircaeum,
Nunciaturus etiam victoriam Theſei: te vero a
Sermone longo liberabo. Eram enim ſervus Capanei,
Quem Jupiter fulmine ignito combuſſit.
C. O amice, bene quidem nuncias tuum reditum,
Et res Theſei: ſi vero etiam exercitus
Athenienſium eſt ſalvus, omnia nuntiaveris bona.
N. Salvus: et rem geſſit, ſicut Adraſtus debuit
Gerere cum Argivis, quum ab Inacho
Ductis copiis bellum intulit Cadmeorum urbi.

C. Quomodo vero Jovis trophaea filius Aegei
Conſtituit, et ejuſdem belli conſortes? dic; cum
Enim adfueris, exhilarabis eos qui non adfuerunt.
N. Clarus quidem radius ſolis, norma recta,
Feriebat terram: ad portam vero Electram
Steti ſpectator, turrim nactus proſpectui commodam.
Video autem tres exercitus, trium populorum:
Populum quidem graviter armatum producentem
Superne ad ripam Iſmeni, ut ferebatur, [*Deeſt aliquid*]
Ipſumque regem inclytum filium Aegei,
Et cum eo collocatos in dextro
Cornu antiquae Cecropiae incolas, tertium
Et Paralum armatum haſta,
Apud ipſum fontem Martis, equeſtrem vero turbam,
Ad exercitus fimbrias collocatam,
Aequalis numero: curruum vero vehicula
Infra ſacrum ſepulchrum Amphionis.
Populus vero Thebanus ſedebat ante moenia,
Cum poſuiſſet retro cadavera, de quibus erat
Certamen; equiteſque equitibus erant in armis
Oppoſiti, quadrijugiſque adverſi currus curribus.
Praeco autem Theſei haec dixit coram omnibus:
Tacete populi, agmina Thebanorum tacite

Χ. Πῶς γὰρ τρόπαια Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
Ἔστησεν, οἵ τε συμμεταχόντες δορός;
Λέξον· παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.
ΑΓ. Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφὴς,
Ἔβαλλε γαῖαν· ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
Ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.
Ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων,
Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω
Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον, ὡς μὲν ἦν λόγος,
Αὐτόν τ' ἄνακτα, παῖδα κλεινὸν Αἰγέως,
Καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δεξιὸν τεταγμένους
Κέρας, παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας,
Αὐτὸν δὲ Πάραλον, ἐστολισμένον δορὶ,
Κρήνην παρ' αὐτὴν Ἄρεος, ἱππότην ὄχον
Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον,
Ἴσους ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' ὀχήματα
Ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.
Κάδμου δὲ λαὸς ἧστο πρόσθεν τειχέων,
Νεκροὺς ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγών.
Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
Τετραόροισί τ' ἀντί' ἅρμαθ' ἅρμασιν.
Κῆρυξ δὲ Θησέως εἶπεν εἰς πάντας τάδε.
Σιγᾶτε λαοὶ, σῖγα, Καδμείων στίχες,

Ἀκούσαθ᾽· ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα,
Θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον
Σώζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον.
Κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ᾽ ἀντεκήρυξεν λόγοις,
Ἀλλ᾽ ἧστ᾽ ἐφ᾽ ὅπλοις σῖγα· ποιμένες δ᾽ ὄχων
Τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης·
Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους,
Παραιβάτας ἔστησαν εἰς τάξιν δορός.
Χ᾽ οἱ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ᾽, οἱ δ᾽ ἔστρεφον
Πώλους ἐς ἀλκὴν αὖτις ἐς παραιβάτας.
Ἰδὼν δὲ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ
Ἦν τοῖς Ἐρεχθείδαισιν, ἁρμάτων ὄχον,
Οἵ τ᾽ αὖ τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικὸν,
Συνῆψαν ἀλκὴν, καὶ ᾽κράτουν, ἡσσῶντό τε.
Λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ κλύων, ἐκεῖ γὰρ ἦν
Ἔνθ᾽ ἅρματ᾽ ἠγωνίζεθ᾽ οἵ τ᾽ ἐπεμβάται,
Τάχει παρόντα πολλὰ πήματ᾽, οὐκ ἔχω
Τί πρῶτον εἴπω, πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
Κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν,
Ἢ τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένας
Ἱμᾶσιν αἵματός τε φοινίου ῥοάς,
Τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ θραυσθέντων δίφρων,
Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,

Audite: nos venimus propter cadavera,
Volentes ſepelire, legem univerſae Graeciae
Servantes, non poſtulantes ulciſci necem.
Ad haec vero verba Creon nihil reſpondit,
Sed ſedit tacite in armis: at duces curruum
Quadrijugorum inde coeperunt pugnam.
Agentes autem currus ultra ordines graviter
Armatorum, milites in curru pugnantes ſtatuerunt
Intra haſtae protenſionem. Et alii quidem pugnabant
Ferro, alii vero vertebant equos ad opem petendam
Rurſus ad graviter armatos. Cum autem vidiſſet
Phorbas, qui dux equorum ſingularium erat
Athenienſibus, curruum pugnam, qui etiam contra
Cadmeum equitatum curabant, commiſerunt pugnam.
Et vincebant, ac vincebantur: videns autem haec, et
Non audiens, illic enim eram ubi pugnabant currus,
Et curruum milites, quae illic erant tum multa
Mala, neſcio quid primum dicam: utrum in coelum
Elevatum pulverem, quam eſſet ingens:
An qui ferebantur ſurſum et deorſum,
Loris, et luxus ſanguinis purpurei,
Aliis quidem cadentibus, aliis vero, fractis curribus,
In caput humi per vim praecipitantibus,

Et relinquentibus vitam circa fractos currus.
Cedentem autem equis ut vidit exercitum
Creon, ſuum arripiens manu clypeum,
Proficiſcit priuſquam ſuis veniat formido.
At neque Theſei res metu everſae ſunt,
Sed ſtatim *obviam* ivit correptis armatis ſplendide
Militibus. Et collidentes totum medium exercitum
Occidebant, *et* occidebantur, et dedebant
Sibi mutuo adhortationes cum clamore, FERI,
ERECHTHIDIS HASTAM FORTITER OPPONE.
Manipulus enim virorum ex dentibus ſerpentis
Natorum, acer bellator erat. Inclinavit enim cornu
Siniſtrum noſtrum, ſed victum a dextro
Illorum ſiniſtrum fugit, eratque certamen aequale,
Et tunc erat laudandus dux:
Non enim ſolum de *parte* victrici cogitavit,
Sed ivit ad *cornu* laborans ſui exercitus. Edidit
Autem vocem, ut terra redderet ſonitum: O FILII,
NISI SUSTINUERITIS RIGIDAM HASTAM
SPARTORUM HANC VIRORUM, PERIERUNT RES
PALLADIS. Indidit autem fiduciam toti exercitui
Cranaidarum. Ipſeque correpta Epidauria armatura
Formidabilis clavae, huc et illuc *eam* jactans vibrabat,

Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων, τὸ γ' ἐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερὶ
Χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν.
Καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη,
'Αλλ' ἵετ' εὐθὺς, λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.
Καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο· καὶ παρηγγύων
Κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ,
ΘΕΙΝ', ΑΝΤΕΡΕΙΔΕ ΤΟΙΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙΣ ΔΟΡΥ.
Λόχος δ', ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος,
Δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ κέρας
Τὸ λαιὸν ἡμῶν: δεξιοῦ δ' ἡσσώμενον
Φεύγει τὸ κείνων· ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος,
Κἂν τῷδε τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν.
Οὐ γὰρ τὸ νικῶν τοῦτ' ἐκέρδαινεν μόνον,
'Αλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ.
Ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα·
Ω ΠΑΙΔΕΣ, ΕΙ ΜΗ ΣΧΗΣΕΤΕ ΣΤΕΡΡΟΝ ΔΟΡΥ
ΣΠΑΡΤΩΝ ΤΟΔ' ΑΝΔΡΩΝ, ΟΙΧΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.
Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Δαναϊδῶν στρατῷ.
Αὐτός θ', ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν
Δεινῆς κορύνης, διαφέρων ἐσφενδόνα,

Ὁμοῦ τραχήλους κἀπικείμενον κάρα
Κυνέας θερίζων κἀποδαυλίζων ξύλῳ.
Μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα.
Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνορχησάμην,
Κἄκρουσα χεῖρας· οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας.
Βοὴ δὲ καὶ κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν
Νέων, γερόντων, ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν
Φόβῳ· παρὸν δὲ τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.
Τοιόνδε τὸν στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεὼν,
Ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσιν ἐστὶν ἄλκιμος,
Μισεῖ θ' ὑβριστὴν λᾶον, ὃς πράσσων καλῶς,
Εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα
Ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι παρῆν.
Χ. Νῦν, τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ', ἐγὼ
Θεοὺς νομίζω, καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς
Ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην.
ΑΔ. Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
Δρῶμέν τε τοιαῦθ', ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων.
Ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν
Αὐτοί τε πολλοὶ καὶ νέοι βραχίοσιν·

Simul colla, et caput indutum
Galeas demetens, et ligno detruncans,
Vixque tandem convertit eos in fugam.
Ego autem exclamavi, et ſaltavi, et
Comploſi manibus. Illi vero tendebant ad portas.
Clamor autem et ululatus erat in urbe
Juvenum, *et* ſenum, et implebant templa
Metu. Cum autem liceret irruere in urbem,
Theſeus repreſſit *ſuos:* non enim expugnatum
Urbem dicebat ſe veniſſe, ſed repetitum cadavera.
Talem oportet eligere copiarum ducem,
Qui et in periculis ſit fortis,
Et oderit populum inſolentem. Non in ſecundis
Rebus in ſummos ſcalarum gradus ſcandere
Quaerens, perdidit ſuam felicitatem, qua frui
Poterat. C. Nunc videns ego hanc inſperatam diem,
Judico eſſe Deas, et puto calamitates meas
Minores eſſe, cum iſti dederint poenas.
AD. O Jupiter. quidnam miſeros homines
Dicunt ſapere: ex te enim, pendemus,
Et talia facimus, quaecunque tu vis.
Nobis enim erat tunc Argos non ſuſtinendum,
Ipſique multi et juvenes brachiis;

Et Eteocle agente de compoſitione,
Ac concedente moderata, non voluimus accipere:
Et deinde periimus. Ille vero tunc fortunatus,
Sicut pauper accipiens recens partas opes,
Erat inſolens, et inſolens rurſus periit
Stultus populus Cadmi. O ſtulti homines
Qui, velut tendentes arcum ultra quam convenit,
Et juſte mala multa paſſi,
Amicis quidem non obtemperatis, ſed rebus ipſis.
Voſque, civitates, cum poſſitis oratione declinare
Mala, caede, non verbis, negotia deciditis.
Sed quid haec? Illud volo ſcire,
Quomodo ſis ſervatus: deinde alia interrogabo.
N. Poſtquam tumultus urbem commovit ob pugnam
Tranſii per portam, qua intrabat exercitus.
AD. Quorum vero cauſa certamen erat, an cadavera
Refertis? N. Eos utique qui ſeptem inclytis praefuere
Cohortibus. AD. Quomodo dicis? ubi vero *eſt*
Reliqua defunctorum turba? N. Sepulturae mandati
Sunt ad Cithaeronis valles. AD. Illinc, an hinc?
Quis vero ſepeliit eos? N. Theſeus, ubi eſt umbroſa
Petra Eleutheris. AD. Quos vero non ſepeliit, ubi
Reliquit mortuos? N. Hic prope: leve enim eſt

Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου,
Μέτρια θέλοντος, οὐκ ἐχρήζομεν λαβεῖν,
Κᾆπειτ' ἀπωλόμεσθ'· ὁ δ' αὖ τότ' εὐτυχὴς,
Λαβὼν, πένης ὡς, ἀρτίπλουτα χρήματα,
Ὕβριζ', ὑβρίζων τ' αὖτις ἀνταπώλετο,
Κάδμου κακόφρων λαός· ὦ κενοὶ βροτῶν,
Οἳ, τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα,
Καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακὰ,
Φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν·
Πόλεις τ', ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ,
Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν,
Πῶς ἐξεσώθης; εἶτα τἄλλ' ἐρήσομαι.
ΑΓ. Ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορὶ,
Πύλας διῆλθον, ᾗπερ εἰσῄει στρατός.
ΑΔ. Ὧν δ' οὕνεκ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;
ΑΓ. Ὅσοι γε κλεινοῖς ἑπτ' ἐφέστασαν δόμοις.
ΑΔ. Πῶς φής; ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος;
ΑΓ. Τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
ΑΔ. Τοὐκεῖθεν ἢ τοὐνθένδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;
ΑΓ. Θησεύς, σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερὶς πέτρα.
ΑΔ. Οὓς δ' οὐκ ἔθαψε, πῆ νεκροὺς ἥκει λιπών;
ΑΓ. Ἐγγύς· πέλας γὰρ πᾶν ὅ,τι σπουδάζεται.

ΑΔ. Ἦπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου;
ΑΓ. Οὐδεὶς ἐπέστη τῶνδε δοῦλος ὢν πόνῳ·
Φαίης ἄν, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.
Χ. Ἔνιψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;
ΑΓ. Κἄστρωσέ γ' εὐνὰς, καὶ 'κάλυψε σώματα.
Χ. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κ' αἰσχύνην ἔχον.
Τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά;
ΑΔ. Οἴμοι· πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον.
ΑΓ. Ἄκραντ' ὀδύρῃ, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
ΑΔ. Δοκῶ μέν· αὗται γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους,
Φίλους προσαυδῶν, ὧν λελειμμένος τάλας
Ἔρημα κλαίω τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς
Οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
Ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ δυστυχῆ·
Πόλει μὲν εὐδοξία,
Καὶ στρατηλάταις δορὸς
Διπλάζεται τιμή·
Ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη

Quicquid ſtudioſe agitur. AD. An ſervi tulerunt eos
Aegre ex ipſa caede: N. Nullus ſervus acceſſit ad
Hunc laborem; dixiſſes, ſi affuiſſes, quod *Theſeus*
Amaſſet mortuos. AD. Abluitne inveniens miſerorum
Cruenta cadavera? N. Quin etiam ſtravit toros, et
Texit corpora. AD. Grave quidem erat geſtamen, et
Turpitudinem *aliquam* habens. N. Quid tamen turpia
Dicam hominibus communia mala? AD. Heu, quanto
Cum eis maluiſſem mori? N. Fruſtra ploras, et iſtas
Elicis lachrymas. AD. Video quidem, ſed ipſae me
Docent plorare. Sed age, tollam manus occurrens,
Mortuis, effundamque carmen inferorum lugubre,
Compellans amicos, quibus amiſſis miſer
Moereo ſolitudine. Hanc enim ſolam mortalibus
Non licet jacturam factam recipere, animam
Humanam: pecuniae vero *recuperandae* ſunt rationes.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Alia quidem laeta, alia vero triſtia.
Urbi enim gloria
Et ducibus belli
Duplicatur honor:
Mihi vero mortua membra liberorum videre

Acerbum: ſed tamen *erit* pulchrum ſpectaculum, ſi
Videro inſperatum diem,
Conſpicata maximum omnium dolorem.

ANTISTROPHE I.

Innupta me huc uſque perpetuo
Chronus longaevus pater
Debuit in vita conſtituere.
Quid enim mihi opus erat liberis?
Non enim unquam timuiſſem me paſſuram fuiſſe
Hoc ingens malum, ſi a nuptiis abſtinuiſſem:
Nunc vero video manifeſtiſſimum
Malum, chariſſimis liberis orbata.

ANAPAESTI.

Sed haec nunc video corpora
Mortuorum filiorum; o me miſeram,
Utinam peream cum iſtis liberis,
Communem ad Plutonem deſcendens,

STROPHE 2.

AD. Gemitum, o matres,
De mortuis ſub terram *ituris*,
Edite, reſonate viciſſim, meos
Gemitus audientes.
C. O filii, o acerba chararum

Πικρόν· καλὸν θέαμα δ', εἴπερ ὄψομαι
Τὰν ἄελπτον ἡμέραν,
Ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
Ὤφελ' ἁμέρα κτίσαι·
Τί γάρ με δεῖ παίδων;
Τὸ μὲν γὰρ ὐκ ἤλπιζον ἂν πεπονθέναι
Πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην·
Νῦν δ' ὁρῶ σαφέστατον
Κακὸν, τέκνων φιλτάτων στερεῖσθαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω
Τῶν οἰχομένων παίδων· μελέα,
Πῶς ἂν ὀλοίμην σὺν τοῖσδε τέκνοις,
Κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

ΑΔ. Στεναγμὸν, ὦ ματέρες,
Τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν
Ἀΰσατ', ἀπΰσατ', ἀντίφων' ἐμῶν
Στεναγμάτων κλύουσαι.
Χ. Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων

Προσηγόρημα ματέρων,
Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.
ΑΔ. Ἰὼ, ἰὼ τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ.
Χ. Αἶ, αἶ· — ἐπάθομεν ὦ
Τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν,
ΑΔ. Ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε;
Χ. Ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα τὴν τάλαιναν, τέκνων ἄπαιδα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

ΑΔ. Προσάγετ' ὦ δυσπότμω
Σώμαθ' αἱματοσταγῆ,
Σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων,
Ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.
Χ. Δόθ' ὡς, περιπτυχαῖσι δὴ
Χέρας προσαρμόσας, ἐμοῖς
Ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
Χ. Ἔχεις, ἔχεις. ΑΔ. Πημάτων γ' ἅλις βάρος.
Χ. Αἶ, αἶ· τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις. ΑΔ. Ἀΐετέ μου.
Χ. Στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
ΑΔ. Εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν.

Matrum appellatio,

Alloquor te mortuum.

AD. Hei mihi, hei mihi propter mea mala.

C. Ah, ah, paſſae ſumus o

Acerbiſſimos malorum dolores.

AD. O civitas Argiva, non videtis meum fatum?

C. Vident et me profecto miſeram orbatam liberis.

ANTISTROPHE 2.

AD. O afferte miſerorum

Corpora cruenta,

Interfecta non digne, neque a dignis,

In quibus finitum eſt certamen.

C. Date ut complexibus jam

Manus applicans, meis

In brachiis ponam liberos.

AD. Habes, habes. C. Satis *magnum* onus dolorum.

AD. Heu, heu. C. Parentibus utique dicis.

AD. Audite me.

C. Gemitus ede; nam in utrumque cadit dolere.

AD. Utinam me copiae Thebanae occidiſſent in

Pulvere. C. Utinam vero meum corpus nunquam
Junctum fuiſſet in viri alicujus cubile.

MONOSTROPHICA.

AD. Videtis pelagus malorum, o matres
Miſerae filiorum. C. Unguibus quidem
Sulcatae ſumus, cinerem vero circum
Caput fudimus.
AD. Heu, heu mihi mihi.
Solum terrae abſorbeat me,
Et procella dilaceret,
Igniſque flamma
Jovis incidat capiti.
C. Triſtes vidiſti nuptias,
Et funeſtum oraculum Phoebi.
Connubio tibi junxiſti quae luctuoſa
Oedipodae domum
Relinquens venit Erinnys.

IAMBI.

T. In animo habens te interrogare, quo tempore
Exercitui lamenta effudiſti, quae dicam, pauliſper
Incommodum tempus videns, reticui ſermones: nunc
Vero Adraſtum interrogo, undenam illi praeſtantes
Fortitudine mortales extiterunt? dicas tanquam

Χ. Ἐμὸν δὲ μή ποτ᾽ ἐζύγη δέμας
Εἴς τιν᾽ ἀνδρὸς εὐνάν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΔ. Ἴδετε κακῶν πέλαγος, ὦ ματέρες
Τάλαιναι τέκνων. Χ. Κατὰ μὲν ὄνυξιν
Ἠλοκίσμεθ᾽, ἀμφὶ δὲ σποδὸν
Κάρα κεχύμεθα.
ΑΔ. Ἰὼ, ἰώ μοί, μοι.
Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,
Διὰ δὲ θύελλα σπάσαι,
Πυρός τε φλογμὸς
Ὁ Διὸς ἐν κάρα πέσοι.
Χ. Πικροὺς ἐσεῖδες γάμους,
Πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν·
Ἔγημας· ἁ πολύστονος,
Οἰδιπόδα δώματα
Λιποῦσ᾽, ἦλθ᾽ Ἐριννύς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Μέλλων σ᾽ ἐρωτᾷν ἡνίκ᾽ ἐξήντλεις στρατῷ
Γόους, ἀφήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
Εἰς τὰ σά γε μύθους· νῦν δ᾽ Ἄδραστον ἱστορῶ·
Πόθεν πόθ᾽ οἵδε διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ
Θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ᾽, ὡς σοφώτερος

Νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'· ἐπιστήμων γὰρ εἶ.
Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ,
Τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν.
Ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
Ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
Ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
Κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι
Καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς,
Λόγχης ἰούσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
Σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἐστὶν ἀγαθός.
Οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτῆσαι τάδε,
Οὔτ' ἂν πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν·
Μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾷν
Δύναιτ' ἂν, ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος.
ΑΔ. Ἄκουε δὴ νῦν· καὶ γὰρ οὐκ ἄκοντί μοι
Δίδως ἔπαινον, τῶν ἔγωγε βούλομαι
Φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
Ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο;
Καπανεὺς ὅδ' ἐστὶν, ᾧ βίος μὲν ἦν πολὺς,
Ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν, φρόνημα δὲ
Οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ·
Φεύγων, τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν,
Τἀρκοῦντ' ἀτίζων· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ

Sapientior junioribus civium, quorum nempe tutor
Ades. Vidi enim majora ipſorum, quam ut dici poſſit
Verbis, facinora, quibus ſperabant ſe expugnaturos
Urbem, illud tamen unum te non interrogabo, ne
Deridear, cum quo horum quiſque ſit congreſſus in
Pugna, aut cujus hoſtium haſta acceperit vulnus.
Inepti enim ſunt iſti ſermones, et audientium
Et dicentium. ſi quis ſtans in pugna,
Multis haſtis euntibus ante oculos,
Clare narrare velit, quis ſit fortis.
Non poſſem talia interrogare,
Neque credere illis, qui audent dicere.
Vix enim aliquis ipſa neceſſaria videre
Poteſt, ſtans hoſtibus oppoſitus.
AD. Audi ergo nunc: non enim invito mihi
Das laudationem horum Amicorum; de quibus ego
Volo vera et juſta dicere.
Videſne illum grandem, per quem volavit fax?
Iſte eſt Capaneus, cui amplae quidem erant fortunae,
Minime vero divitiis inſolens erat: animos vero
Nequaquam majores gerebat, quam vir pauper,
Vituperans *eum*, quicunque menſis nimis intumeſceret,
Frugalem victum contemnens: non enim in ventris

Ingluvie virtutem *poſitam* eſſe, ſed mediocria
Sufficere dicebat: eratque verus amicus, et praeſentibus
Amicus, et abſentibus, quorum non *eſt* magnus
Numerus mores non fucati, et come os,
Nullum promiſſum irritum habens, neque erga ſervos,
Neque erga cives. Secundum vero dico
Eteoclem, alium qui bonitatem coluit;
Juvenis erat, pauper quidem fortunis,
Plurimos vero honores habuit *in* Argivo agro.
Amicis vero aurum *ipſi* ſaepe dono offerentibus,
Non recepit in aedes ut mores
Praeberet ſerviles, victus a pecunia:
Ipſoſque delinquentes, non Rempublicam,
Oderat: quia non *eſt* culpanda civitas,
Male audiens propter gubernatorem malum.
Tertius vero horum Hippomedon, talis fuit:
Statim a puero auſus eſt non ad voluptatem
Muſarum ſe convertere, et ad mollem vitam:
Sed habitans ruri, exercens naturam in duris
Erexit ad fortia, et ad venationes vadens,
Et gaudens equis, et tendens arcum manibus,
Reipublicae corpus utile praebere volens.
Alius vero, filius venatricis Atalantae,

Τὸ χρηστὸν εἶναι, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη·
Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν· φίλος παροῦσί τε
Καὶ μὴ παροῦσιν, ὧν ἀριθμὸς οὐ πόλυς·
Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα,
Ἄκραντον οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
Οὔτ' εἰς πολίτας. Τὸν δὲ δεύτερον λέγω,
Ἐτέοκλον, ἄλλον χρηστότητ' ἠσκηκότα·
Νεανίας ἦν, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς,
Πλείας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί.
Φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων,
Οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε τοὺς τρόπους
Δούλους παρασχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο.
Τοὺς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν,
Ἤχθαιρ'· ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις,
Κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.
Ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, τοιόσδ' ἔφυ·
Παῖς ὢν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς
Μουσῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου,
Ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς,
Ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰὼν,
Ἵπποις τε χαίρων, τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν,
Πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.
Ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος,

Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς,
Παιδεύεται κατ' Ἄργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ,
Πρῶτον μὲν, ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους,
Λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει,
Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς
Μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε, καὶ ξένος·
Λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς,
Ἤμυνε χώρᾳ· χ' ὡπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
Ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχεῖ·
Πολλοὺς δ' ἐραστὰς, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας,
Ἔχων, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.
Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν·
Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς σοφιστὴς, πόλλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.
Γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος,
Ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς,
Εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι,
Φιλότιμον ἦθος, πλούσιον· φρόνημα δὲ
Ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις, ἴσον.
Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν.
Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει.

Puer Parthenopaeus, forma praeſtantiſſimus,
Arcas quidem erat: profectus vero ad Inachi fluenta,
Educatur Argis, et illuc educatus
Primum quidem, ut convenit inquilinos viros *facere*,
Nemini erat moleſtus, neque invifus urbi,
Neque litigator verbis, unde gravis
Maxime utique fiat vel civis vel hoſpes:
Et collocatu in acie, tanquam eſſet natus Argivus,
Propugnabat regionem; et quando civitas rem bene
Gerebat, gaudebat, acerbe vero ferebat, ſi quam
Cladem accipiebat: multos autem amatores, ac
Mulierum non pauciores habens, cavebat ne quid
Peccaret. Tydei vero laudem breviter dicam
Magnam. Non in verbis erat clarus, ſed in armis,
Callidus artifex ad invenienda multa ſtratagemata.
Inferior autem prudentia Meleagro fratre,
Aequale nomen arte bellica praeſtitit,
Inveniens accuratam Muſicam in clypeo:
Gloriam appetentis naturae dives: vigor autem
Animi in factis, non par, *ſed major*, verbis.
Ex his dictis ne mirare,
Theſeu, hos auſos eſſe oppetere mortem ante turres.
Educatio enim bona pudorem affert.

Erubeſcit enim vir, qui *res* honeſtas exercuit,
Ignavus fieri quilibet: fortitudo vero
Doceri poteſt, ſiquidem et infans docetur *ea*
Dicere et audire, quorum notitiam non habet:
Quae vero didicerit puer ea ſervare ſolet
Ad ſenectam. Sic *igitur* bene inſtituite liberos.

SYSTEMA

C. O fili, infelicem te geſtavi,
Geſtavi ſub hepate,
Suſtinens dolores in partu.
Et nunc Pluto meum
Habet laborem miſerae:
Ego enim *meae*-ſenectutis-nutritorem non habeo,
Miſera licet peperi, filium!

IAMBI.

T. Atqui generoſum Oiclei filium
Dii, vivum abripientes in abditos terrae ſinus,
Cum ipſis quadrigis, laudant clare.
Oedipique filium, Polynicen dico,
Nos laudantes, non mentiemur: erat
Enim mihi hoſpes, priuſquam relicta Cadmi urbe,
Exilio ſpontaneus, trajiceret ad Argos.
Sed ſcis quid velim *te* facere de iſtis? AD. non ſcio,

Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ,
Κακὸς γενέσθαι πᾶς τις· ἡ δ' εὐανδρία
Διδακτὸς, εἴπερ καὶ βρέφος διδάσκεται
Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει.
Ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ
Πρὸς γῆρας· οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

Χ. Ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ' ἔτρεφον,
Ἔφερον ὑφ' ἥπατος,
Πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι·
Καὶ νῦν Ἅδας τὸν ἐμὸν
Ἔχει μόχθον ἀθλίας·
Ἐγὼ δὲ γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω,
Τεκοῦσα τάλαινα παῖδα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΔ. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον
Θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς
Αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.
Τὸν Οἰδίπου τε παῖδα, Πολυνείκην λέγω,
Ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδοίμεθ' ἄν.
Ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν, λιπὼν Κάδμου πόλιν,
Φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος.
Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;

Θ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
ΑΔ. Τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρὶ —
Θ. Ἦ χωρὶς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι θέλεις;
ΑΔ. Ναί· τοὺς δέ γ' ἄλλους πάντας ἐν μιᾷ
πυρᾷ.
Θ. Ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας;
ΑΔ. Αὐτοῦ, παρ' οἴκους τούσδε συμπήξας τάφον.
Θ. Αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος.
Ἡμῖν δέ γ' οἵδε· στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.
ΑΔ. Ἴτ', ὦ τάλαιναι μητέρες, τέκνων πέλας.
Θ. Ἥκιστ', Ἄδραστε, τοῦτο πρόσφορον λέγεις.
ΑΔ. Πῶς; τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;
Θ. Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.
Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν·
Τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
ΑΔ. Νικᾷς· μένειν χρὴ τλημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς· ὅταν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ,
Ὀστᾶ προσάξεσθ'. Ὦ ταλαίπωροι βροτοὶ,
Τί κτᾶσθε λόγχας, κατ' ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε; παύσασθ'· ἀλλὰ, λήξαντες πόνων,
Ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μέθ' ἡσύχων.
Σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρὴ
Ὡς ῥᾷστα, καὶ μὴ σὺν πόνοις, διεκπερᾶν.

Niſi unum *hoc*, me tuis obtemperaturum eſſe verbis.
T. Percuſſum quidem igne Jovis Capanea---
AD. An vis ſepelire ſeorſim, tanquam ſacrum cadaver?
T. Certe: omnes vero alias in uno
rogo. AD. Ubi
Vero facies huic monumentum *ab aliis* ſeparatum?
T. Hic, faciens ſepulchrum juxta iſtas aedes.
AD. Hic autem labor curae jam erit ſervis.
T. Nobis vero iſti: procedant igitur onera cadaverum.
AD. Ite, o miſerae matres filiorum prope.
T. Nequaquam, Adraſte, dicis, hoc utile.
AD. Quomodo? non convenit attingi a matribus
Liberos? T. Quid, oro, dolorem iſtis addere vis?
AD. Moeſta enim ſpectacula inferorum principi
Jucunda ſunt. T. Perierint, ſi illos deformatos
Viderint. AD. Vincis: oportet manere patienter:
Dicit enim recte Theſeus. Quum autem iſtos
Impoſuerimus igni, oſſa convehetis. O miſeri
Mortales, quid comparatis haſtas, et mutuas caedes
Facitis? ceſſate. Quin vos deſinentes a laboribus,
Servate urbes quieti cum quietis.
Res brevis eſt vita, et eam convenit
Tranſigere quam facillime, et non per labores.

EPODICA.

STROPHE.

P. Non *ſum* amplius beata liberis, non amplius
Prole felix, neque ſum particeps felicitatis
Inter matres Argivas.
Neque Diana, quae adeſt parturientibus,
Salutet nos amiſſis liberis.
Miſera autem erit vita:
Sicut autem errans nubes,
A ſaevis ventis impellor.

ANTISTROPHE I.

Septem matres, ſeptem liberos
Peperimus miſerae,
Praeſtantiſſimos inter Argivos:
Et nunc ſine liberis, ſine filios
Seneſco miſerrima,
Nec inter mortuos,
Nec inter vivos numerata,
Seorſim ab his ſuſtinens quandam ſortem.

EPODUS.

Reſtant mihi fletus
Miſerae, in domo filii
Jacent monumenta, lugubres

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Οὐκέτ' εὔτεκνος, ὐκέτ' εὔπαις,
Οὐδ' εὐτυχίας μέτεςίν μοι
Κȣροτόκοις ἐν Ἀργείαις·
Οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
Προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνȣς.
Δυσαίων δ' ὁ βίος·
Πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα,
Πνευμάτων ὑπὸ δυσχείμων αἴσσω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἑπτὰ ματέρες ἑπτὰ κȣ́ρȣς
Ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι
Κλεινοτάτȣς ἐν Ἀργείοις·
Καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος,
Γηράσκω δυςηνότατος,
Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις
Οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμȣμένη,
Χωρίς δή τινα τῶνδ' ἴσχȣσα μοῖραν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα
Μελέα, παιδὸς ἐν οἴκοις
Κεῖται μνήματα, πένθιμοι

Κȣραὶ, καὶ ϛέφανοι κόμας,
Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων
'Αοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας
'Απόλλων ȣ̓κ ἐνδέχεται·
Γόοισι δ' ὀρθρευομένα,
Δάκρυσι νοτερὰν ἀεὶ πέπλων
Πρὸς ϛέρνῳ πτύχα τέγξω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ἤδη, τύμβον θ' ἱερὸν,
Μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέος ἀναθήματα νεκροῖς,
Κλεινήν τ' ἄλοχον τȣ̃ καταφθιμένȣ
Τȣ̃δε κεραυνῷ πέλας Εὐάδνην,
Ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύει.
Τί ποτ' αἰθερίαν ἕϛηκε πέτραν,
Ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει,
Τήνδ' ἐμβαίνȣσα κέλευθον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ε. Τί φέγγος, τίν' αἴγλαν
'Εδιφρεύετο τάλας;
Σελάνα τε κατ' αἰθέρα

Tonſurae et coronae
Circa comam expertes
Cantus, quos auricomus
Apollo non recipit.
Et excitata mane luctibus,
Lachrymis ſemper humidam peplorum
Plicaturam madefaciam ad pectus.

ANAPAESTI.

Atqui thalamos hoſce jam video
Capanei nunc, ſacrumque tumulum,
Extraque aedes
Theſei dona dicata mortuis,
Et inclytam conjugem mortui
Hujus fulmine, Euadnem prope,
Quam rex Iphis filiam genuit.
Quidnam inſiſtit ſublimem petram,
Quae ſuperat hanc domum,
Hanc ingreſſa viam?

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

E. Quam lucem, quem ſplendorem
Curru-invexit ſol,
Lunaque per coelum,

Faces ubi celeres
Equitant per obſcuram *noctem*,
Quando nuptiarum
Mearum civitas Argiva
Cantilenis felicitatem
Extulit et mariti *mei*
Armati hujus Capanei:
Cui acceſſi currens ex meis
Aedibus furens,
Ignis flammam occupatura, et *in* ſepulchrum
Itura
Idem, apud Plutonem finitura laborioſam
Vitam, aevique dolores.
Mors enim *eſt* dulciſſima,
Commori morientibus amicis;
Si modo Deus iſta decreverit.
C. Sed videſne hunc, ſupra cujus portam ſtas,
Rogum, luctus theſaurum? illic eſt tuus
Maritus domitus face fulminis.

ANTISTROPHE.

E. Video certe *vitae* finem, *ad*
Quem acceſſi. Fortuna vero mihi
Admovit itineris non, ſed

Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι
Ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας,
Ἡνίκα γάμων
Τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
Ἀοιδὰς εὐδαιμονίας
Ἐπύργωσε, καὶ γαμέτα
Χαλκοτευχοῦς τε Καπανέως;
Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
Οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
Πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε
Βατεύουσα τὸν
Αὐτὸν, ἐς ἀΐδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον
Βίοτον, αἰῶνός τε πόνους·
Ἥδιστος γάρ τοι θάνατος
Συνθνήσκειν θνήσκουσι, φίλοις,
Εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.
Χ. Καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ', ἧς ἐφέστηκας πύλας,
Πυρὰν, Διὸς θησαυρόν; ἔνθ' ἔνεστι σὸς
Πόσις, δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ε. Ὁρῶ δὴ τελευτὰν
Ἣν ἕστακα· τύχα δέ μοι
Ξυνάπτει ποδός· ἀλλὰ τῆς

Εὐκλείας χάρις, ἵν'
Ἔνθεν ὁρμάσω,
Τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας
Πηδήσασα πυρὸς ἔσω,
Σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ
Πόσει συμμίξασα φίλον,
Χρωτὰ χρωτὶ πέλας θεμένα,
Περσεφονείας ἥξω θαλάμους,
Σὲ τὸν θανόντ' οὔ ποτ' ἐμᾷ
Προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς.
Ἴτω φῶς, γάμοι τε.
Εἴθέ τινες εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων
Ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοισιν·
Ὅσος δ' εὐναῖος γαμέτας
Συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις,
Γενναίας ἀλόχῳ ψυχάς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
Γεραιὸς Ἶφις, εἰς νεωτέρους λόγους,
Οὓς οὐ κατειδὼς πρόσθεν ἀλγήσει κλύων.
Ι. Ὦ δυστάλαινα, δυστάλας δ' ἐγὼ γέρων
Ἥκω, διπλοῦν πένθος γε δαιμόνων ἔχων·
Τὸν μὲν θανόντα παῖδα Καδμείων δορὶ

Honeſti nominis gratia, ut
Hinc, hinc ruam
Hac a rupe
Saltans in ignem:
Corpuſque ardente flamma
Marito commiſcens charum, *et*
Corpus *meum* prope corpus *mariti* ponens, *in*
Proſerpinae deſcendam thalamos:
Te mortuum nunquam mea
Prodens anima ſub terra.
Valeat lux, nuptiaeque.
At, o ſi aliqui lecti congruarum nuptiarum
Argis appareant liberis meis.
Quicunque vero *legitimi* lecti maritus eſt,
Coaleſcat ſincero ſtudio
Generoſi animi ad conjugem.

IAMBI.

C. Atqui ecce ipſe tuus pater accedit prope
Ad novum ſermonem, ſenex Iphis,
Quem cum non audierit prius, jam audiens dolebit.
I. O miſera, et ego miſer ſenex,
Venio habens duplicem ſtimulum divinitus:
Filium enim interfectum Thebana lancea

Eteoclum, in patriam revecturus mortuum,
Et quaerens meam filiam, quae extra domum
Egreſſa eſt ſaltu, uxor Capanei,
Mori cupiens cum marito. Tempore quidem
Superiore cuſtodiebatur domi: poſtea vero quam ego
Cuſtodiam remiſi, propter praeſentia mala,
Exceſſit. Sed hic ipſam conjicimus
Maxime eſſe: dicite, an ſciatis.
E. Quid iſtas interrogas? ecce ego in ſaxo,
Sicut quaedam avis, ſupra rogum Capanei,
Infelix libramen levo, pater.
I. Filia, quaenam aura? quis ornatus? cujus *rei* gratia
Domo relicta veniſti in hanc terram?
E. Iram conciperes mea conſilia
Audiens: ſed nolo te audire, pater.
I. Quid vero? nonne eſt juſtum patrem tuum ſcire?
E. Eſſes judex non ſapiens meae voluntatis.
I. Hoc vero cultu cujus *rei* cauſa ornas corpus?
E. Iſte ornatus ſignificat aliquid eximium, pater.
I. Quam non ob maritum lugubris es aſpici?
E. Ad quandam enim rem novam ſumus paratae.
I. Cur vero prope ſepulchrum, et rogum ſtas?
E. Huc enim jam praeclaram victoriam adeptura.

Ἐτέοκλον εἰς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρόν,
Ζητῶν τ' ἐμὴν παῖδ', ἣ δόμων ἐξώπιος
Βέβηκε πηδήσασα, Καπανέως δάμαρ,
Θανεῖν ἐρῶσα σὺν πόσει· χρόνον μὲν οὖν
Τὸν πρόσθ' ἐφρουρεῖτ' ἐν δόμοις· ἐπεὶ δ' ἐγὼ
Φυλακὰς ἀνῆκα τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς,
Βέβηκεν· ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν
Μάλιστ' ἂν εἶναι· φράζετ', εἰ κατοίδατε.
Ε. Τί τάσδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἔπι
Ὄρνις τις ὡσεὶ, Καπανέως ὑπὲρ πυρᾶς,
Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ.
Ι. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν
Δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα;
Ε. Ὀργὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων
Κλύων· ἀκοῦσαι δ' οὔ σε βούλομαι, πάτερ.
Ι. Τί δ'; οὐ δίκαιον πατέρα τὸν σὸν εἰδέναι;
Ε. Κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς.
Ι. Σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας;
Ε. Θέλει τὶ κλεινὸν οὗτος ὁ στόλος, πάτερ.
Ι. Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾶν.
Ε. Εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα.
Ι. Κἄπειτα τύμβῳ καὶ πυρᾷ φαίνῃ πέλας;
Ε. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καλλίνικος ἔρχομαι.

Ι. Νικῶσα νίκην τίνα; μαθεῖν χρῄζω σέθεν.
Ε. Πάσας γυναῖκας, ἃς δέδορκεν ἥλιος.
Ι. Ἔργοις Ἀθάνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
Ε. Ἀρετῇ· πόσει γὰρ συνθανοῦσα κείσομαι.
Ι. Τί φῄς; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν;
Ε. Ἄισσω θανόντος Καπανέως τήνδ' εἰς πυράν.
Ι. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς.
Ε. Τοῦτ' αὐτὸ χρῄζω πάντας Ἀργείους μαθεῖν.
Ι. Ἀλλ' οὐδέ τοι σοὶ πείσομαι δρώσῃ τάδε.
Ε. Ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.
Καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον,
Ἡμῖν δὲ, καὶ τῷ συμπυρουμένῳ πόσει.
Χ. Ἰὼ, γύναι, δεινὸν ἔργον ἐξειργάσω.
Ι. Ἀπωλόμην δύστηνος, Ἀργείων κόραι.
Χ. Ἒ, ἔ· σχέτλια τάδε παθὼν,
Τὸ πάντολμον ἔργον ὄψει τάλας.
Ι. Οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.
Χ. Ἰὼ τάλας· μετέλαχες
Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον,
Μέρος, καὶ σὺ, πόλις ἐμὰ τλάμων.
Ι. Οἴμοι· τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε,
Νέους δὶς εἶναι, καὶ γέροντας αὖ πάλιν;
Ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν, ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,

Venio. I. Quam victoriam adeptura? *hoc* ex te audire
Cupio. E. *Vincam* omnes mulieres, quas vidit ſol.
I. Operibus Minervae, an mentis prudentia?
E. Fortitudine; cum marito enim mortua jacebo.
I. Quid ais? quid ſignificat hoc aenigma abſonum?
E. Deſiliam in hunc Capanei mortui rogum. I. O
Filia, nequaquam dicas hunc ſermonem apud vulgus.
E. Hoc ipſum volo cunctos Argivos ſcire. I. Sed ne
Ego quidem concedam tibi facienti haec. E. Simile
Eſt, ſiquidem non poteris me prehendere rapiens
Manu: Jamque demititur corpus, tibi quidem non
Grata res nobis vero et iſti marito, qui ſimul
Comburitur. C. O mulier, atrox facinus feciſti.
I. Perii miſer, o Argivae puellae.
C. Heu, heu, haec horrenda paſſus,
Oculis ſuſtines audaciſſimam rem.
I. Neminem alium invenietis *me* miſeriorem.
C. O miſer: *et tu* particeps factus es
Fortunae Oedipi, o ſenex,
Pro tua proportione; et tu miſera mea civitas.
I. Hei mihi, quare non licet hoc hominibus,
Bis fieri juvenes, et rurſus ſenes: nam in
Aedibus quidem ſi quid non recte ſe habeat, *id*
Poſterioribus conſiliis emendamus:

Vitam vero non licet; ſin autem eſſemus juvenes
Bis, et ſenes, ſi quis peccaviſſet,
Duplicis vitae compotes facti corrigeremus.
Ego enim videns alios procreantes liberos,
Cupidus eram liberorum, et peribam deſiderio:
Si vero eo veniſſem, et gignendo expertus eſſem,
Quam miſerum ſit patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem in hoc malum, in quod nunc
Veni, qui cum plantarim, et genuerim juvenem
Fortiſſimum, poſtea nunc eo privor.
Eja, quid igitur oportet me miſerum facere?
Ire domum? at *ibi* ſolitudinem videbo
Multam aedium, et deſperationem meae vitae.
An vadam ad domum hujus Capanei, gratiſſimam
Quidem *mihi*, dum ſuperſtes erat haec mea filia?
Sed jam non eſt amplius; quae meas genas
Admovebat ſemper ori, et hoc caput
Tenebat manu. Nihil enim dulcius *eſt* patri ſeni
Quam filia maſculorum enim *ſunt* generoſiores
Animi, ſed minus dulces ad blanditias.
Non quam celerrime igitur abducetis me domum,
Tenebriſque tradetis, ubi inedia meum
Corpus ſenile tabefactus perdam?

Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα,
Αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν· εἰ δ' ἦμεν νέοι
Δὶς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν,
Διπλοῦ βίου λαχόντες, ἐξωρθούμεθ' ἄν.
Ἐγὼ γὰρ, ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους,
Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην·
Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν·
Ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τεκὼν
Ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι.
Εἶεν· τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
Στείχειν πρὸς οἴκους; κᾆτ' ἐρημίαν ἴδω
Πολλῶν μελάθρων, ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;
Ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω;
Ἥδιστα πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστὶν, ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα
Προσήγετ' αἰεὶ στόματι, καὶ κάρα τόδε
Κατεῖχε χερί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
Γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
Ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα.
Οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' εἰς δόμους,
Σκότῳ δὲ δώσετ', ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν

Δέμας γεραιὸν συντακεὶς, ἀποφθερῶ;
Τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων·
Μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον,
Νώτοισι, καὶ στρωμναῖσι, καὶ μαντεύμασιν
Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν·
Οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελοῦν πόλιν,
Θανόντας ἔρρειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Η. Ἰώ·
Τάδε δὴ παίδων, καὶ δὴ φθιμένων,
Ὀστᾶ φέρεται· λάβετ', ἀμφίπολοι,
Γραίας ἀμένους, οὐ γὰρ ἔνεστιν
Ῥώμη παίδων ὑπὸ πένθους,
Πολλοῦ δὲ χρόνου σώζεις μέτα δὴ,
Καταλειβομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς.
Τί γὰρ ἂν μεῖζον τοῦδ' ἔτι θνατοῖς
Πάθος ἐξεύροις,
Ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Π. Φέρω, φέρω,
Τάλαινα μᾶτερ, ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη,

Quid me juvabit contingere oſſa filiae?
O ineluctabilis ſenectus, quam te odi:
Odi etiam quotquot volunt extendere vitam
Balneis et ſtragulis, et magicis artibus
Avertentes *vitae* curſum, ne moriantur: quos
Oportebat, quando nihil juvabant Rempublicam,
Mortuos perire, et e medio cedere junioribus.

ANAPAESTI.

S. Io.
Haec filiorum ecce jam conſumptorum
Oſſa efferuntur, prehendite, famulae,
Anum infirmam, nullum enim ineſt
Robur propter luctum filiorum,
Adeo longum temporis ſpatium viventem,
Liqueſcentemque multis doloribus.
Quod enim hominibus majus hoc
Malum invenias,
Quam intueri mortuos liberos?

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

P. Fero, fero,
O miſera mater, ex rogo membra patris,
Pondus quidem non leve propter dolores,

In exiguo vero *loculo* mea omnia componens.
S. Hei, hei.
Imo: Geſtas charas lachrymas
Matri mortuorum,
Exiguamque copiam cineris pro corporibus
Eorum, qui fuerunt olim clari Mycenis?

ANTISTROPHE I.

Papae, Papae!
Ego vero miſer orbatus miſero patre,
Accipiens deſertam domum vivam orbus,
Non in manibus patris, qui *me* genuit.
S. Heu, heu.
Ubi vero eſt labor meorum filiorum?
Ubi partuum gratia? et educatio
Materna, et inſomnia oculorum munia,
Et dulces oris *ad os* applicationes?

STROPHE 2.

P. Abierunt; non amplius, o mater, tibi ſunt
Superſtites liberi: abierunt: aether habet eos jam
Conſumptos *in* cinere ignis,
Et volantes confecerunt *iter ad* Plutonem.
Pater, tu quidem audis filiorum tuorum ſermones,
Non miles aliquando ulciſcar

Βάρος μὲν ἐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπερ,
Ἐν δ' ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς.
Η. Ἰὼ, ἰώ.
Πᾶ δάκρυα φέρεις φίλα
Ματρὶ τῶν ὀλωλότων,
Σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
Εὐδοκίμων δή ποτ' ἐν Μυκήναις;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Π. Παπαὶ, παπαί.
Ἐγὼ δ', ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν,
Οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ τῦ τεκόντος.
Η. Ἰὼ, ἰώ.
Πῦ ἢ πόνος ἐμῶν τέκνων;
Πῦ νυχευμάτων χάρις;
Τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη,
Καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Π. Βεβᾶσιν, ἐκ ἔτ' εἰσί σοι, μᾶτερ, τέκνα·
Βεβᾶσιν, αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη,
Πυρὸς τετακότας σποδῷ,
Ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν ἀΐδαν.
Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων λόγυς,

Ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτίσομαι
Σὸν φόνον; ΑΔ. Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὅταν θεοῦ θέλοντος ἔλθοι μοι δίκα
Πατρῷος· οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει.
Π. Αἶ, αἶ· γόων ἅλις τύχας,
Ἅλις ἀλγέων πάρεστί μοι.
Στάσω· ποῦ με δέξεται γάνος
Χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλατῶν,
Τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν;

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἔτ' εἰσορᾷν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
Φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν·
Λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν
Ἀέρι φερόμενον οἴχεται.
Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
Σέ τ' οὔ ποτ' ἄλγη πατρῷα λείψη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ι. Ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν·
Φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδόν.
Π. Ἔκλαυσα, τόδε κλύων ἔπος
Στυγνότατον· ἔθιγέ μου φρενῶν.
Χ. Ὦ τέκνον, ἔβας· οὐκέτι φίλον

Necem tuam? AD. Utinam vero *hoc* fiat, fili.

ANTISTROPHE 2.

P. An aliquando volente Deo mihi ſiat vindicta
Paterna, vel an nondum hoc malum dormit?
C. Ah, ah. Luctuum ſatis de fortuna,
Satis dolorum adeſt mihi.
P. En erit cum Aſopi liquor me aſpiciet
Aere armatis militibus Argivorum ducem,
Extincti patris vindicem?

STROPHE 3.

AD. Adhuc, te ob oculos aſpicere patrem puto,
Jucundum oſculum ad genas applicantem tuas:
Verborum vero tuorum inclamatio
In aërem ſublata abit,
Duobus autem luctus, matri reliquit,
Teque nunquam paterni dolores relinquent.

ANTISTROPHE 3.

Habeo tantum onus, quantum me perdidit,
Age, in pectore meo recondam Cineres.
AD. Lamentor, audiens hunc ſermonem
Triſtiſſimum: attigit meum cor.
C. O fili, abiiſti: non amplius charam

Charam effigiem videbo te matris.

IAMBI.

T. Adraſte, et mulieres ex Argivo genere,
Videtis iſtos pueros, gerentes in manibus
Corpora fortiſſimorum parentum, quos recepi?
His ego te et civitas donamus.
Vos autem oportet recordantes horum gratiam
Servare, cum videatis quae nacti ſitis ex me.
Pueris etiam hiſce eadem verba dico.
Ut honore afficiatis hanc urbem, ſemper filiis filiorum
Denunciantes memoriam *eorum*, quae adepti eſtis.
Jupiter autem teſtis ſit, et Dii in coelo,
Quali beneficio a nobis affecti abeatis.
AD. Theſeu, ſcimus omnia, quibus Argivorum agrum
Affeciſti, beneficia, egentem benefactoribus.
Habebimus autem non ſeneſcentem gratiam: nam
Cum acceperimus *beneficia*, vobis parem gratiam referre
Debemus. T. Quid vero aliud oportet me vobis
Praeſtare? A. Bene-valeas. Dignus enim es tu et tua
Urbs. T. Sint iſta: ſed tu quoque eadem conſequaris.
M. Audi, Theſeu, haec Minervae verba,
Quid oportet te facere, facientemque juvare *res* tuas.
Ne des haec oſſa iſtis in Argivorum agrum

Φίλον ἄγαλμ' ὄψομαί σε ματρός.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Ἄδραστε, καὶ γυναῖκες Ἀργεῖαι γένος,
Ὁρᾶτε παῖδας τούσδ' ἔχοντας ἐν χεροῖν
Πατέρων ἀρίστων σώμαθ', ὧν ἀνειλόμην;
Τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.
Ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους
Σώζειν ὁρῶντας, ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.
Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους,
Τιμᾷν πόλιν τήνδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις
Μνήμην παραγγέλλοντας, ὧν ἐκύρσατε.
Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ, οἵ τ' ἐν οὐρανῷ θεοὶ,
Οἵων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι.
ΑΔ. Θησεῦ, ξύνισμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
Δέδρακας ἐσθλὰ, δεομένην εὐεργετῶν,
Χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν· γενναῖα γὰρ
Παθόντες, ὑμᾶς ἀντιδρᾷν ὀφείλομεν.
Θ. Τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή;
ΑΔ. Χαῖρ'· ἄξιος γὰρ καὶ σὺ, καὶ πόλις σέθεν.
Θ. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.
ΑΘ. Ἄκουε, Θησεῦ, τούσδ', Ἀθηναίας λόγους,
Ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.
Μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα

Παισὶν κομίζειν. ῥᾳδίως οὕτω μεθείς.
Ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν καὶ πόλεως μοχθημάτων,
Πρῶτον λάβ' ὅρκον· τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν
Ἄδραστον· ᾧτος, κύριος τύραννος ὢν,
Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖ.
Ὁ δ' ὅρκος ἔστω, μή ποτ' Ἀργείους χθόνα
Εἰς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον πανευχίαν,
Ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
Ἢν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν,
Κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
Ἐν ᾧ δὲ τέμνειν χρὴ σφάγιά σ', ἄκουέ μου.
Ἔστι τρίπους σοι χαλκόπους εἴσω δόμων,
Ὃν, Ἰλίου πότ' ἐξαναστήσας βάθρα,
Σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος,
Στῆσαί γ' ἐφεῖτο Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν.
Ἐν τῷδε, λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμὼν,
Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει.
Κἄπειτα σώζειν θεῷ δὸς, ᾧ Δελφῶν μέλει,
Μνημεῖά θ' ὅρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι.
Ἧ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον,
Ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς
Κρύψον, παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαϊὰς νεκρῶν.
Φόβον γὰρ αὐτοῖς, ἤν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,

Pueris ferre, ſic facile dimittens:
Sed pro tuis et urbis laboribus,
Recipe primum juramentum. Oportet autem jurare
Hoc Adraſtum: hic *enim* rex auctoritatem habet
Pro univerſa terra Danaïdum jurare:
Hoc autem eſto jusjurandum: nunquam Argivos
Terram in hanc adducturos hoſtilem exercitum:
Et aliis venientibus, repugnaturos armis.
Si vero violato juramento venerint contra *hanc*
Urbem, ut Argivorum ager male pereat precare.
In quo vero *loco* oporteat te hoſtias caedere, audi *ex*
Me. Eſt tibi tripos aeneis pedibus praeditus intra
Domum, quem quondam Ilii ſedibus everſis
Ad aliud negotium Hercules feſtinans,
Juſſit te ſtatuere ad aram Pythicam.
In hoc ſecans tria guttura trium ovium,
Inſcribe jusjurandum in cava alveo tripodis:
Deinde des ſervandum Deo, qui Delphis praeſidet,
Ut ſit et monumentum foederis, et teſtimonium
Graeciae. Quo autem hoſtias jugulaveris, et peregeris
Caedem acutum gladium in terrae receſſus
Abde, juxta ipſos ſeptem rogos mortuorum:
Metum enim ipſis, ſi quando venerint *adverſus*

Regionem, oſtenſus dabit, et infelicem reditum
Peractis autem iſtis mitte extra terram mortuos:
Lucum etiam, ubi ipſorum corpora purificata ſunt
Igne, concede ad ipſum trivium Deae Iſthmiae.
Tibi quidem haec dixi: ſed Argivorum dico filijs,
Adulti capietis Iſmeni urbem,
Ulſciſcentes necem parentum mortuorum
Tuque, Aegialeu, pro patre dux
Juvenis conſtitutus, et ab Aetolis veniens filius
Tydei, quem nominavit Diomedem pater.
Sed oportet genis pubeſcentes,
Continuo bene armatum Danaïdum exercitum
Incitare adverſus ſeptem turres Cadmeorum.
Ubi enim creveritis, venietis acerbi ipſis
Catuli leonum, expugnatores urbis.
Non fiet aliter. Epigoni vero per Graeciam
Vocati facietis poſteris cantilenas,
Talem exercitum Deo duce ducetis.
T. Domina Minerva, parebo verbis tuis:
Tu enim me dirigis, ut non errem:
Et iſtum juramento divinciam: tantum tu me
Dirigas. Nam te propitia urbi
Exiſtente, in poſterum tuto habitabimus.

Δειχθεῖσα θήσει, καὶ κακὸν νόςον πάλιν.
Δράσας δὲ ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκρὺς.
Τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἁγνισθῆ πυρὶ,
Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεῦ.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παῖσι δ' Ἀργείων λέγω,
Πορθήσεθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνῦ πόλιν,
Πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον·
Σύ τ' ἀντὶ πατρὸς, Αἰγιαλεῦ, ςρατηλάτης
Νέος καταςὰς, παῖς τ', ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν,
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατήρ.
Ἀλλ' ὐ φθονεῖν χρὴ συσκιάζοντας γένυν,
Καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾷν ςρατὸν,
Ἑπτάςολον πύργωμα Καδμείων ἔπι.
Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ', ἐκτεθραμμένοι
Σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες.
Κὐκ ἔςιν ἄλλως· ἐπίγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα
Κληθέντες, ᾠδὰς ὑςέροισι θήσετε.
Τοῖον ςράτευμα σὺν θεῷ πορεύσετε.
Θ. Δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς,
Σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥςε μὴ 'ξαμαρτάνειν.
Καὶ τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με
Εἰς ὀρθὸν ἵςη· σῦ γὰρ εὐμενῦς πόλει
Οὔσης, τολοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Στείχωμεν, Ἄδρασθ᾽· ὅρκια δῶμεν
Τῷδ᾽ ἀνδρὶ, πόλει τ᾽· ἄξια δ᾽ ἡμῖν
Προμεμοχθήκασι σέβεσθαι.

ΤΕΛΟΣ.

ANAPAESTI.

C. Eamus, Adraſte, jusjurandum demus
Iſti vero, et urbi: digna cum enim nobis
Ante-laboraverat, ut colamus.

FINIS.

SS

H.M.

SS

H.M.

SEP 20 1928